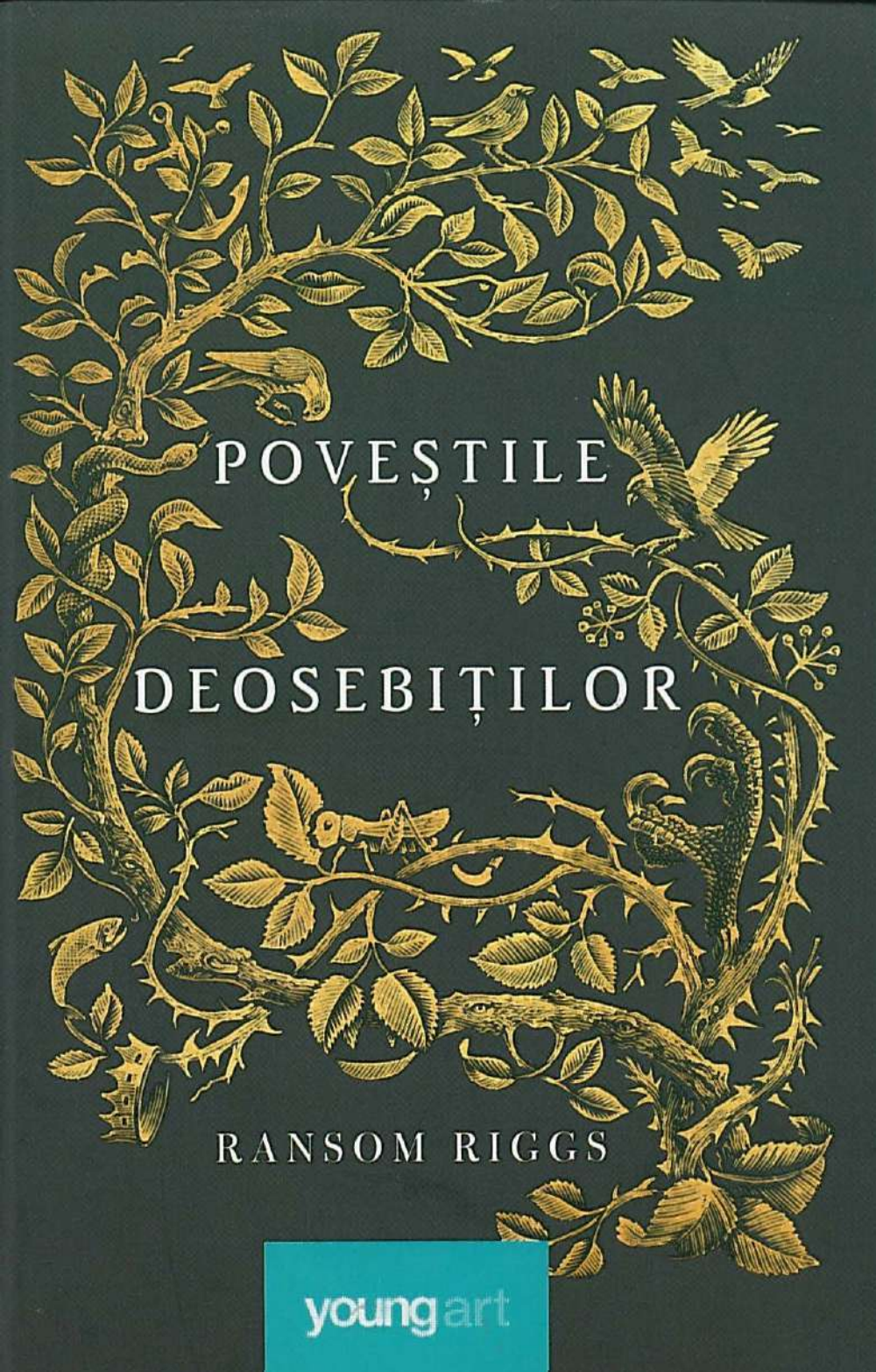
POVEȘTILE
DEOSEBIȚILOR
RANSOM RIGGS
young art

EX LIBRIS

POVEȘTILE DEOSEBIȚILOR

POVEȘTILE DEOSEBIȚILOR

— DE —

MILLARD NULLINGS

ILUSTRAȚII DE ANDREW DAVIDSON

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE GABRIELLA EFTIMIE

EDITURA SYNDRIGAST

POVEȘTILE DEOSEBIȚILOR
Editate și adnotate de Millard Nullings
Ilustrate de Andrew Davidson

Copyright © 2016 Editura Syndrigast

Tipărită într-un cort nomad din deșertul din Lop (cunoscut de unii drept Marele Deșert Lop), care se întinde spre est de-a lungul bazei Muntelui Kuruk-Tagh spre capătul Depresiunii Tarim, în regiunea autonomă Xinjiang Uyghur, o întindere orizontală aproape perfectă.

Legată cu mare cheltuială într-un loc din adâncuri, a cărui intrare, situată în Londra între Fish Street Hill și Pudding Lane, nu trebuie să încercați s-o localizați, spre propria dumneavoastră siguranță.

Beneficiază de corectura vigilentă a celor două capete și cinci ochi ai Patriciei Panopticot.
„Caesar non supra grammaticos."

Vă rugăm să nu copiați, furați sau îndoiți paginile acestei cărți. Vă rugăm să nu folosiți această carte pe post de suport pentru pahare sau opritor de uși. Vă rugăm să nu citiți cea de-a treia povestire din antologie invers cu voce tare. Editorul nu poate fi făcut responsabil pentru ceea ce ar putea să se întâmple.

Pentru Alma LeFay Peregrine, cea care m-a învățat
să iubesc poveștile

M. N.

Homo sum: humani nil a me alienum puto.

Terenţiu

Prefață 15
Superbii canibali 21
Prințesa cu limba despicată 39
Prima ymbrynă 53
Femeia care se împrietenea cu fantome 77
Cocobolo 89
Porumbeii Catedralei Sfântul Paul 113
Fata care îmblânzea coșmaruri 121
Lăcusta 143
Băiatul care putea să stăvilească marea 159
Povestea lui Cuthbert 179

Dragă cititorule,

Cartea pe care o ții în mâini le este adresată doar cititorilor deosebiți. Dacă din întâmplare nu faci parte din rândul anormalilor – cu alte cuvinte, dacă nu te trezești noaptea plutind deasupra patului pentru că ai uitat să te legi de saltea, dacă nu emiți flăcări din mijlocul palmelor în momente inoportune sau dacă nu mesteci mâncarea cu gura de pe ceafă –, atunci te rog să pui cartea asta înapoi unde ai găsit-o și uită că ai dat peste ea. Nu-ți face griji, nu pierzi nimic. Sunt convins că poveștile acestea ți s-ar părea foarte ciudate, tulburătoare și, una peste alta, cam neplăcute. Și, oricum, nu te privesc deloc.

Cu deosebită considerație,

Editorul

PREFAȚĂ

Dacă faci parte din rândul deosebiților – și dacă ai ajuns până aici, chiar sper că așa e –, înseamnă că această carte n-are nevoie de o prezentare. Poveștile acestea au constituit o parte formatoare și îndrăgită a educației tale și probabil c-ai crescut citindu-le și ascultându-le atât de des, încât ai putea să le reciți pe cele preferate. Dar dacă faci parte din nefericiții care abia și-au descoperit talentul, sau dacă ai crescut într-un mediu în care n-ai avut acces la literatura noastră, atunci îți voi oferi o introducere succintă.

Poveștile deosebiților este o culegere care prezintă cele mai îndrăgite motive folclorice ale speciei noastre. Transmise din generație în generație din vremuri de mult uitate, poveștile acestea sunt parțial lecții de istorie, parțial basme și parțial pilde pline de tâlc pentru tinerii deosebiți. Poveștile de față provin din diferite colțuri ale lumii și au fost transmise atât pe cale orală, cât și prin scris, suferind modificări semnificative de-a lungul anilor. Au supraviețuit atâta timp grație mult îndrăgitei laturi narative, dar sunt mai mult decât niște povești. Sunt totodată purtătoarele unor informații secrete. Printre paginile lor se ascund aluzii referitoare la locuri în care se află anumite bucle ascunse, la identitățile secrete ale unor deosebiți importanți și alte informații care i-ar putea fi de folos unui deosebit care se luptă să supraviețuiască în această lume ostilă. Credeți-mă, știu ce vorbesc: *Poveștile deosebiților* sunt singurul motiv pentru care

mai sunt în viață și scriu acum aceste cuvinte. *Poveștile* mi-au salvat viața. Au salvat nu doar viața mea, ci și pe cea a prietenilor mei și a mult iubitei noastre ymbryne. Eu, Millard Nullings, sunt dovada vie a utilității trainice care caracterizează poveștile acestea scrise în urmă cu mulți ani.

Iată motivul pentru care m-am dedicat păstrării și răspândirii lor și mi-am asumat sarcina adnotării și publicării acestei ediții speciale ale *Poveștilor*. Nu e o ediție completă sau exhaustivă – varianta citită de mine în copilărie era alcătuită din trei volume masive, care cântăreau împreună mai mult decât prietena mea Bronwyn –, dar textele pe care le-am selectat pentru această ediție sunt preferatele mele și mi-am permis să le completez cu note istorice și informații despre contextul respectiv, ca toți deosebiții din lume să poată beneficia de cunoștințele și înțelepciunea mea. Sper, de asemenea, că datorită dimensiunii sale mai practice, ediția de față vă va însoți în călătoriile și aventurile voastre și vă va fi la fel de utilă cum mi-a fost mie cândva.

Așadar, bucurați-vă de aceste *Povești* – în fața unui șemineu aprins într-o noapte friguroasă, de preferință cu un urs-vârcolac la picioarele voastre –, dar nu uitați nici de caracterul lor sensibil și, dacă simțiți nevoia să le citiți cu voce tare (lucru pe care vi-l recomand), atunci asigurați-vă că publicul vostru e unul deosebit.

Millard Nullings

Dr. Millard Nullings, Sir, ed.

POVEȘTILE DEOSEBIȚILOR

Superbii canibali

Traiul deosebiților din satul Fundătura Mlăștinoasă era unul foarte modest. Erau țărani și, deși nu dețineau lucruri de valoare și trăiau în cocioabe dărăpănate, acoperite cu stuf, erau voioși și sănătoși și nu duceau lipsă de nimic. Aveau de toate în grădini, izvoare cu apă curată, și până și căsuțele lor umile păreau un lux, căci vremea era așa de blândă în Fundătura Mlăștinoasă și sătenii își iubeau munca atât de tare, încât, uneori, după o zi întreagă de cărat bălegar, se întindeau pur și simplu pe jos, în mlaștinile din jur.

Sezonul strângerii recoltei era perioada lor preferată din an. Munceau din zori până-n seară și adunau cele mai sănătoase buruieni care crescuseră în mlaștină în acel sezon, le strângeau în snopi și le urcau în căruțe trase de măgari, după care transportau întreaga recoltă la târgul din orașul Chipping Whippet, aflat la cinci zile de mers cu căruța, ca să vândă tot ce puteau. Era o muncă grea. Buruienile din mlaștini erau aspre și le zgâriau mâinile. Măgarii erau nărăvași și mușcau. Drumul care ducea spre târg era plin de gropi și hoți care-i pândeau la tot pasul. Deseori aveau loc accidente cumplite, cum fu atunci când Pullman Zarzavagiul îi reteză piciorul vecinului său cu coasa, dintr-un exces de zel, vrând

să-i întreacă pe toți la seceriș. Hayworth Grădinarul, vecinul, se supără, cum era și normal, dar sătenii erau în fond niște oameni de înțeles, așa că până la urmă totul fu iertat. Banii pe care-i câștigau din vânzarea recoltei erau o nimica toată, dar le ajungeau ca să cumpere strictul necesar și câteva rații de crupe de capră, iar cu aceste delicatese rare pe masă, dădeau petreceri de pomină care țineau zile întregi.

În acel an, imediat după sfârșitul festinului, când sătenii tocmai se pregăteau să se întoarcă la muncile anevoioase din mlaștini, sosiră trei oaspeți în sat. Fundătura Mlăștinoasă foarte rar primea vizitatori, nefiind genul de loc care să atragă oaspeți în general. Dar vizitatori de felul ăsta niciodată nu mai avusese: doi bărbați și o femeie îmbrăcați din cap până-n picioare în mătăsuri și țesături de brocart luxoase, călare pe trei cai arabi frumoși. Și, cu toate că vizitatorii păreau bogați, erau costelivi și se clătinau leșinați pe șeile lor încrustate cu pietre prețioase.

Sătenii se adunară în jurul lor, curioși, făcând ochii mari la hainele și caii lor minunați.

— Nu vă apropiați prea tare! îi avertiză Sally Fermiera. Par bolnavi.

— Suntem în drum spre coastă, spre Meek[1], le explică unul dintre vizitatori, singurul care părea în stare să vorbească. Am fost atacați de niște tâlhari acum câteva săptămâni și, deși am reușit să scăpăm de ei, ne-am rătăcit rău de tot. Ne învârtim în cerc de atunci în căutarea vechiului Drum Roman.

— Sunteți foarte departe de Drumul Roman, spuse Sally Fermiera.

[1] O zonă istorică în care oamenii erau trimiși în exil, aflată undeva în Cornwallul de azi.

— Sau de coastă, spuse Pullman Zarzavagiul.

— Cât de departe? întrebă vizitatorul.

— La șase zile de mers călare, răspunse Sally.

— N-o să reușim s-ajungem, spuse bărbatul abătut.

În clipa aceea, doamna înveșmântată în mătăsuri se clătină în șa și se prăbuși la pământ.

Înduioșați profund și ignorându-și temerile legate de o eventuală boală, sătenii îi duseră pe doamna leșinată și pe tovarășii ei în casa cea mai apropiată. Le dădură de băut și îi culcară în niște paturi confortabile, pe saltele umplute cu paie. O duzină de săteni se îngrămădiră în jurul lor oferindu-și ajutorul.

— Lăsați-i să respire! spuse Pullman Zarzavagiul. Sunt terminați, au nevoie de odihnă.

— Nu, au nevoie de un doctor! spuse Fermiera Sally.

— Nu suntem bolnavi, spuse bărbatul. Ne e foame. Rezervele de hrană ni s-au terminat de mai bine de o săptămână și n-am mai mâncat nimic de-atunci.

Sally Fermiera nu înțelegea de ce niște oameni atât de bogați n-au cumpărat, pur și simplu, ceva de mâncare de la ceilalți călători de pe drum, dar era prea politicoasă ca să-i întrebe. În loc de asta, trimise câțiva băieți din sat după castroane cu supă de ierburi de mlaștină, pâine de mei și ce mai rămăsese de la petrecere din friptura de capră, dar când așternură totul în fața vizitatorilor, aceștia refuzară să mănânce.

— Nu vrem să fim nepoliticoși, spuse bărbatul, dar nu putem să mâncăm așa ceva.

— Știu că nu e cine știe ce, spuse Sally, și probabil că sunteți obișnuiți cu mese îmbelșugate demne de regi, dar e tot ce avem.

— Nu-i vorba de asta, spuse bărbatul. Cereale, legume, carne de origine animală – organismul nostru nu poate

să digere așa ceva. Și dacă ne forțăm să mâncăm astfel de lucruri, asta nu ne face decât să fim și mai slăbiți.

Sătenii păreau complet nedumeriți.

— Dacă cereale, legume sau animale nu, întrebă Pullman Zarzavagiul, atunci *ce puteți* mânca?

— Oameni, răspunse bărbatul.

Toți cei adunați în căsuță făcură un pas în spate.

— Vreți să spuneți că sunteți... *canibali*? întrebă Hayworth Grădinarul.

— Așa suntem din fire, nu pentru că am ales noi să fim așa, răspunse bărbatul. Dar, da, suntem.

Apoi continuă și încercă să-i liniștească pe sătenii șocați spunând că erau canibali civilizați și că nu omorâseră niciodată oameni nevinovați. Atât ei, cât și ceilalți la fel ca ei, ajunseseră la un acord cu împăratul prin care se angajau să nu răpească sau să mănânce oameni fără consimțământul acestora și, în schimb, li se permitea să cumpere – la prețuri exorbitante – membrele amputate ale celor care sufereau accidente sau cadavrele criminalilor executați prin spânzurare. În asta consta întregul lor regim alimentar. Acum se îndreptau spre coasta orașului Meek, acea zonă britanică unde se înregistra cel mai mare număr de accidente și cele mai multe decese prin spânzurare, așa că acolo exista hrană destulă – chiar dacă nu din belșug.

Chiar dacă canibalii din acele vremuri erau bogați, nu reușeau să-și potolească foamea aproape niciodată; pentru că respectau legea, erau condamnați la o viață întreagă de subnutriție, pe veci torturați de un apetit insațiabil. Și se părea că acei canibali care poposiseră în Fundătura Mlăștinoasă, deja înfometați și aflați la zile bune de mers de Meek, erau sortiți pieirii.

Orice alt locuitor din orice alt sat, deosebit sau nu, ar fi ridicat din umeri și i-ar fi lăsat pe canibali să moară

după ce ar fi aflat toate astea. Dar sătenii din Fundătura Mlăştinoasă erau aproape bolnăvicios de miloşi, aşa că nimeni nu se miră când Hayworth Grădinarul făcu un pas înainte, şontâcăind în cârjele lui, şi spuse:

— Întâmplarea face să-mi fi pierdut piciorul într-un accident acum câteva zile. L-am aruncat în mlaştină, dar sunt sigur că l-aş putea găsi, asta dacă nu l-au mâncat deja ţiparii.

Ochii canibalilor se luminară.

— Aţi face asta pentru noi? spuse femeia-canibal, dându-şi la o parte o şuviţă lungă de păr de pe pometii ei uscăţivi.

— Recunosc că mi se pare puţin cam ciudat, spuse Hayworth, dar nu vă putem lăsa să muriţi pur şi simplu.

Ceilalţi săteni fură de acord. Hayworth şontâcăi spre mlaştină unde îşi găsi piciorul, alungă ţiparii care începuseră să ciugulească din el şi îl aduse canibalilor pe un platou.

Unul dintre canibali îi înmână lui Hayworth o pungă cu bani.

— Ce-i asta? îl întrebă Hayworth.

— Plata, spuse canibalul. Aceeaşi sumă pe care o plătim împăratului.

— Nu pot să-i accept, spuse Hayworth, dar când dădu să returneze punguţa, canibalul îşi ascunse mâinile la spate şi zâmbi.

— O meritaţi, zise canibalul. Doar ne-aţi salvat vieţile!

Sătenii se întoarseră politicos cu spatele în timp ce canibalii începură să mănânce. Hayworth Grădinarul deschise punguţa, se uită înăuntru şi păli. Nu mai văzuse în viaţa lui atâţia bani.

Canibalii îşi petrecură următoarele zile mâncând şi recuperându-şi forţele, şi când, într-un sfârşit, se

simțiră pregătiți să pornească din nou spre coastă, spre Meek – după indicații corecte, de data asta –, sătenii se adunară să-și ia rămas-bun de la ei. Când dădură ochii cu Hayworth, canibalii băgară de seamă că acesta se deplasa fără cârje.

— Nu înțeleg! spuse unul dintre canibali, uluit. Credeam că v-am mâncat un picior!

— Da, așa e! spuse Hayworth. Dar când deosebiții din Fundătura Mlăștinoasă își pierd membrele, li se regenerează la loc.[1]

Canibalul afișă o expresie ciudată, păru că vrea să spună ceva, dar până la urmă se răzgândi. Se urcă în șa și plecă la drum împreună cu însoțitorii lui.

Trecură câteva săptămâni. Viața din Fundătura Mlăștinoasă reintră pe făgașul ei normal pentru toți sătenii, mai puțin pentru Hayworth Grădinarul. Acesta părea distrat, oamenii îl vedeau deseori sprijinit în furca lui de adunat bălegarul, cercetând mlaștina cu o privire pierdută. Se gândea la punga cu bani pe care o ascunsese într-o scorbură. Oare ce să facă cu ea?

Toți prietenii lui își dădeau cu părerea.

— Ai putea să-ți schimbi garderoba, să-ți cumperi niște haine frumoase, spuse Fermierul Bettelheim.

— Dar ce să fac cu ele? răspunse Hayworth Grădinarul. Lucrez în mlaștină toată ziua, s-ar face praf cu siguranță.

[1] A existat o vreme – într-o epocă îndepărtată, prosperă și calmă – când deosebiții puteau să trăiască împreună în libertate, fără să fie nevoiți să se ascundă în bucle, fără să le fie teamă c-o să fie persecutați. Deosebiții din epoca aceea se împărțeau adesea în grupuri în funcție de abilitățile lor, un obicei criticat în zilele noastre din cauză că încurajează tribalismul și ostilitatea dintre deosebiți.

— Ai putea să-ţi cumperi o mulţime de cărţi bune, îi sugeră Fermierul Hegel.

— Dar nu ştiu să citesc, spuse Hayworth. Cum nu ştie nimeni din Fundătura Mlăştinoasă.

Propunerea Fermierului Bachelard fu cea mai prostească dintre toate.

— Ar trebui să-ţi cumperi un elefant, spuse el, şi să transporţi toată recolta la târg pe spinarea lui.

— Dar ar *mânca* toate buruienile din mlaştină înainte să apuc să le vând! spuse Hayworth din ce în ce mai exasperat. Măcar de-aş putea să fac ceva cu casa asta a mea... Stuful nu prea ţine de vânt şi iarna se face curent.

— Ai putea folosi banii ca să-ţi pui tapet pe pereţi, spuse Fermierul Anderson.

— Nu fi idiot, se oţărî Sally. Cumpără o casă nouă şi gata!

Zis şi făcut: Hayworth Grădinarul îşi construi o casă din lemn, prima de acest fel din Fundătura Mlăştinoasă. Era mică, dar solidă şi nu lăsa vântul să pătrundă. Unde mai pui că avea şi o uşă care se deschidea şi se închidea lejer pentru că avea balamale. Hayworth Grădinarul era nespus de mândru şi tot satul îl invidia pentru casa aceea.

Câteva zile mai târziu, sosi un nou grup de vizitatori. Erau patru, trei bărbaţi şi o femeie, şi fiindcă erau îmbrăcaţi în haine scumpe şi călăreau cai arabi[1], sătenii îşi dădură imediat seama cine erau: tot canibali de pe coastă, din Meek, care se supuneau legilor. Dar canibalii aceştia nu păreau lihniţi de foame.

Sătenii se adunară din nou în jurul lor ca să se minuneze. Femeia-canibal, care purta o cămaşă brodată cu

[1] Vă întrebaţi care era sursa bogăţiei canibalilor? Producţia de dulciuri şi jucării.

fir de aur, pantaloni cu perle în loc de nasturi și cizme căptușite cu blană de vulpe, le spuse:

— Niște prieteni de-ai noștri au poposit în satul vostru acum câteva săptămâni, iar voi i-ați primit cu amabilitate. Și fiindcă nu suntem obișnuiți cu amabilitatea, am venit să vă mulțumim în persoană.

Canibalii coborâră de pe cai și se aplecară în fața sătenilor, după care se apropiară și le strânseră mâinile. Sătenii fură uimiți de moliciunea pieii canibalilor.

— Ah, încă ceva, înainte să plecăm! spuse femeia-canibal. Am auzit că aveți un talent unic. E adevărat că membrele pierdute vi se regenerează?

Sătenii îi spuseră că era adevărat.

— În cazul ăsta, am avea o mică propunere pentru voi, spuse femeia. Membrele pe care le mâncăm în Meek sunt rareori proaspete și ne-am săturat de mâncare putrezită. N-ați vrea să ne vindeți câteva membre de-ale voastre? V-am răsplăti generos, bineînțeles.

Și femeia deschise tașca legată de șaua ei și le arătă un mănunchi de bani și de bijuterii. Sătenii se holbară la bani, dar erau nesiguri, așa că se întoarseră cu spatele și începură să șușotească între ei.

— Nu putem să ne vindem membrele! fu de părere Pullman Zarzavagiul. Eu unul am nevoie de picioare ca să merg!

— Atunci vinde-ți brațele, spuse Fermierul Bachelard.

— Dar avem nevoie de brațe ca să râcâim prin mlaștină! spuse Hayworth Grădinarul.

— Dacă o să fim plătiți pentru brațele noastre, n-o să mai fim nevoiți să creștem ierburi de mlaștină, spuse Fermierul Anderson. Oricum nu câștigăm mai nimic din agricultură.

— Nu mi se pare normal să ne vindem în halul ăsta, spuse Hayworth Grădinarul.

— Tu vorbești? spuse Fermierul Bettelheim. Tu, care ai o casă de lemn?!

Așa că sătenii ajunseră la o înțelegere cu canibalii: cei care erau dreptaci aveau să le vândă brațul stâng, iar stângacii, brațul drept, și după ce le creșteau la loc, reluau tranzacțiile. În felul ăsta își asigurau o sursă stabilă de venituri, fără să mai trebuiască să se ocupe nici măcar o zi de rânitul mlaștinii și adunatul recoltei. Toată lumea părea mulțumită cu acordul stabilit, mai puțin Hayworth Grădinarul, căruia îi plăcea să râcâie prin mlaștină și îi părea rău că sătenii erau dispuși să renunțe la comerțul lor tradițional, chiar dacă acesta nu era la fel de profitabil ca vânzarea membrelor către canibali.

Dar Hayworth Grădinarul n-avea ce să facă decât să se uite la vecinii lui care renunțară cu toții la agricultură, își lăsară mlaștinile în paragină și își retezară brațele. (Deoarece erau deosebiți, această operațiune nu era deloc dureroasă pentru ei și membrele se desprindeau destul de ușor, precum niște cozi de șopârlă.) Cu banii câștigați cumpărară mâncare de la târgul din Chipping Whippet – crupele de capră deveniră un fel de mâncare consumat zilnic, nu doar o dată pe an – și își construiră case de lemn, la fel ca cea a Grădinarului Hayworth. Bineînțeles, toată lumea își dori o ușă montată în balamale. Apoi Pullman Zarzavagiul își construi o casă cu etaj, și în curând toată lumea își dori o casă cu etaj. Apoi Sally Fermiera își construi o casă cu etaj și acoperiș triunghiular, și în curând toată lumea își dori o casă cu etaj și acoperiș triunghiular. De fiecare dată când brațele lor se regenerau și erau retezate și vândute iar, sătenii foloseau banii ca să-și mai extindă puțin casele. În curând, casele lor deveniră atât de mari, încât abia mai rămăsese loc printre ele, iar piața din mijlocul satului, cândva lată și deschisă, fu redusă la o alee îngustă.

Fermierul Bachelard fu primul care găsi o soluție. Cumpără un lot mare la marginea satului și își construi acolo o casă nouă, și mai mare decât prima (care, apropo, avea trei uși cu balamale, un etaj, un acoperiș triunghiular și chiar și o verandă). Asta se întâmpla cam în perioada în care sătenii renunțaseră la titulatura de „Fermier", „Zarzavagiu" sau „Grădinar" și începuseră să-și zică „Domnul" sau „Doamna Cutare", fiindcă nu mai erau fermieri – în afară de Hayworth, care continua să râcâie mlaștina și refuza să-și mai vândă vreun membru canibalilor. Era mulțumit cu casa lui simplă, insista el, și oricum, nici nu prea stătea în ea pentru că încă îi plăcea să doarmă în mlaștină după o zi grea de muncă. Prietenii lui îl considerau ridicol și demodat și încetară să-l mai viziteze.

Fundătura Mlăștinoasă, un sătuc cândva modest, se extinse cu repeziciune pe măsură ce sătenii cumpărară loturi din ce în ce mai mari, pe care își construiră case din ce în ce mai împopoțonate. Ca să plătească pentru toate astea, începură să le vândă canibalilor câte un braț și câte un picior (alegeau tot timpul brațul stâng și piciorul drept, sau invers, pentru echilibru), și învățară să meargă în cârje. Canibalii, ale căror foame și bogăție păreau inepuizabile, erau foarte mulțumiți de această situație. Apoi domnul Pullman își demolă casa de lemn și o înlocui cu una din cărămidă, lucru care iscă o întrecere în rândul sătenilor: cine avea să-și construiască cea mai grozavă casă din cărămidă. Dar domnul Bettelheim îi întrecu pe toți cu casa lui din piatră de var de culoarea mierii, genul de casă pe care o vedeai doar la negustorii bogați din Chipping Whippet. Bettelheim își vânduse un braț și *ambele* picioare ca să-și permită o astfel de casă.

— A întrecut orice măsură! se văită doamna Sally, ghiftuindu-se cu un sendviș cu carne de capră în noul și elegantul restaurant din sat.

Prietenele ei erau de aceeași părere.

— Și cum are de gând să se bucure de casa lui cu două etaje, spuse doamna Wannamaker, dacă nici măcar nu poate să urce scările?

Tocmai în clipa aceea, domnul Bettelheim intră în restaurant – cărat de un bărbat zdravăn din satul vecin.

— Am angajat un om care să mă care pe scări și peste tot unde vreau să merg, declară mândru Bettelheim. N-am nevoie de picioare!

Doamnele fură uluite. Dar în curând își vândură și ele picioarele, și toate casele de cărămidă din sat fură dărâmate și înlocuite cu case imense din piatră de var.

Între timp, canibalii părăsiră coasta din Meek și se mutară într-o pădure din apropierea Fundăturii Mlăștinoase. Nu mai aveau niciun motiv să trăiască de pe o zi pe alta cu un regim sărăcăcios, compus din criminali spânzurați sau membre provenind de la victime ale unor accidente, când membrele sătenilor erau mult mai proaspete, mai gustoase și mai ușor de obținut decât ce găseau în Meek. Casele lor din pădure erau modeste, căci cheltuiseră o grămadă de bani pe membrele sătenilor. Cu toate acestea, canibalii erau mulțumiți și mult mai fericiți să trăiască în cocioabe cu burțile pline, decât în vile pompoase unde făceau foamea.

Cu cât deveneau mai dependenți unii de ceilalți, cu atât apetitul canibalilor și cel al sătenilor devenea tot mai greu de stăpânit. Canibalii se îngrășară. După ce încercară toate rețetele cu brațe și picioare, canibalii părură tot mai tentați să guste urechile sătenilor. Dar sătenii nu voiau să-și vândă urechile pentru că acestea nu se

regenerau. Asta până când domnul Bachelard, cărat în brațe de servitorul său robust, le făcu o vizită canibalilor în pădure și-i întrebă cât ar fi dispuși să-i dea pentru urechile lui. Se gândea că o să audă oricum și fără urechi și, chiar dacă avea să fie mai urât, casa aceea frumoasă din marmură pe care și-o va permite din banii câștigați o să compenseze pentru suferința lui. (Dar de ce să nu economisească bani din toate brațele și picioarele vândute, până când își putea permite o casă de marmură? o să se întrebe aceia dintre voi care se pricep mai bine la calcule. Ei bine, pentru că *n-avea cum* să economisească bani. Asta fiindcă luase de la bancă un împrumut foarte mare ca să cumpere pogonul pe care își construise casa din piatră de var și acum îi datora băncii câte un picior și un braț în fiecare lună, doar ca să achite dobânda pe împrumut. Așa că era nevoit să-și vândă urechile.)

Canibalii îi oferiră o sumă exorbitantă domnului Bachelard. Acesta își reteză urechile, bucuros că scapă de ele, și înlocui casa din piatră de var cu casa de marmură la care visa. Era cea mai frumoasă casă din sat și poate din întregul Oddfordshire. Și, cu toate că sătenii din Fundătura Mlăștinoasă îl bârfeau pe Bachelard pe la spate spunând că s-a ciuntit și că a fost o prostie să-și vândă urechile știind că n-o să-i crească altele la loc, îl vizitară toți și se lăsară purtați de servitorii lor prin camerele și pe scările de marmură, iar la plecare, plesneau cu toții de invidie.

Între timp, în afară de Hayworth, niciunul dintre săteni nu mai avea picioare și foarte puțini se puteau mândri cu brațe intacte. O perioadă insistară să-și păstreze măcar un braț ca să poată arăta cu degetul spre diverse obiecte și să se hrănească singuri, dar până la urmă își dădură seama că nu-i durea gura să spună „adu-mi aia

sau aialaltă" şi că servitorii puteau la fel de bine să ridice lingura sau paharul în locul lor. Aşa că braţele deveniră un lux inutil, iar sătenii, rămaşi acum nişte busturi lipsite de membre, se deplasau dintr-un loc în altul în saci de mătase, aruncaţi peste umărul servitorilor.

În curând, urechile dispărură şi ele, la fel ca membrele. Sătenii se comportau de parcă nu l-ar fi numit niciodată ciunt pe domnul Bachelard.

— Nu-i chiar aşa de urât, spuse domnul Bettelheim.

— Am putea să purtăm apărătoare pentru urechi, sugeră domnul Anderson.

Aşa că urechile lor fură retezate şi vândute. Numaidecât apărură şi casele din marmură. Satul deveni renumit pentru frumuseţea sa arhitectonică, şi locul cândva uitat de Dumnezeu, unde nimeni nu se oprea decât întâmplător, se transformă într-o destinaţie turistică. Sătenii construiră un hotel şi restaurante noi. Sendvişurile cu cupră de capră nici nu mai apăreau pe meniu. Locuitorii Fundăturii Mlăştinoase se prefăceau că *nu auziseră* în viaţa lor de sendvişuri cu cupră de capră.

Uneori, turiştii zăboveau o vreme lângă căsuţa de lemn modestă, cu acoperiş plat a lui Hayworth Grădinarul, mirându-se de contrastul dintre locuinţa aceea simplă şi palatele din jurul ei. Hayworth le explica atunci că prefera viaţa modestă a cultivatorului de ierburi de mlaştină, care avea toate membrele intacte, şi le arăta bucăţica lui de mlaştină. Era ultima parcelă de acest fel din Fundătura Mlăştinoasă, celelalte fiind umplute cu pământ pentru ridicarea noilor fundaţii.

Întreaga ţară îşi îndreptase atenţia către Fundătura Mlăştinoasă şi minunatele ei case din marmură. Proprietarii caselor se bucurau să primească atâta interes, dar se întreceau care mai de care să iasă în evidenţă

cu ceva, mai ales că locuințele lor erau aproape identice. Fiecare dintre ei voia să fie cunoscut drept proprietarul celei mai frumoase case din Fundătura Mlăștinoasă, dar deja investiseră o grămadă de bani și-și foloseau brațele și picioarele ca să plătească dobânda pe împrumuturile lor uriașe. Iar urechile și le vânduseră deja.

Sătenii începură să-i agaseze pe canibali cu idei noi.

— N-ați vrea să-mi împrumutați niște bani cu nasul drept garanție? îi întrebă doamna Sally.

— Nu, spuseră canibalii. Dar suntem dispuși să-ți cumpărăm nasul pe loc.

— Dar dacă-mi tai nasul, o să arăt ca un monstru! spuse ea.

— Poți purta o eșarfă pe față, îi sugerară canibalii.

Doamna Sally îi refuză și, din sacul ei, îi porunci servitorului s-o ducă acasă.

Apoi fu rândul domnului Bettelheim să-i viziteze pe canibali.

— Nu vreți să-l cumpărați pe nepotul meu? șopti el, în timp ce servitorul său îmbrânci spre canibali un băiat de opt ani.

— În niciun caz! răspunseră canibalii și-i dădură băiețelului îngrozit o bomboană înainte de-al trimite acasă.

Doamna Sally se întoarse după cinci zile.

— În regulă, oftă ea. Sunt dispusă să vă vând nasul.

După tranzacție, doamna Sally își înlocui nasul cu o proteză de aur și, cu banii câștigați, trase o cupolă de aur imensă deasupra casei sale de marmură.

Cred c-ați ghicit încotro se îndreaptă povestea asta. Toți sătenii din Fundătura își vândură nasurile și-și construiră cupole de aur, turnuri și turnulețe. Apoi își vândură și ochii – câte unul singur, doar – și investiră banii

în şanţuri de apă care să le înconjoare casele, şanţuri pe care le umplură cu vin şi peşti exotici beţi. Vederea binoculară era un lux, orişicât, spuseră ei, necesar aruncării şi prinderii, lucruri pe care nu mai puteau oricum să le facă neavând braţe sau mâini. Iar frumuseţea locuinţelor lor putea fi apreciată şi cu un singur ochi.

Cât despre canibali, ce să vă spun? E drept, erau civilizaţi şi respectau legea, dar nişte sfinţi nu erau nici ei. Locuiau în cocioabe, în pădure, şi-şi găteau mâncarea pe foc deschis, în timp ce sătenii stăteau în conace şi palate, înconjuraţi de servitori. Aşa că se mutară în casele sătenilor, care aveau atâtea camere, încât proprietarilor le luă ceva timp ca să-şi dea seama de asta. Dar şi când, într-un sfârşit, observară, se înfuriară nevoie mare.

— N-am zis că puteţi sta la noi! spuseră sătenii. Sunteţi nişte canibali mizerabili şi vă hrăniţi cu carne de om! Duceţi-vă înapoi în pădure!

— Dacă nu ne lăsaţi să stăm la voi, răspunseră canibalii, n-o să vă mai cumpărăm braţele şi picioarele şi o să ne întoarcem la Meek. N-o să vă mai puteţi achita împrumuturile şi o să pierdeţi tot.

Sătenii nu ştiau ce să facă. Nu voiau canibali în casele lor, dar nici nu-şi puteau imagina cum ar fi să se întoarcă la vieţile lor modeste din trecut. De fapt, le-ar fi mers şi mai rău: nu numai c-ar fi rămas fără case, desfiguraţi şi pe jumătate orbi, dar n-ar mai fi avut nici mlaştini pe care să le cultive, pentru că le umpluseră cu pământ. Nici nu se punea problema!

Fără prea mare chef, îi lăsară pe canibali să rămână în casele lor. Aceştia se răspândiră prin sat (mai puţin la Hayworth Grădinarul – nimeni nu voia să stea într-o casă de lemn grosolană). Ocupară cele mai luxoase şi mai mari dormitoare nupţiale şi îi forţară pe săteni să

se mute în încăperile pentru oaspeți, *dintre care unele nici măcar nu aveau băi în cameră!* Domnul Bachelard fu obligat să se mute în coteţul pentru găini. Domnul Anderson se mută în pivniţa casei. (O pivniţă foarte drăguţă, de altfel, dar tot pivniţă se chema că era.)

Sătenii se plângeau neîncetat din cauza situaţiei. (Limbi mai aveau, slavă Domnului.)

— Mi se face rău de la miros când gătiţi! le spuse doamna Sally canibalilor din casa ei.

— Turiştii ne tot întreabă de voi, e jenant! ţipă domnul Pullman la canibalii lui, speriindu-i în timp ce citeau liniştiţi în camera de lucru.

— Dacă nu vă mutaţi, o să le spun autorităţilor că aţi răpit copii şi i-aţi fiert pe post de umplutură pentru tarte! îi ameninţă domnul Bettelheim.

— Tartele se *coc*, nu se fierb, răspunse canibalul lui, un spaniol educat pe nume Héctor.

— Nu-mi pasă! ţipă domnul Bettelheim, înroşindu-se la faţă.

După câteva săptămâni de ceartă, Héctor ajunse la concluzia că se săturase. Îi oferi domnului Bettelheim şi ultimul bănuţ pe care-l mai avea pe lumea asta, numai să-i vândă limba.

Domnul Bettelheim nu refuză oferta imediat. Se gândi mult şi bine la ea. Fără limbă nu mai avea cum să se plângă şi să-l ameninţe pe Héctor. Dar cu banii oferiţi putea să construiască o a doua casă pe lotul lui şi să locuiască *acolo*, departe de Héctor, nemaiavând niciun motiv să se plângă. Şi cine ar mai fi avut nu una, ci două case cu cupole de aur în sat?

Sigur, dacă domnul Bettelheim i-ar fi cerut părerea lui Hayworth Grădinarul, acesta l-ar fi sfătuit să refuze propunerea canibalului. „Dacă te deranjează mirosul mâncării gătite de Héctor, vino şi stai la mine", s-ar fi

oferit Hayworth. „Am loc destul la mine în casă." Dar domnul Bettelheim îl ocolea pe Hayworth Grădinarul, la fel ca restul satului, așa că n-avea cum să-i ceară părerea – și chiar dacă ar fi făcut-o, Bettelheim era prea orgolios: prefera să-și taie limba decât să stea în căsuța ponosită a lui Hayworth.

Așa că Bettelheim se duse la Héctor și-i spuse:

— În regulă.

Héctor își scoase cuțitul de tăiat carne pe care-l ținea tot timpul în teacă, la șold.

— Da?

— Da, spuse Bettelheim și-și scoase limba.

Héctor execută operația, după care umplu gura lui Bettelheim cu vată ca să oprească sângerarea. Duse apoi limba în bucătărie, o fripse în ulei de trufe cu un praf de sare și o mâncă. După care adună toți banii promiși lui Bettelheim, înmână întreaga sumă servitorilor și-i trimise la plimbare. Ciuntit, fără brațe și picioare și fără limbă, furios de crăpa, Bettelheim gemea și se zbătea pe jos. Héctor îl ridică, îl duse afară și-l legă de un par înfipt într-un colț adumbrit al grădinii. Îl hrăni și-l adăpă de două ori pe zi și lui Bettelheim îi crescură membrele la loc, asemenea viței de vie, așa că Héctor avea ce să mănânce. Lui Héctor îi păru destul de rău de el, dar nu foarte rău. Până la urmă, se căsători cu o fată-canibal drăguță și cei doi își crescură copiii hrănindu-se cu toții din bărbatul deosebit din grădina din spatele casei.

Și asta fu soarta fiecărui locuitor al satului – în afară de Hayworth Grădinarul, care își păstră membrele și trăi în căsuța lui, cultivându-și ierburile de mlaștină, ca dintotdeauna. Nu-și deranjă noii vecini, și nici ei pe el. Avea tot ce-i trebuia, la fel cum aveau și ei.

Și au trăit fericiți cu toții până la adânci bătrânețe.

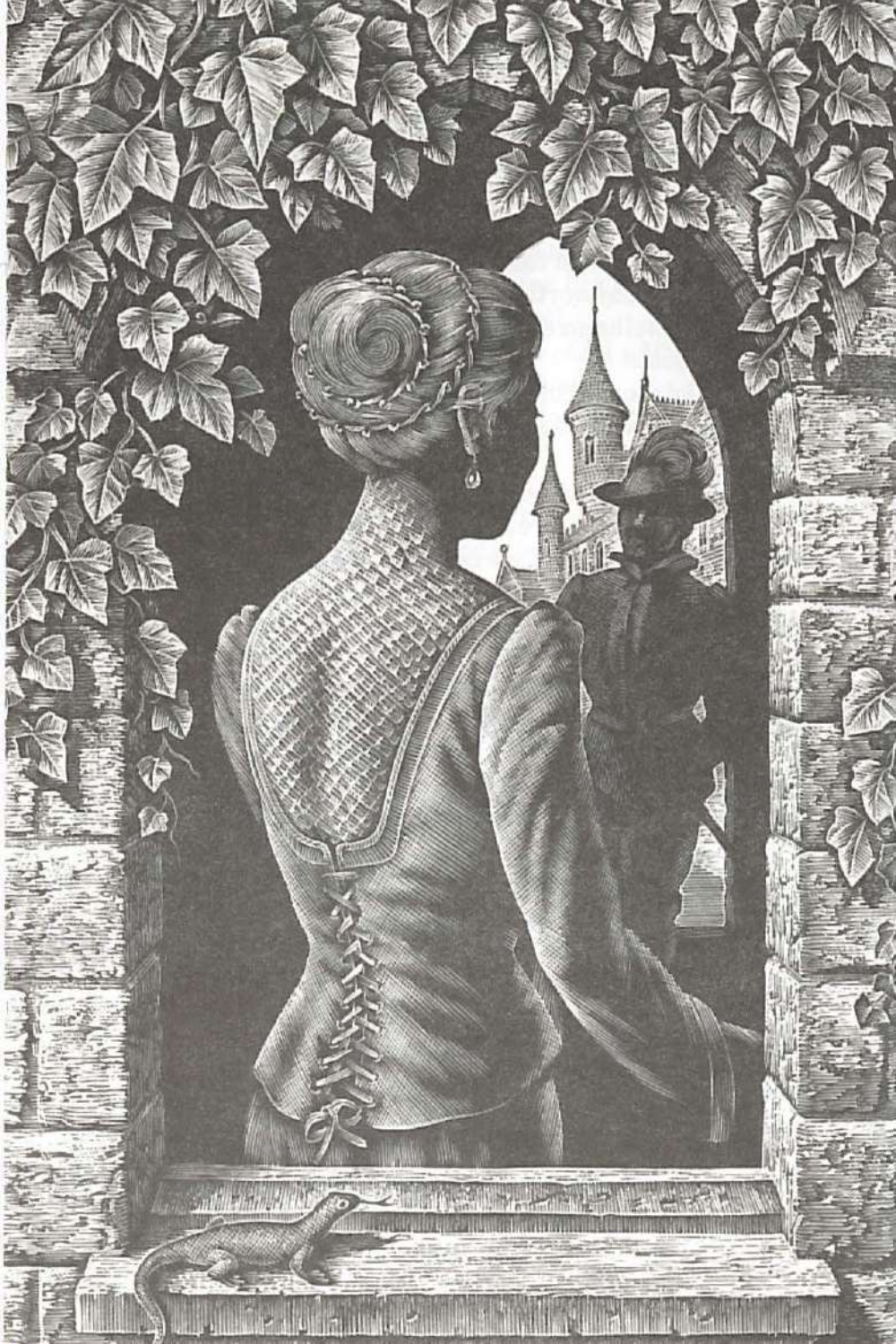

Prințesa cu limba despicată

A fost dată ca niciodată, în vechea împărăție din Frankenbourg, o prințesă cu un secret deosebit: în gura ei se ascundea o limbă lungă, despicată, iar spatele îi era acoperit cu solzi strălucitori în formă de diamante. Căpătase aceste trăsături de șarpe în adolescență și, pentru că nu prea deschidea gura de teamă să nu se dea de gol, reușise să-și ascundă secretul de toată lumea, în afară de servitoarea ei. Nici măcar tatăl ei, împăratul, nu știa nimic.

Cum vorbea rar, de frică să nu-și dezvăluie limba despicată, prințesa ducea un trai singuratic. Dar ceea ce o îngrijora cu adevărat era faptul că urma să fie măritată cu un prinț din Galatia[1]. Prințul și prințesa nu se văzuseră niciodată, dar frumusețea ei era atât de vestită, încât prințul acceptase căsătoria aranjată și cei doi urmau să se întâlnească pentru prima oară în ziua nunții care se apropia cu pași repezi. Legătura dintre ei avea să întărească relațiile dintre Frankenbourg și Galatia și

[1] Numele țărilor care apar aici sunt fictive, cu toate că în unele variante regionale ale poveștii, ele sunt înlocuite cu locuri care există cu adevărat. Într-una, Frankenbourgul e Spania, într-alta, Galatia e Persia; oricum ar fi, povestea rămâne neschimbată.

să asigure prosperitatea ambelor regiuni prin crearea unui tratat de apărare împotriva dușmanului lor comun, principatul belicos al Frisiei. Prințesa știa că mariajul era o necesitate politică, dar se temea foarte tare că prințul o va respinge de îndată ce-i descoperea secretul.

— Nu-ți face griji, o sfătui slujitoarea. O să-ți vadă chipul frumos, o să-ți cunoască sufletul sensibil și o să îți ierte toate celelalte.

— Și dacă n-o să fie așa? răspunse prințesa. Toate speranțele noastre pentru pace o să se năruiască, iar eu o să mor fată bătrână!

Regatul se pregătea pentru nunta prințului și a prințesei. Palatul era decorat cu mătăsuri aurii și bucătari din întreaga țară fură aduși ca să prepare un adevărat festin. În sfârșit, sosi și prințul cu alaiul său regal. Coborî din caleașca lui și-l salută călduros pe împărat.

— Dar mireasa mea unde e? întrebă prințul.

Fu condus într-o sală de recepție unde prințesa îl aștepta.

— Prințesă! izbucni prințul. Ești și mai frumoasă decât am auzit!

Prințesa zâmbi și făcu o plecăciune, dar nu vru să deschidă gura și să vorbească.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă prințul. Te-am lăsat fără replică, așa de bine arăt?

Prințesa se îmbujoră și scutură din cap.

— Ah, spuse prințul. Deci nu ți se pare că arăt bine, asta e problema?

Speriată, prințesa scutură din nou din cap – nicidecum nu voia să sugereze așa ceva! –, dar își dădea seama că nu făcea altceva decât să înrăutățească lucrurile și mai tare.

— Spune ceva, fato! se răsti la ea regele. Nu-i cazul să faci pe muta!

— Mă scuzați, sire, spuse servitoarea, dar poate că prințesa s-ar simți mai în largul ei dacă ar putea să vorbească pentru prima oară cu prințul între patru ochi.

Prințesa dădu din cap plină de recunoștință.

— Nu se cuvine, mârâi împăratul, dar, dată fiind situația...

Gărzile lui îi conduseră pe prinț și pe prințesă într-o cameră unde puteau să discute singuri.

— Ei bine? întrebă prințul după plecarea gărzilor. Ce părere ai despre mine?

Astupându-și gura cu palma, prințesa spuse:

— Cred că ești foarte chipeș.

— De ce-ți acoperi gura când vorbești? o întrebă prințul.

— E un obicei de-al meu, spuse prințesa. Sper că nu ți se pare ciudat.

— Dar *ești* ciudată! răspunse prințul. Oricum, m-aș putea obișnui cu asta, având în vedere cât ești de frumoasă!

Prințesa simți că prinde aripi, dar reveni cu picioarele pe pământ la fel de repede. Era doar o chestiune de timp până când prințul avea să-i descopere secretul. Și chiar dacă ar fi putut să amâne până după nuntă dezvăluirea, simțea că nu era drept să-l păcălească.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, spuse ea vorbind cu gura astupată, și mă tem că după asta n-o să mai vrei să te căsătorești cu mine.

— Prostii, spuse prințul. Ce vrei să-mi zici? Oh, nu, nu-mi spune – suntem veri, nu?

— Nu, nu e asta, spuse ea.

— Păi, spuse prințul încrezător, nimic nu mă poate împiedica să mă căsătoresc cu tine.

— Sper că ești un om de cuvânt, spuse prințesa și își luă mâna de la gură, dezvăluindu-și limba despicată.

— Sfinte Sisoe! țipă prințul și sări înapoi scârbit.

— Și asta nu-i tot, spuse prințesa și își strecură un braț prin mâneca rochiei, arătându-i solzii de pe spate.

Prințul rămase ca trăsnit, apoi se înfurie.

— N-aș putea să mă căsătoresc în vecii vecilor cu un monstru ca tine! strigă. Nu-mi vine să cred că tu și taică-tău ați încercat să mă atrageți în cursa asta!

— Taică-meu n-are nimic de-a face cu asta! spuse prințesa. Nici el nu știe!

— Ei bine, o să afle! tună prințul. E strigător la cer!

Și spunând asta, plecă c-o falcă-n cer și una-n pământ, hotărât să-i povestească totul împăratului, iar prințesa alergă după el, implorându-l să n-o facă.

Dar tocmai atunci, cinci mercenari din Frisia, care se deghizaseră în bucătari, își scoaseră pumnalele din tortu-rile aduse și alergară spre camera împăratului. Prințul tocmai se pregătea să dezvăluie secretul prințesei, când aceștia sparseră ușa și tăbărâră peste ei. În timp ce mercenarii îi ucideau pe străjeri, împăratul cel laș se ascunse în șifonier în spatele unui morman de haine.

Mercenarii se întoarseră spre prinț și prințesă.

— Nu mă omorâți! țipă prințul. Sunt doar un mesager dintr-o altă țară!

— Las-o jos că măcăne, spuse mercenarul-șef. Ești prințul Galatiei și ai venit aici ca să te căsătorești cu prințesa și să formezi o alianță împotriva noastră. Pregătește-te să mori!

Prințul se repezi la fereastră și încercă s-o deschidă cu forța, lăsând-o pe prințesă să-i înfrunte singură pe mercenari. În timp ce aceștia se apropiară de ea cu pumnalele lor însângerate ridicate, prințesa simți un impuls ciudat în spatele limbii.

Mercenarii se năpustiră asupra ei, unul după altul. Prințesa începu să trimită șuvoaie de otravă mortală

spre fețele lor și mercenarii se prăbușiră la pământ dându-și sufletul. Unul singur rămase în viață și evadă din cameră, speriat de moarte.

Prințesa era și ea surprinsă. Nu știa că avea astfel de puteri, dar adevărul e că până atunci nu fusese niciodată în pericol de moarte. Prințul, care era deja cu un picior pe pervaz, se întoarse în cameră și se uită uimit la mercenarii morți și apoi la prințesă.

— Ei bine, *acum* vrei să te căsătorești cu mine? îl întrebă prințesa.

— Exclus, răspunse prințul, dar drept dovadă a recunoștinței mele, n-o să dezvălui motivul față de tatăl tău.

Apoi ridică un pumnal aruncat pe jos și se repezi de la un mercenar la altul, înjunghiindu-le cadavrele.

— Ce faci? îl întrebă prințesa uluită.

Împăratul ieși din șifonier.

— Sunt morți? întrebă cu o voce tremurândă.

— Da, Majestate, spuse prințul ridicând pumnalul. I-am ucis pe toți!

Prințesa fu șocată de minciuna lui, dar nu spuse nimic.

— Minunat! exclamă împăratul. Fiule, ești eroul Frankenbourgului – și asta în ziua nunții tale!

— Oh! Apropo de asta, spuse prințul. Din păcate, n-o să aibă loc nicio nuntă.

— Ce?! strigă împăratul. De ce?

— Tocmai am aflat că eu și prințesa suntem veri, spuse prințul. Păcat! Mare păcat.

Și, fără ca măcar să se uite în urmă, prințul se strecură afară din cameră, își adună alaiul și plecă în caleașca lui.

— Dar asta e strigător la cer! bombăni împăratul. Băiatul ăla e văr cu fii-mea așa cum sunt eu unchiul scaunului ăstuia! N-o să-i permit să-mi trateze familia în asemenea hal!

Împăratul era atât de furios, încât amenință să pornească un război împotriva Galatiei. Prințesa își dădu seama că n-are cum să permită una ca asta, așa că ceru într-o seară să fie primită în audiență la tatăl ei ca să vorbească între patru ochi și îi dezvălui secretul pe care-l ținea ascuns de atâta timp. Împăratul își anulă planurile de război, dar fu atât de supărat pe fiica lui și se simți într-atâta de umilit, încât o încuie pe prințesă în cea mai întunecată celulă din temnița castelului.

— Nu numai că ești o mincinoasă și o lighioană oribilă, spuse scuipând printre gratiile celulei, dar nici nu pot să te mărit!

Ultima parte o rosti de parcă ar fi fost cel mai mare păcat dintre toate.

— Dar, tată, spuse prințesa, tot fiica ta sunt, nu?

— De acum încolo nu mai ești fiica mea, răspunse împăratul și îi întoarse spatele.

Prințesa știa că-și poate folosi veninul acid[1] ca să dizolve lacătul celulei și să evadeze, dar preferă să aștepte, sperând că avea să-i vină mintea la cap tatălui ei și avea s-o ierte. Trăi luni întregi doar cu terci și tremură în fiecare noapte pe lespedea rece, dar tatăl ei nu veni s-o viziteze. Singura ei vizitatoare era slujnica ei.

Într-o zi, slujnica veni să-i aducă niște vești.

— M-a iertat cumva tatăl meu? o întrebă nerăbdătoare prințesa.

[1] Pe vremuri puteai găsi un lichid extrem de acid pe care-l cumpărai de pe piața neagră a deosebiților. Sticluțele erau înfășurate în piele de șarpe, iar substanța dinăuntru putea arde chiar și metalul. Era numit „scuipat de prințesă" – în onoarea acestei povești, desigur. După un anumit număr de incidente nefericite datorate utilizării necorespunzătoare, autoritățile deosebite au decis oprirea producției. În zilele noastre, sticluțele de scuipat de prințesă sunt piese rare, de colecție.

— Mă tem că nu, îi răspunse slujnica. A anunţat întregul regat că ai murit. Înmormântarea e mâine.

Vestea aceasta îi frânse inima prinţesei. Evadă din temniţă în aceeaşi noapte, fugi din palat împreună cu slujitoarea ei şi se lepădă de regat şi de vechea ei existenţă. Cele două călătoriră incognito timp de mai multe luni, străbătând ţara în lung şi-n lat şi acceptând orice muncă gospodărească pe care o puteau găsi. Prinţesa îşi mâzgăli faţa cu noroi ca să n-o recunoască nimeni. Gura n-o deschidea decât în prezenţa slujitoarei, iar aceasta le spunea tuturor că fata cu faţa murdară era mută.

Apoi, auziră într-o zi despre un prinţ dintr-o împărăţie îndepărtată numită Tracia, al cărui corp lua din când în când forme atât de ciudate, încât toată povestea devenise un adevărat scandal naţional.

— Oare o fi adevărat? întrebă prinţesa. O fi ca mine, te pomeneşti?

— Merită investigat, răspunse slujitoarea.

Zis şi făcut. Cele două femei porniră într-o călătorie lungă. Le luă două săptămâni să traverseze călare Pârloaga Năpraznică şi tot atât ca să străbată Marea Cascadă cu corabia. Când în sfârşit ajunseră în regatul Traciei, erau arse de soare, bătute de vânt şi nu mai aveau aproape nicio leţcaie.

— N-am cum să mă întâlnesc cu prinţul arătând în halul ăsta! spuse prinţesa, aşa că cele două femei îşi cheltuiră ultimii bani într-o baie publică, unde se spălară, se parfumară şi se unseră cu uleiuri.

Când ieşiră de-acolo, prinţesa era atât de frumoasă, încât toată lumea întorcea capul după ea, femei şi bărbaţi deopotrivă.

— O să-i arăt eu tatălui meu că mă pot mărita! spuse prinţesa. Hai să ne întâlnim cu prinţul ăsta deosebit!

Așa că cele două femei se duseră la palat și întrebară de el, dar răspunsul primit le dezamăgi foarte tare.

— Îmi pare rău, le spuse paznicul care stătea de strajă în fața palatului, dar prințul a murit.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă slujnica.

— S-a molipsit de o boală misterioasă și a murit azi-noapte, spuse paznicul. A fost ceva neașteptat.

— Exact aceeași veste pe care a răspândit-o și împăratul despre tine, îi șopti slujitoarea prințesei.

În noaptea aceea, cele două se furișară până în temnița din subsolul palatului și, în cea mai întunecată celulă, dădură peste un melc de grădină uriaș, cu un cap de bărbat destul de chipeș.

— Tu ești prințul? îl întrebă slujitoarea.

— Da, eu sunt, răspunse vietatea respingătoare. Când mă simt abătut și nedorit, mă transform într-o masă gelatinoasă, tremurătoare. Până la urmă, mama mea a aflat și m-a încuiat aici și – după cum vedeți – m-am transformat în melc aproape în întregime.

Prințul se târî spre gratiile celulei, lăsând în urmă o dâră întunecată.

— Oricum, sunt sigur c-o să se răzgândească și o să mă scoată de-aici în curând.

Prințesa și slujnica schimbară niște priviri pline de înțeles.

— Ei, bine, am o veste bună și una proastă, spuse slujnica. Vestea proastă e că mama ta le-a spus tuturor că ai murit.

Prințul începu să se tânguie și să geamă și, imediat, două antene gelatinoase îi crescură pe frunte. Acum până și capul lui se transforma într-un cap de melc.

— Stai! spuse slujnica. Am și o veste bună!

— Ah, da, am uitat, se smiorcăi prințul și antenele i se opriră din creștere. Care e?

— Ți-o prezint pe prințesa Frankenbourgului, spuse slujnica.

Prințesa păși în față într-un cerc de lumină și, pentru prima oară, prințul îi putu admira frumusețea ieșită din comun.

— Ești *prințesă*? bâigui prințul și căscă ochii.

— Chiar așa, spuse slujnica. Și a venit să te ajute să scapi de-aici.

Prințul părea încântat.

— Nu-mi vine să cred! spuse. Dar cum?

Antenele i se contractară și corpul lui tubular începuse deja să se separe în brațe și trunchi. Cât ai clipi, se preschimbă la loc și luă din nou formă umană.

— Uite-așa! spuse prințesa și trimise un jet de venin acid spre lacătul de pe ușa celulei.

Acesta începu să fâsâie și să fumege și se topi.

Prințul sări înapoi speriat.

— Dar *ce* ești, de fapt? întrebă el.

— Sunt deosebită, ca tine! răspunse prințesa. Când mi-a descoperit secretul, tatăl meu m-a dezmoștenit și m-a aruncat în temniță. La fel cum ai pățit și tu. Știu cum te simți!

În timp ce vorbea, limba-i despicată îi țâșnea din gură când și când.

— Și limba ta... spuse prințul. Face parte din... *problema* pe care o ai?

— Și asta, spuse prințesa și-și scoase un braț din rochie ca să-i arate solzii de pe spate.

— Da, înțeleg, spuse prințul pe un ton abătut. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era prea frumos ca să fie adevărat.

Și în timp ce o lacrimă i se prelingea pe obraz, brațele începură să-i dispară lipindu-i-se de trunchi și dispărând într-o masă tremurătoare de carne de melc.

— De ce ești trist? îl întrebă prințesa. Doar ne potrivim perfect! Împreună le-am dovedi părinților noștri că ne putem căsători și că nu suntem niște gunoaie. Ne-am putea uni regatele și, într-o zi, am putea chiar să ne ocupăm locurile binemeritate pe tron!

— Ești nebună! țipă prințul. Cum aș putea să te iubesc vreodată? Ești un monstru respingător!

Prințesa rămase fără grai. Nu-i venea să creadă ce-i spunea prințul.

— Vai, ce umilitor! se văicări prințul-melc și antenele îi reapărură pe frunte, fața îi dispăru și se transformă în melc din cap până-n picioare, tremurând și gemând în timp ce încerca să plângă fără gură.

Prințesa și servitoarea îi întoarseră spatele îngrețoșate și îl lăsară pe prințul ingrat să putrezească în temnița lui.

— Cred că m-am lecuit pe viață de prinți, spuse prințesa. Deosebiți sau nu.

Cele două traversară din nou Marea Cascadă și Pârloaga Năpraznică și se întoarseră în Frankenbourg. Regatul era în război cu Galatia și Frisia, care se aliaseră împotriva sa. Împăratul fusese înlăturat de pe tron și întemnițat și frisienii numiră un duce care să guverneze Frankenbourgul. Ducele era holtei și, de îndată ce urcă pe tron și instaură pacea în regat, începu să-și caute o mireasă. Solul ducelui o descoperi pe prințesă într-un han unde muncea.

— Hei, fato! îi strigă solul prințesei care ștergea o masă, chemând-o la el. Ducele își caută nevastă.

— Îi doresc multă baftă, răspunse prințesa. Eu nu sunt interesată.

— Părerea ta nu contează, spuse solul. Vino cu mine imediat.

— Dar n-am sânge nobil! minți prințesa.

— Nici asta nu contează. Ducele vrea doar să găsească cea mai frumoasă femeie din regat. Și poate că femeia aceea ești chiar tu.

Prințesa începea să-și considere frumusețea un blestem.

I se dădu o rochie frumoasă și fu dusă în fața ducelui. Când zări fața bărbatului, pe prințesă o trecu un fior rece. Ducele acesta din Frisia era unul dintre mercenarii care veniseră s-o omoare. Era singurul care scăpase cu viață.

— Te cunosc cumva de undeva? întrebă ducele. Îmi pari cunoscută.

Prințesa se săturase să se ascundă și să mintă, așa că-i spuse adevărul.

— Ai încercat să mă omori cândva. Și pe mine, și pe tatăl meu. Cândva am fost prințesa Frankenbourgului.

— Credeam c-ai murit! spuse ducele.

— Nu, răspunse prințesa. A fost o minciună scornită de tatăl meu.

— Înseamnă că nu sunt singurul care a încercat să te omoare, spuse el zâmbind.

— Se pare că nu.

— Îmi place sinceritatea ta, spuse ducele, și curajul tău. Ești mai tare ca piatra și noi, frisienii, prețuim asta. Nu te pot lua de nevastă pentru că mă tem c-ai putea să mă omori în somn, dar dacă ești de acord, aș vrea să te numesc consilierul meu. Punctul tău de vedere unic ne-ar putea fi de mare ajutor.

Prințesa acceptă cu bucurie propunerea. Se mută înapoi în palat cu servitoarea ei, ocupă o poziție importantă în curtea ducelui și nu își mai acoperi niciodată gura în timp ce vorbea fiindcă nu mai era nevoită să-și ascundă adevărata identitate.

După un timp, își vizită tatăl în temniță. Acesta purta niște cârpe murdare din pânză de sac și nu avea deloc un aer împărătesc.

— Pleacă de-aici, mârâi împăratul. Ești o trădătoare și n-am nimic să-ți spun.

— Am eu să-ți spun ceva, în schimb, răspunse prințesa. Cu toate că sunt încă supărată pe tine, aș vrea să știi că te-am iertat. Între timp mi-am dat seama că purtarea ta față de mine n-a fost o faptă rea, ci una cât se poate de obișnuită.

— Bun, mulțumesc pentru discursul emoționant, spuse împăratul. Acum pleacă.

— Cum dorești, spuse prințesa și dădu să plece, dar se opri în cadrul ușii. Apropo, să știi că vor să te spânzure mâine dimineață.

La aflarea acestei vești, împăratul se făcu ghem și începu să se smiorcăie și să plângă. Era o priveliște atât de ridicolă, încât prințesei i se făcu milă de el. În ciuda faptelor lui, prințesa simți că resentimentul pe care i-l purta tatălui începea să dispară. Topi lacătul celulei cu veninul ei fermecat, îl scoase pe ascuns din temniță și, deghizat în cerșetor, îl trimise în aceeași direcție în care fugise cândva și ea. Împăratul nu-i mulțumi și nici măcar nu se uită înapoi. În clipa următoare dispăru, iar prințesa fu cuprinsă de un sentiment de bucurie puternic și neașteptat – și asta pentru că actul ei generos îi eliberase pe amândoi.

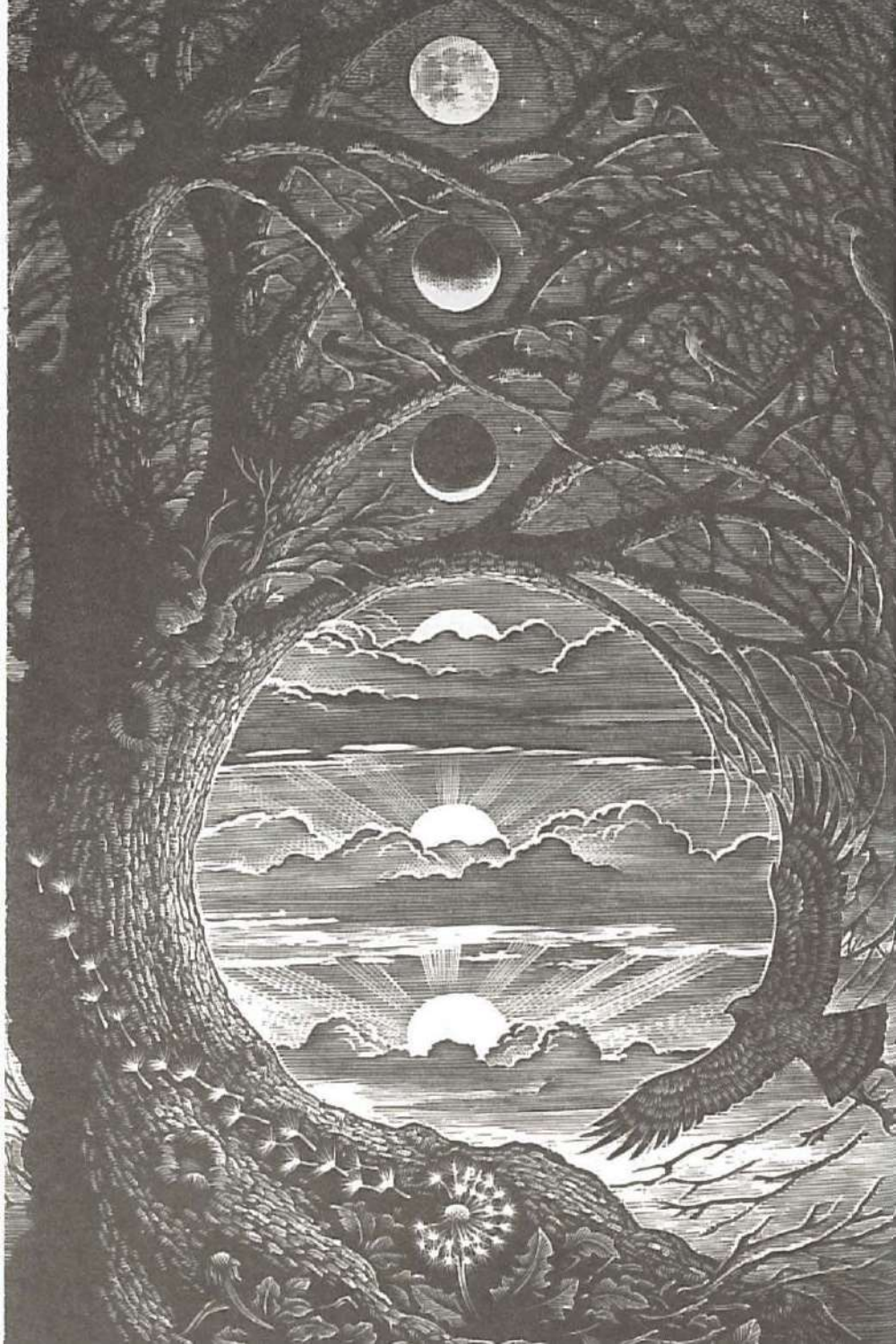

Prima ymbryną

Nota editorului:

Deşi putem fi siguri că majoritatea personajelor din Poveşti *chiar au existat, este greu să dovedim veridicitatea acestor texte în detaliu. În secolele premergătoare transcrierii lor pe hârtie,* Poveştile *au fost diseminate pe cale orală, fiind astfel supuse mai multor transformări, fiecare povestitor adăugând câte ceva textului, după cum i se părea potrivit. Drept urmare,* Poveştile *zilelor noastre pot fi considerate mai degrabă legende decât documente istorice, iar valoarea lor – pe lângă faptul că sunt nişte poveşti captivante – rezidă în caracterul lor moral. Dar povestea primei ymbryne a Britaniei constituie o excepţie remarcabilă. Este una dintre puţinele poveşti a căror autenticitate istorică poate fi dovedită, având în vedere că întâmplările descrise aici au fost atestate nu doar de surse contemporane, ci şi de ymbryna cu pricina (în renumita ei carte intitulată* O colecţie de pene din coadă, *care conţine o serie de scrisori enciclice). Tocmai de aceea o consider cea mai importantă dintre* Poveşti, *o parabolă morală, un basm ieşit din comun şi o cronică importantă a istoriei deosebiţilor.*

M. N.

Prima ymbrynă n-a fost o femeie care putea să se transforme într-o pasăre, ci o pasăre care era capabilă să se transforme în femeie. Se născuse într-o familie de ulii porumbari, niște vânători feroce care nu agreau deloc obiceiul surorii lor, care se pre-

schimba în cele mai imprevizibile momente într-o făptură cărnoasă, pământească, aruncându-i din cuib când se transforma și sabotându-le vânătoarea prin gâlgâielile ei ciudate. Tatăl ei o boteză Ymeene, ceea ce în limba stridentă a uliilor porumbari însemna „cea ciudată", și tânăra pasăre simți povara singuratică a ciudățeniei ei încă de când fu destul de mare ca să-și ridice capul.

Ulii porumbari își apără teritoriul și sunt niște păsări mândre. Nimic nu le place mai mult decât o bătaie aprigă, sângeroasă. Așa era și Ymeene, iar când între familia ei și niște ereți de stuf se iscă o dispută pentru supremație, Ymeene se luptă vitejește, dornică să demonstreze că era un uliu porumbar la fel de iscusit ca frații ei. Ereții, niște păsări mai mari și mai puternice decât ulii, îi întreceau ca număr, dar tatăl lui Ymeene nu vru să se dea bătut nici când copiii lui începuseră să moară în urma ambuscadelor. Până la urmă reușiră să respingă atacul ereților, dar Ymeene era rănită și

rămăsese cu un singur frate. Neputând să înţeleagă la ce bun se întâmplaseră toate astea, Ymeene îşi întrebă tatăl de ce nu fugiseră pur şi simplu, de ce nu căutaseră un alt cuib pentru familie.

— Trebuia să apărăm onoarea familiei noastre, îi spuse el.

— Dar familia noastră a pierit, răspunse Ymeene. Ce e onorabil în asta?

— Nu mă aştept de la o creatură ca tine să înţeleagă, spuse el şi, îndreptându-şi penele, îşi luă avânt şi zbură să vâneze.

Ymeene nu zbură după el. Îi pierise cheful de vânat, dar şi de vărsat sânge sau luptat, ceea ce, pentru un uliu porumbar, era un lucru şi mai ieşit din comun decât faptul că putea să se transforme în om. Poate că nu-i fusese menit niciodată să fie uliu, se gândi Ymeene, în timp ce ateriză pe pământ, printre copaci, pe picioare umane. Poate că se născuse într-un corp care nu-i aparţinea.

Ymeene hoinări mult timp. Zăbovi din când în când lângă aşezări umane şi le studie de la distanţă, simţindu-se mai în siguranţă în vârful copacilor. Dar fiindcă nu mai vâna, foamea o mână în cele din urmă până într-un sat, unde ciuguli din mâncarea oamenilor – din porumbul fript împrăştiat pentru pui, din plăcintele lăsate pe pervaz la răcit, din oalele cu supă nesupravegheate – şi îşi dădu seama că-i plăcea. Învăţă câteva cuvinte în limba lor, aşa că putea să comunice cu ei, şi descoperi că tovărăşia oamenilor o încânta şi mai tare decât mâncarea lor. Îi plăcea felul în care râdeau sau cântau şi felul în care îşi arătau afecţiunea unii faţă de ceilalţi. Aşa că alese un sat la nimereală şi se mută acolo.

Un bătrânel amabil îi permise să locuiască în hambarul său şi nevasta lui o învăţă să coasă ca să aibă o

ocupație. Toate mergeau bine până când, la un moment dat, la câteva zile după sosirea ei în sat, brutarul o văzu transformându-se în pasăre. Nu se obișnuise încă să doarmă în forma ei umană, așa că în fiecare noapte se preschimba în uliu, zbura într-un copac și adormea cu capul ascuns sub aripă. Sătenii șocați o acuzară de vrăjitorie și o alungară din sat înarmați cu torțe.

Dezamăgită, dar neclintită în planurile ei, Ymeene porni din nou la drum și găsi curând un nou sat în care să se stabilească. De data asta avu grijă să nu se transforme în pasăre în văzul tuturor, dar sătenii păreau să se îndoiască de ea oricum. Majoritatea oamenilor o considerau ciudată – în fond, fusese crescută de ulii – și nu trecu mult timp până când fu alungată și din satul acela. Ymeene se întristă și se întrebă dacă exista cumva vreun loc pe lumea asta în care să se simtă acasă.

Într-o dimineață, ajunsă pe culmile disperării, Ymeene se întinse într-o poieniță și privi răsăritul soarelui. Era un spectacol de o frumusețe atât de sublimă, încât Ymeene uită de grijile ei preț de câteva secunde, și când luă sfârșit, își dori cu disperare să-l revadă măcar o dată. Într-o secundă, cerul se întunecă și soarele răsări din nou și, dintr-odată, Ymeene își dădu seama că mai avea un talent în afară de cel al transformării în om: putea să facă momente scurte să se repete, iar și iar. Se distră cu trucul acela timp de câteva zile – relua saltul unei căprioare grațioase sau coborârea efemeră a soarelui după-amiezii ca să le poată admira frumusețea cum se cuvine – ceea ce o însufleți foarte tare. În clipa în care reproducea prima ninsoare, o voce răsună în apropiere și o făcu să tresară.

— Scuză-mă, spuse o voce de bărbat, *tu* ești cea care face toate astea?

Ymeene se întoarse și zări un tânăr care purta o tunică scurtă, verde și o pereche de pantofi din piele de pește. Era o ținută ieșită din comun, dar ce era și mai ciudat era faptul că-și purta capul sub braț, complet detașat de restul gâtului.

— Scuză-mă că te întreb, spuse ea, dar ce s-a întâmplat cu capul tău?

— Oh, îmi pare nespus de rău! zise tânărul și reacționă de parcă tocmai își dăduse seama că nu se încheiase la pantaloni.

Își așeză repede capul la loc, vizibil încurcat.

— Ce nepoliticos sunt!

Spuse că-l cheamă Englebert și fiindcă Ymeene n-avea unde să doarmă, o invită în tabăra lui. Era o așezare formată din mai multe corturi zdrențuite și ruguri aprinse la care oamenii găteau, fiecare dintre ei fiind cel puțin la fel de ciudat ca Englebert. De fapt, erau atât de ciudați, încât majoritatea dintre ei fuseseră alungați din satele lor, la fel ca Ymeene. O făcură să se simtă bine-venită chiar și după ce le arătă că se putea transforma în pasăre. Ba chiar îi demonstrară câteva dintre abilitățile lor ieșite din comun. Ymeene nu se mai simți singură pe lume. Poate că, până la urmă, exista un loc pentru toți.

Sigur că aceștia erau printre primii deosebiți din Britania și Ymeene n-avea de unde să știe că li se alăturase într-una dintre perioadele cele mai întunecate ale existenței lor. Existaseră perioade în care deosebiții erau acceptați – sau chiar venerați – de oamenii obișnuiți, cu care conviețuiau fără probleme. Dar de curând se instaurase o epocă a ignoranței și obișnuiții începuseră să-i suspecteze de te miri ce. De fiecare dată când avea loc vreun eveniment tragic care nu putea fi

explicat cu ajutorul științei rudimentare din acea perioadă, deosebiții erau scoși drept țapi ispășitori. Într-o dimineață, când locuitorii satului Mica Decepție s-au trezit și și-au găsit toate oile carbonizate, niciunuia dintre ei nu i-ar fi trecut prin cap să dea vina pe o furtună cu fulgere. Nu, au preferat să dea vina pe un deosebit din sat și l-au izgonit în sălbăticie. Când croitoreasa din Cusătura nu s-a oprit din râs o săptămână întreagă, credeți că sătenii au dat vina pe lâna importată, infestată cu căpușe purtătoare ale Virusului Râsului? Nu, normal că nu: au dat vina pe niște surori deosebite și le-au spânzurat pe amândouă.

Astfel de fapte strigătoare la cer se petrecură în toată țara, lucru care îi alungă pe deosebiți din societatea obișnuită și îi obligă să se regrupeze în bande precum cea căreia i se alăturase și Ymeene. Nu era nimic utopic în asta; trăiau împreună pentru că nu îndrăzneau să aibă încredere în altcineva. Conducătorul lor era un deosebit pe nume Tombs, o matahală cu barbă roșcată, blestemat cu o voce pițigăiată. Din cauza vocii, nimeni nu prea îl lua în serios. Dar el se lua foarte în serios; nu pierdea nicio ocazie să le aducă aminte că era membru al Consiliului Deosebiților de Elită[1].

[1] Consiliul Deosebiților de Elită, compus exclusiv din bărbați, a existat cu mulți ani înaintea Consiliului Ymbrynelor. Era compus dintr-o duzină de consilieri de gașcă, care se întâlneau de două ori pe an ca să elaboreze și să amendeze legile deosebiților; majoritatea acestor legi priveau rezolvarea unor conflicte (duelurile erau încă permise), situațiile în care deosebiților li se permitea să-și folosească abilitățile în prezența obișnuiților (când era oportun) și miile de penalizări aplicate în cazul încălcării regulilor (de la admonestări severe până la expulzări).

Ymeene îl evita pe Tombs. Dezvoltase un soi de alergie la bărbaţii plini de sine şi prefera să-şi petreacă timpul cu Englebert, prietenul ei amuzant şi uneori lipsit de cap. Îl ajuta la arat şi la adunat lemne pentru gătit, iar el o prezentă celorlalţi deosebiţi. Aceştia o îndrăgiră imediat şi Ymeene începu să considere tabăra drept căminul ei adoptiv, iar pe deosebiţii care trăiau aici – a doua ei familie. Le povesti despre viaţa ei de uliu şi îi întreţinu cu trucul ei repetitiv – odată repetă momentul în care Tombs se împiedicase de un câine adormit, făcându-i pe toţi să se tăvălească pe jos de râs. Sătenii îi spuseră în schimb poveşti despre istoria pitorească a deosebiţilor. Pentru câtva timp, pacea domni în tabără. Fu cea mai fericită perioadă din viaţa lui Ymeene.

Dar, din când în când, liniştea satului era perturbată de veşti triste venite din lumea de afară. Deosebiţi disperaţi soseau într-un flux continuu, căutând să se refugieze din faţa terorii şi a persecuţiilor. Fiecare venea cu o poveste care suna cunoscut: trăiseră o viaţă întreagă alături de obişnuiţi, fără să-i deranjeze cu nimic, până când, într-o zi, se treziseră acuzaţi de o infracţiune absurdă şi fuseseră alungaţi. Majoritatea se bucurau că scăpaseră cu viaţă. (Spre deosebire de surorile nefericite din Cusătura, care nu fuseseră atât de norocoase.) Deosebiţii îi primeau cu braţele deschise pe nou-veniţi, la fel cum o primiseră şi pe Ymeene. Dar, în numai o lună, numărul sătenilor crescuse de la cincisprezece la cincizeci. Lucrurile nu mai puteau continua aşa la nesfârşit, căci spaţiul şi mâncarea nu erau inepuizabile, şi un sentiment de rău augur începu să-i apese pe deosebiţi.

Într-o zi, sosi un alt reprezentant al Consiliului Deosebiţilor de Elită. Acesta avea o mină întunecată şi dispăru

în cortul lui Tombs timp de câteva ore, iar când, în sfârșit, cei doi ieșiră de acolo, îi convocară pe toți ca să le aducă niște vești îngrijorătoare. Obișnuiții alungaseră deja o grămadă de deosebiți din orașele și satele lor și hotărâseră să-i izgonească definitiv din Oddfordshire. Adunaseră o armată care avea să ajungă în curând în tabăra deosebiților. Problema era dacă să-i înfrunte sau să fugă.

Nu mai trebuie să vă spun că deosebiții erau extrem de îngrijorați și nu știau ce să facă.

O femeie tânără aruncă o privire în jur și spuse:

— Nu merită să murim pentru dealul ăsta și corturile astea zdrențuite. De ce să nu ne luăm catrafusele și să ne ascundem în pădure?

— Nu știu voi ce părere aveți, spuse Tombs, dar eu unul m-am săturat să tot fug. Eu zic să rămânem aici și să dăm piept cu ei. Trebuie să ne recâștigăm onoarea!

— Același lucru l-a recomandat și consiliul, în mod oficial, adăugă consilierul încruntat și dădu din cap.

— Dar noi nu suntem soldați, spuse Englebert. Nu știm nimic despre războaie.

— Sunt un grup restrâns, aproape neînarmat, spuse Tombs. Ei cred că suntem niște lași care or să fugă la primul impas. Dar ne subestimează.

— Bine, dar n-o să avem nevoie de arme? întrebă un alt bărbat. De niște lopeți și bâte măcar?

— Mă mir că zici asta, Eustace, spuse Tombs. Nu ești tu cel care poate întoarce o față pe dos printr-o simplă tragere de nas?

— Hmm, ba da, spuse cu sfioșenie bărbatul.

— Și tu, Millicent Neary! Te-am văzut cum dai foc la lucruri doar suflând peste ele! Îți dai seama ce-o să se sperie obișnuiții ăia când o să le dai foc la haine!

— Hm, dar văd că nu glumești! spuse Millicent. Da, ar fi ceva să-i punem *noi* pe fugă de data asta.

Auzind una ca asta, mulţimea începu să murmure.

— Da, ar fi o treabă!

— Obişnuiţii ăştia şi-o caută cu lumânarea.

— Ai auzit ce i-au făcut lui Titus Smith? L-au tranşat, l-au făcut bucăţele şi l-au aruncat la propriii lui porci!

— Dacă nu ne apărăm drepturile acum, n-or să se oprească niciodată.

— Dreptate pentru Titus! Dreptate pentru noi toţi!

Cu puţin efort, consilierul reuşise să-i aţâţe pe deosebiţi. Până şi blajinul Englebert era pus pe bătaie. Ymeene, căreia i se făcuse greaţă de când auzise cuvântul „război", nu mai suportă discuţia. Plecă pe furiş din sat şi făcu o plimbare lungă în pădure. În zori, când se întoarse, îl găsi pe Englebert lângă vatră. Se mai calmase, dar părea la fel de hotărât să se arunce în luptă.

— Mai bine vino cu mine, îi spuse Ymeene. Putem s-o luăm de la capăt altundeva.

— Unde vrei să mergem? îi răspunse el. Nu vezi că vor să ne alunge din Oddfordshire!

— În Wontshire. Therefordshire. Peacewickshire. Preferi să mori în Oddfordshire decât să trăieşti altundeva?

— E vorba de câţiva zeci de bărbaţi, spuse Englebert. Cum crezi c-am arăta dacă am fugi de o mână de oameni?

Chiar dacă victoria era aproape garantată, Ymeene nu voia să aibă nicio legătură cu ea.

— Nu contează cum am arăta. Nu merită să-ţi rişti nici măcar un deget pentru asta, cu atât mai puţin o viaţă de om.

— Deci n-o să lupţi alături de noi?

— Am pierdut deja o familie în război. N-o să stau să mă uit şi la a doua cum se aruncă de bunăvoie în gura leului.

— Dacă pleci, or să creadă că eşti o trădătoare, spuse Englebert. N-o să mai ai voie să te întorci.

Ymeene îl privi.

— Dar tu? Tu ce o să crezi?

Englebert se uită îndelung la foc, încercând să-și găsească cuvintele. Liniștea care se așternu între ei părea un răspuns în sine, așa că Ymeene se ridică și se duse la cortul ei. O tristețe imensă o cuprinse în timp ce se pregăti de culcare. Era sigură că avea să fie ultima ei noapte în corpul ei de om.

Plecă dis-de-dimineață, înainte de răsărit, înainte ca cineva să se trezească. N-ar fi suportat să-și ia rămas-bun de la vreunul dintre ei. Ajunsă la marginea taberei, se transformă în uliu și, în timp ce-și luă zborul, se întrebă dacă mai avea să găsească vreodată un grup care s-o accepte, indiferent dacă era vorba de oameni sau de păsări.

Ymeene zbura doar de câteva minute când zări grupul comasat al obișnuiților. Dar nu era vorba de un detașament haotic, format doar din câțiva zeci de indivizi, ci era o armată întreagă, câteva sute de oameni – o pătură strălucitoare de armură care acoperea dealul.

Deosebiții aveau să fie cu siguranță măcelăriți! Ymeene se întoarse și zbură înapoi ca să-i avertizeze. Îl găsi pe Tombs în cortul lui și-i povesti ce văzuse.

Dar Tombs nu părea deloc surprins.

Știa deja.

— De ce nu i-ai avertizat că vin atât de mulți? îi spuse Ymeene. I-ai mințit!

— S-ar fi speriat foarte tare, răspunse el. Nu ar fi reacționat cu demnitate.

— Chiar *au* de ce să se sperie! țipă ea. Ar fi trebuit să fie deja plecați!

— N-ar fi avut niciun rost, spuse el. Împăratul obișnuiților a poruncit expulzarea tuturor deosebiților

din Britania, de la munți până la mare. Oricum ne-ar fi găsit până la urmă.

— Nu și dacă plecăm din Britania, spuse Ymeene.

— Să plecăm din Britania?! spuse el șocat. Dar trăim aici de sute de ani!

— Și o să murim cât ai zice peşte, spuse Ymeene.

— E o chestiune de onoare, spuse Tombs. Dar presupun c-o pasăre n-are cum să înțeleagă așa ceva.

— Ba înțeleg foarte bine, răspunse Ymeene și se duse să-i avertizeze pe ceilalți deosebiți.

Dar era prea târziu: armata obișnuiților se afla la doi pași de ei, furnicarul de soldați înarmați până în dinți se ivise deja la orizont. Și, ce era și mai grav, deosebiții n-aveau cum să fugă pentru că obișnuiții îi înconjuraseră.

Îngroziți, deosebiții se adunară laolaltă în tabără. Moartea părea inevitabilă. Ymeene ar fi putut să se preschimbe în pasăre și să se pună la adăpost – prietenii ei deosebiți chiar insistau s-o facă –, dar ei nu-i venea să plece de-acolo. Acei oameni fuseseră păcăliți și minți, iar sacrificiul pe care urmau să-l facă nu mai era deloc unul de bunăvoie. Dacă Ymeene ar fi plecat acum, n-ar mai fi făcut-o ca să-și respecte principiile. Ar fi părut că-i abandonează, că-i trădează. Așa că străbătu tabăra și își îmbrățișă toți prietenii. Englebert o strânse în brațe cel mai tare și, chiar și după ce-i dădu drumul, rămase să se uite lung la ea.

— Ce faci? îl întrebă Ymeene.

— Încerc să reții fața prietenei mele, spuse el. Ca să mi-o pot aminti și după ce mor.

Liniștea se așternu peste ei și peste tabără și, preț de câteva minute, nu se auzi decât tropotul și zăngănitul armatei care se apropia. Iar în clipa următoare, soarele ieși deodată de după un nor negru și scăldă

întreg peisajul într-o lumină orbitoare, o imagine atât de frumoasă, încât Ymeene și-ar fi dorit să mai vadă o dată scena aceea înainte să moară alături de ceilalți. Abia atunci își dădu seama că armata obișnuiților nu se apropiase de ei în cele câteva minute cât îi luase să admire soarele. De fiecare dată când relua scena, armata dușmană se îndepărta tot mai mult, apărând la mai multe sute de metri de ei.

Doar atunci își dădu seama că talentul ei de-a crea bucle temporale putea fi folosit într-un fel pe care nu-l înțelesese niciodată pe deplin – un fel prin care avea să schimbe soarta deosebiților pentru totdeauna, chiar dacă în acel moment nu avea cum să știe asta. Construise un adăpost pentru ei, o bulă în care timpul stătea pe loc, și deosebiții se uitau uimiți la armata care avansa spre ei și se îndepărta apoi din nou, iar și iar, într-o buclă temporală de trei minute.

— Cât timp poți să repeți chestia asta? o întrebă Englebert.

— Nu știu, recunoscu Ymeene. N-am repetat niciodată o scenă mai mult de câteva ori. Dar cred c-aș putea s-o reiau de și mai multe ori.

Tombs ieși val-vârtej din cortul lui, derutat și furios.

— Ce faci? țipă el la Ymeene. Termină cu prostia asta!

— De ce aș face asta? îl întrebă ea. Nu vezi că salvez viețile tuturor?

— Nu faci decât să amâni inevitabilul, spuse Tombs. În calitate de membru al consiliului, îți ordon să încetezi imediat!

— Fac ceva pe consiliul vostru! spuse Millicent Neary. Sunteți o adunătură de mincinoși!

Tombs tocmai se puse să enumere toate pedepsele care îi păsteau pe cei care încălcau legile consiliului, când Eustace Corncrake se repezi la el și-l trase de nas.

Faţa lui Tombs se întoarse pe dos şi bărbatul începu să fugă schelălăind şi ameninţându-i cu represalii, cu capul ca o minge roz şi moale.

Ymeene continuă să refacă bucla temporală. Deosebiţii se adunară în jurul ei, încurajând-o, dar în sinea lor se temeau că n-o să poată să continue la nesfârşit. Ymeene le împărtăşea temerile: trebuia să refacă bucla din trei în trei minute, aşa că nu putea să doarmă – dar corpul ei avea s-o oblige până la urmă să se odihnească, iar armata care se ivea ameninţător la orizont avea să-i împrejmuiască şi să-i doboare.

După două zile şi-o noapte, Ymeene nu mai avea încredere în capacitatea ei de-a sta trează, aşa că Englebert se oferi să stea cu ea; de fiecare dată când i se închideau ochii, o înghiontea uşor. După trei zile şi două nopţi, când Englebert începu să aţipească şi el, Eustace Corncrake se oferi să stea lângă el şi să-l înghiontească la rândul lui, şi când Eustace începu să piardă lupta cu somnul, fu rândul lui Millicent Neary să se aşeze lângă el şi să-l stropească cu apă de fiecare dată când i se închideau ochii – aşa că, până la urmă, întreaga tabără a deosebiţilor alcătui un lanţ lung, ajutându-se reciproc ca să-l ţină treaz pe Englebert, care, la rândul lui, trebuia s-o ţină trează pe Ymeene.

După patru zile şi trei nopţi, Ymeene tot nu ratase nicio refacere a buclei. Începuse, în schimb, să aibă halucinaţii din cauza oboselii. Avea impresia că fraţii ei morţi veniseră s-o vadă şi că vede cinci ulii porumbari zburând deasupra taberei. Cârâiau cuvinte care nu păreau să aibă vreo noimă:

Înc-o dată!
Încă una!
Înc-o dată! Înc-o dată!
Refă bucla ca s-o dublezi!

Ymeene închise ochii strâns și-și scutură capul, după care sorbi din apa pe care Millicent Neary o picura peste Eustace Corncrake. Când ridică din nou privirea, frații ei fantomatici nu mai erau acolo, dar cuvintele lor îi rămăseseră în cap. Se întrebă dacă nu cumva frații ei – sau poate ceva dinăuntrul ei, un soi de instinct – încercau să-i transmită ceva util.

Înc-o dată! Înc-o dată!

Răspunsul îl primi în a cincea zi. Sau, mai bine spus, primi *un* răspuns: nu era sigură dacă era cel corect, dar era convinsă că n-avea să mai reziste așa încă o zi. Avea să adoarmă în curând și nimeni, indiferent cât ar fi scuturat-o, n-ar mai fi putut-o ține departe de somn.

Așa că refăcu bucla. (Pierduse deja șirul, nu mai știa de câte ori făcuse soarele să răsară din spatele norului

ăluia – cu siguranță de câteva mii de ori.) Și în clipa următoare, la câteva secunde după prima, mai făcu o buclă – în *interiorul* primei bucle.

Rezultatul fu instantaneu și bizar. Totul se dublă în jurul lor – soarele, norul, armata aflată la distanță – de parcă n-ar mai fi văzut clar. Dură ceva timp până când lumea putu fi focalizată din nou, dar când își reveni la normal, părea puțin mai *veche* decât cea de dinainte. Soarele era mai departe, în spatele norului. Armata părea mai departe și ea. Și de data asta, dură șase minute, nu trei, până când soarele ieși de după nor.

Așa că Ymeene dublă bucla și a doua oară. De data asta, soarele ieși de după nor după douăsprezece minute, iar când o refăcu a treia oară, se ivi doar după douăzeci și patru. Când ajunse la o oră, Ymeene trase un pui de somn. Și apoi continuă să refacă bucla iar și iar. Era de parcă ar fi umplut un receptacul cu aer sau cu apă; avea impresia că bucla era învelită într-un soi

de membrană care se întindea tot mai mult ca să poată cuprinde timpul tot mai lărgit, până când atinse limita, ca o bucată de piele întinsă peste o tobă, și Ymeene își dădu seama că n-avea cum s-o întindă mai mult.

Ultima buclă creată de Ymeene dura douăzeci și patru de ore și începea în dimineața anterioară, cu mult înainte ca armata să se ivească la orizont. Prietenii ei deosebiți erau atât de impresionați și de recunoscători, încât încercară să-i spună „Regina Ymeene" sau „Maiestate", dar ea nu îi lăsă. Era doar Ymeene și nimic n-o bucura mai mult decât faptul că reușise să creeze un adăpost – un cuib – pentru prietenii ei.

Dar, cu toate că se aflau la adăpost de atacul obișnuiților, problemele lor nu se terminară încă. Armata care era la un pas să-i zdrobească continuă să terorizeze deosebiți din întreaga țară și, la auzul veștii buclei temporale din Oddfordshire, supraviețuitori și refugiați începură să sosească acolo cu o frecvență din ce în ce mai mare.[1]

În câteva săptămâni, numărul lor se dublă: de la cincizeci, la o sută. Printre ei se aflau și câțiva membri

[1] Chiar dacă povestea de față nu menționează nimic despre ele (probabil din cauză că erau prea multe ca să poată fi enumerate), în perioada aceasta s-au făcut mai multe descoperiri privind comportamentul și rolul buclelor. Acestea conțin, printre altele, noțiunea încetării îmbătrânirii, o limită a accesibilității în bucle în ceea ce-i privește pe oamenii obișnuiți, existența dublă a unei bucle, în trecut și în prezent, și chiar și primele teorii rudimentare despre fluxul temporal și problema fluxurilor paralele, dovadă că Ymeene nu era doar prima ymbrynă a Britaniei, ci și o adevărată deschizătoare de drumuri în buclologie. Nu trebuie să ignorăm nici contribuția prietenului ei, Englebert: în capul lui detașabil lucra o minte ageră de om de știință și, dacă n-am fi avut acces la notițele lui, multe dintre descoperirile lui Ymeene ar fi rămas necunoscute.

ai Consiliului Deosebiților de Elită (inclusiv Tombs, a cărui față se întoarse din nou și arăta ca înainte). Chiar dacă nu păreau dornici să închidă bucla, consilierii încercau să-și impună autoritatea și insistau să nu mai fie primit niciun nou-venit. Dar lumea avea încredere în intuiția lui Ymenee – până la urmă, era bucla ei – și ea nici nu voia să audă de așa ceva, chiar dacă tabăra devenise deja neîncăpătoare.

Consilierii se înfuriară și îi amenințară pe toți cu diverse pedepse. Oamenii se supărară la rândul lor și-i acuzară pe membrii consiliului că îi mințiseră făcându-i să creadă că n-aveau încotro decât să lupte cu armata obișnuiților. Consilierii îl arătară cu degetul pe Tombs spunând că a acționat de unul singur – cu toate că acest lucru era, bineînțeles, o minciună – și că înșelătoria lui nu fusese încă sancționată de membrii consiliului. Apoi arătară cu degetul și spre Ymeene și o acuzară că le furase autoritatea – o fărădelege care se pedepsea prin exil la Pârloaga Năpraznică. În clipa aceea, lumea sări în apărarea ei și începu să arunce cu noroi (și, posibil, și cu excremente) în consilieri, după care îi alungară din buclă.[1]

În săptămânile care au urmat, deosebiții au investit-o pe Ymeene cu rolul de conducător. Pe lângă faptul că trebuia să asigure refacerea buclei în fiecare zi, Ymeene era chemată să rezolve dispute personale, să decidă, printre altele, care dintre numeroasele reguli ale consiliului

[1] Această mică revoltă populară a reprezentat debutul conducerii matriarhale ymbryne în ținutul deosebiților, dar n-a însemnat o ruptură totală de trecut. Consiliul și aghiotanții consiliului n-au renunțat ușor la putere și, în următorii ani, au pus la cale o serie de lovituri de stat eșuate. Dar asta e altă poveste.

trebuiau păstrate și de care dintre ele se puteau descotorosi. Se adaptă repede la noul ei rol, dar fu și nedumerită. Dintre toți deosebiții din buclă, ea era cea mai nouă și cea mai puțin experimentată. Nu trecuseră decât șase luni de când trăia în piele de om! Dar pentru prietenii ei, acest lucru constituia un avantaj: era novice și lipsită de prejudecăți, neutră și dreaptă și avea un aer calm, demn de înțelepciune, care părea să țină mai degrabă de lumea aviară decât de cea omenească.

Dar în ciuda înțelepciunii sale, Ymeene nu putea să rezolve cea mai mare problemă a lor: lipsa de spațiu. În prezent, tabăra avea doar o sută de metri și era adăpostul a peste o sută de deosebiți. Odată creată, o buclă putea fi lărgită în timp, dar nu și în spațiu – iar Ymeene recrease o buclă care conținea doar mica lor tabără, compusă din câteva zeci de corturi. Nu aveau prea multă hrană și, deși proviziile lor reapăreau în fiecare zi odată cu refacerea buclei, mâncarea nu ajungea niciodată pentru toți. (În afara buclei se instaurase o iarnă năpraznică, așa că nu prea mai exista nici vânat, nici nutreț; aveau mai multe șanse să dea peste o bandă năvălitoare de obișnuiți, decât peste ceva de mâncare, mai ales că obișnuiții păreau obsedați și decișI să-i găsească pe deosebiții care le dispăruseră de sub nas.)

Tocmai despre aceste probleme discutau Ymeene și Englebert într-o noapte, lângă un foc de tabără încercuit de oameni.

— Ce ne facem? întrebă Ymeene. Dacă rămânem aici, o să murim de foame, dar dacă plecăm, ne omoară soldații.

Englebert își scosese capul și și-l așezase în poală ca să-l poată scărpina cu ambele mâini. Era un obicei de-al lui, atunci când se adâncea în gânduri.

— N-ai putea să faci o buclă într-un alt loc unde e destulă mâncare? o întrebă el. Dacă ne furișăm afară fără să ne vadă, am putea să ne mutăm cu toții acolo.

— Da, poate când se mai îmblânzește vremea asta. Altfel sunt mari șanse să murim de frig, oriunde ne-am muta.

— Atunci mai așteptăm, spuse el. Asta e, o să mai răbdăm puțin de foame până când se încălzește vremea.

— Și după aceea? întrebă ea. O să vină și mai mulți deosebiți nevoiași și în curând o să depășim și capacitatea buclei noi. O să atingem o limită. Nu pot să mă înham la ceva atât de complicat!

Englebert oftă și își scărpină capul.

— Ce bine ar fi dacă te-ai putea copia pe tine însăți!

Pe chipul lui Ymeene apăru o expresie ciudată.

— Ce-ai spus?

— Că ar fi bine dacă ai putea să te dedublezi, repetă Englebert. Ai putea să creezi mai multe bucle și ne-am putea întinde puțin mai mult. Faptul c-am înghesuit atâția deosebiți într-un singur loc nu-mi place deloc. Sunt sigur c-o să se formeze bande și bisericuțe și în curând o să apară și conflictele. Și, dacă, Doamne ferește, s-ar întâmpla ceva cu bucla asta, jumătate din populația de deosebiți din Britania ar pieri cât ai zice pește.

Ymeene stătea cu fața spre Englebert, dar privirea ei era ațintită asupra unui punct aflat în spatele lui.

— Ce e? întrebă el. Ai găsit *deja* o metodă de dedublare?

— S-ar putea, răspunse ea. S-ar putea.

În dimineața următoare, Ymeene îi convocă pe toți și îi anunță că avea să plece pentru o perioadă. Vestea stârni valuri de panică printre cei adunați, cu toate că Ymeene le promise c-o să se întoarcă la timp

să reseteze bucla. Mulţimea o imploră să nu plece, dar Ymeene insistă că trebuia s-o facă, altfel n-aveau să supravieţuiască.

Îi lăsă pe toţi în grija lui Englebert, se preschimbă în pasăre şi îşi luă zborul din buclă pentru prima dată de când o crease. Plutind deasupra pădurilor îngheţate ale Oddfordshire-ului, Ymeene puse aceeaşi întrebare tuturor păsărilor pe care le întâlnea:

— Cunoaşteţi vreo pasăre care se poate transforma în om?

Căută neîncetat, dar peste tot pe unde zbura, răspunsul era nu. Se întoarse în bucla ei noaptea târziu, obosită şi demoralizată – dar nu voia să se dea bătută. Resetă bucla, evită întrebările lui Englebert şi plecă imediat, fără să se odihnească măcar un minut.

Căută până când nu-şi mai putea simţi aripile şi ochii o usturau. „Oare chiar nu mai e nicio făptură pe lume la fel ca mine? N-are cum să fie aşa", îşi spuse în gând.

După încă o zi lungă de căutări deşarte, era aproape convinsă că era unică în lume. La gândul acesta, o apucă disperarea şi se simţi îngrozitor de singură.

Apoi, chiar când soarele începu să apună şi când tocmai se gândea să se întoarcă în bucla ei, Ymeene zbură pe deasupra unei poieniţe şi zări un stol de vânturele – şi, printre ele, o femeie tânără. Nu dură mai mult de o fracţiune de secundă. Vânturelele o văzură şi-şi luară zborul, împrăştiindu-se prin pădure. Tânăra păru să fi dispărut în învălmăşeală. Dar unde putea să se ascundă atât de repede?

Oare s-o fi transformat în pasăre şi o fi plecat cu celelalte vânturele?

Ymeene plonjă după ele şi începu să le urmărească. Încercă să le ajungă din urmă timp de mai bine de o

oră – dar vânturelele sunt o pradă naturală pentru ulii porumbari, așa că erau speriate de moarte de Ymeene. Trebuia să aplice o strategie diferită.

Se întunecase. Ymeene se întoarse în bucla ei, înfulecă cinci bucăți de porumb fript și două farfurii de supă de praz – o zi întreagă de zburat era istovitoare – și se întoarse în pădurea vânturelelor în dimineața următoare. De data asta nu se apropie de poienița lor din aer, ca ulii porumbari, ci pe jos, sub formă de om. Când o zăriră, vânturelele o zbughiră în copaci și o urmăriră de acolo. Păreau precaute, dar nu le era frică. Ymeene se opri în mijlocul poieniței și le vorbi – nu pe limba oamenilor sau în cea a uliilor porumbari –, ci folosind cele câteva cuvinte stâlcite pe care le cunoștea pe limba vânturelelor, cât de bine le putea reproduce cu gura ei umană.

— Una dintre voi nu e ca celelalte, spuse ea. Ea e cea căreia vreau să mă adresez. Ești și pasăre, și om. Am fost blestemată și binecuvântată cu același dar și mi-aș dori foarte tare să vorbesc cu tine.

La văzul unui om care le vorbea limba, vânturelele începură să cârâie și să se agite în copaci, apoi Ymeene auzi o bătaie de aripi. După câteva secunde, din spatele unui trunchi de copac se ivi o femeie tânără. Avea pielea închisă la culoare și netedă și părul tuns scurt, iar trupul ei subțire și mlădios semăna în mod vizibil cu cel al unei păsări. Purta blănuri și bucăți de piele ca să se apere de frig.

— Înțelegi ce spun? o întrebă Ymeene în limba engleză.

Tânăra dădu din cap ezitant. „Un pic", păru să zică.

— Vorbești limba oamenilor? o întrebă Ymeene.

— *Sí, un poco*, răspunse femeia.

Ymeene își dădu seama că tânăra vorbea o limbă omenească, dar nu înțelegea niciun cuvânt rostit de ea. Poate că făcea parte dintr-un stol de păsări migratoare și învățase limba omenească într-un alt loc.

— Numele meu e Ymeene, spuse ea arătând cu degetul spre pieptul ei. Pe tine cum te cheamă?

Tânără își drese vocea și scoase un cârâit prelung pe limba vânturelelor.

— Pentru moment, putem să-ți spunem domnișoara Vânturel, spuse Ymeene. Domnișoară Vânturel, am o întrebare importantă pentru tine. Ai reușit să faci ceva să se întâmple... de *mai multe ori*?

Ymeene desenă în aer un cerc larg cu degetul, sperând că tânăra femeie avea să înțeleagă.

Domnișoara Vânturel făcu câțiva pași înainte căscând ochii. În clipa aceea, de pe o ramură se scutură puțină zăpadă și domnișoara Vânturel repetă momentul cu o fluturare de mână.

— Da! țipă Ymeene. Și tu poți s-o faci!

Apoi flutură la rândul ei o mână și făcu și ea zăpada să cadă din nou, spre uimirea domnișoarei Vânturel.

Cele două se repeziră una spre cealaltă râzând, bătură din palme, chiuiră și apoi se îmbrățișară, fiecare turuind însuflețită pe limba ei. Vânturelele din copaci se animară și ele, și, văzând că Ymeene nu prezintă niciun pericol, își părăsiră adăpostul și fâlfâiră din aripi în jurul celor două femei, ciripind frenetic.

Tânăra Ymeene se simți incredibil de ușurată. Cu toate că era deosebită chiar și printre deosebiți, acum măcar știa că nu era singură. Mai erau și alții ca ea, ceea ce însemna că era posibil ca societatea deosebită să fie transformată într-un loc mai sigur, mai normal, fără să trebuiască să se plece în fața unor bărbați închiși la

minte și capricioși. Nu putea decât să bănuiască felul în care avea să arate o astfel de societate, dar știa că găsirea domnișoarei Vânturel fusese o realizare extrem de importantă. Cele două discutară – poticnit, ce-i drept – preț de aproape o oră și, la final, domnișoara Vânturel fu de acord s-o urmeze pe Ymeene în buclă.

Restul e istorie, cum s-ar zice. Domnișoara Vânturel veni să trăiască alături de ceilalți deosebiți. Ymeene o învăță tot ce știa despre bucle și, în curând, domnișoara Vânturel reuși să refacă bucla și singură. Astfel, Ymeene avu răgazul necesar să plece în expediții mai lungi, dornică să găsească și mai multe femei-pasăre – până la urmă dădu peste cinci – și, după ce nou-venitele fură instruite și iarna cea grea și sărăcăcioasă se mai îmblânzi, îi împărțiră pe deosebiți între ele și se răspândiră de-a lungul țării, creând alte cinci bucle permanente.

Acestea serveau drept refugii, locuri în care domnea normalitatea și ordinea. Nu-i de mirare că vestea se răspândi rapid. Deosebiții care supraviețuiseră campaniei de exterminare străbătură întreaga Britanie ca să se adăpostească acolo, cu toate că, pentru a putea fi admiși, trebuiau să accepte să respecte regulile femeilor-pasăre. Acestea primiră numele de „ymeene" în onoarea primei membre ale speciei lor (deși, odată cu trecerea timpului și cu evoluția treptată a limbilor vorbite în Britania, numele se schimbă în „ymbryne").

Ymbrynele se adunau de două ori pe an ca să facă schimb de sfaturi și să se ajute reciproc. Ani la rând, Ymeene supraveghe întrunirile, tot mai mândră de faptul că rețeaua ei de ymbryne și bucle se dezvolta neîncetat, iar numărul deosebiților pe care-i puteau ocroti atinse mai multe sute. Ymeene trăi fericită și împlinită o sută cincizeci și șapte de ani. În tot acest timp, ea

și Englebert împărțiră același cămin (dar nu și aceeași cameră), pentru că se iubeau într-un fel statornic și prietenesc. Până la urmă, Ciuma Neagră care măturase nemilos Europa în repetate rânduri fu cea care-i curmă viața. La moartea ei, deosebiții pe care îi salvase erau încă în viață și, împreună cu copiii și nepoții lor, își riscară viețile străbătând teritorii ostile și o purtară până la pădurea și la copacul în care se născuse – din câte își amintea Englebert – și o îngropară la rădăcina lui[1].

[1] Copacul lui Ymeene a fost mult timp un loc de pelerinaj vizitat de pelerinii deosebiți, dar locația exactă s-a pierdut între timp. S-a păstrat însă una dintre penele ei cafenii cu negru, o rămășiță veche care poate fi admirată și acum în Panteonul Persoanelor de Vază, fiind păstrată într-un cabinet închis.

Femeia care se împrietenea cu fantome

A fost odată ca niciodată o femeie deosebită pe nume Hildy. Hildy avea o voce radioasă și pielea cafenie și putea să vadă fantome. Nu-i era deloc frică de ele. Sora ei geamănă se înecase când erau mici și Hildy crescuse cu fantoma surorii ei, aceasta fiind prietena ei cea mai apropiată. Cele două făceau totul împreună: alergau pe câmpul plin de maci din jurul casei lor, se jucau de-a baba oarba pe pajiștile satului și stăteau până seara târziu, spunându-și povești de groază despre oameni vii. Fantoma surorii lui Hildy o însoțea până și la școală. O distra strâmbându-se la profesor fără să fie văzută de altcineva decât de ea și o ajuta la examene, trăgând cu ochiul la răspunsurile colegilor ei și șoptindu-i-le la ureche. (Ar fi putut să i le urle din toți rărunchii pentru că oricum n-ar fi auzit-o nimeni, dar i se părea mai indicat să vorbească în șoaptă.)

Când Hildy împlini optsprezece ani, sora ei fu nevoită să plece să rezolve niște treburi de-ale fantomelor.

— Când te întorci? o întrebă Hildy mâhnită.

Nu stătuseră departe una de alta nici măcar o zi de la moartea surorii ei.

— Peste câțiva ani, răspunse sora ei. O să-mi fie tare dor de tine.

— Nu mai tare decât mie, spuse îndurerată Hildy.

Sora ei o îmbrățișă cu ochii plini de lacrimi de fantomă.

— Încearcă să-ți faci niște prieteni, îi spuse ea și dispăru.

Hildy încercă să urmeze sfatul surorii ei, dar nu avusese niciodată prieteni vii. Acceptă o invitație la o petrecere, dar nu reuși să schimbe două vorbe cu nimeni. Tatăl ei aranjă pentru Hildy o ieșire la un ceai cu fiica unei colege de-a lui, dar Hildy nu se simți deloc în largul ei și singura întrebare care îi trecu prin cap să i-o pună fu:

— Te-ai jucat vreodată de-a baba oarba?

— Ăsta-i un joc pentru copii, spuse femeia și apoi inventă o scuză ca să plece.

Hildy își dădu seama că preferă compania fantomelor față de cea a celor vii, așa că hotărî să-și facă niște prieteni din rândul fantomelor. Problema era că nu știa cum s-o facă. Una e să le vezi și alta să le abordezi. Și asta pentru că fantomele sunt cam ca pisicile – nu sunt niciodată lângă tine când ai nevoie de ele și nu vin decât rar dacă le chemi[1].

Hildy se duse la un cimitir. Zăbovi pe acolo așteptându-le, dar nicio fantomă nu veni să-i vorbească. O urmăreau pe Hildy de la marginea pajiștii, reticente și bănuitoare. Hildy își închipui că erau moarte de mult și își pierduseră încrederea în oameni. Speră să se poată împrieteni mai ușor cu cei morți recent, așa că începu să participe la înmormântări. Și fiindcă dintre cunoscuții ei nu prea murea nimeni, era nevoită să se ducă la înmormântările necunoscuților. Când îndoliații o întrebau

[1] Lucru valabil și pentru urșii-vârcolac, în caz că nu ai o legătură specială cu ei.

ce căuta acolo, Hildy mințea și le spunea că era o rudă îndepărtată, după care îi întreba dacă persoana decedată fusese un om cumsecade și dacă îi plăcuse să alerge pe câmp și să se joace de-a baba oarba. Rudele celor morți o considerau o ciudată (ceea ce, sincer vorbind, chiar era) și, simțind dezaprobarea rudelor, fantomele îi întorceau spatele.

Cam tot pe-atunci muriră și părinții lui Hildy. Poate ar putea deveni *chiar ei* prietenii mei, se gândi ea, dar nu – părinții ei plecară s-o caute pe sora ei și o lăsară singură.

Lui Hildy îi trecu prin cap o idee nouă: avea să vândă casa părintească și să cumpere una bântuită, la pachet cu fantomele ei! Așa că se duse să caute o casă nouă. Agentul imobiliar o consideră enervantă și ciudată (ceea ce, sincer vorbind, chiar era) pentru că, de fiecare dată când îi prezenta o casă cât se poate de decentă, singura întrebare pe care i-o punea era dacă se întâmplase vreodată ceva îngrozitor în acel loc, o crimă sau un suicid, sau, de preferință, și o crimă, și un suicid, ignorând complet bucătăria spațioasă și camera de lucru luminoasă și ducându-se să vadă pivnița.

Într-un sfârșit, găsi o casă bântuită cum se cuvine și o cumpără. Numai după ce se mută acolo își dădu seama că fantoma cu care venise la pachet era acolo doar o parte din timp: se oprea în treacăt tot la câteva nopți să zăngăne lanțuri și să trântească uși.

— Nu pleca, zise Hildy agățându-se de fantomă când aceasta se pregătea să plece.

— Îmi pare rău, mai am și alte case de bântuit, zise fantoma dispărând grăbită.

Hildy se simți trasă pe sfoară. Avea nevoie de mai mult de-o fantomă part time. Se dăduse atâta peste cap ca să găsească o casă bântuită, dar se părea că cea

cumpărată nu era *îndeajuns* de bântuită. Decise că avea nevoie de cea mai bântuită casă din lume. Își cumpără cărți despre case bântuite și se documentă. Își descusu fantoma part time, năpădind-o cu întrebări pe măsură ce ea gonea dintr-o cameră într-alta, zornăind ici, trântind dincolo. (Părea să fie întotdeauna în întârziere spre o bântuire mult mai importantă; Hildy se străduia să n-o ia personal.) Fantoma bâigui ceva despre „Kwimbra" și-apoi dispăru în grabă. Hildy descoperi că ăsta era de fapt un oraș din Portugalia – Coimbra – și, odată ce află acest lucru, îi fu ușor să depisteze cea mai bântuită casă din localitate. Avu un schimb de scrisori cu bărbatul care locuia acolo, în care el descria cum era deranjat zi și noapte de urlete venite de nicăieri și de sticle care zburau de pe mese, iar ea îi spunea cât de bine sunau toate astea. Bărbatului i se păru ciudat, dar totodată fu de părere că fata avea o scriitură foarte plăcută, așa că, atunci când Hildy se oferi să cumpere casa, refuzul lui fu cât se poate de blând. Era a familiei sale de generații întregi, îi explică el, și lucrurile așa trebuiau să rămână. Casa era povara lui.

Hildy începea să dispere. La un moment dat, când stătea foarte prost cu moralul, chiar cochetă cu gândul să omoare pe cineva, pentru că fantoma acelui om ar fi bântuit-o; dar ăsta nu părea cel mai promițător mod de a începe o prietenie, așa că renunță repede la idee.

În sfârșit, văzând că nu poate să cumpere cea mai bântuită casă din lume, hotărî s-o construiască ea însăși. Mai întâi alese cel mai bântuit loc la care se putea gândi: pe coama unui deal care servise drept groapă comună pe vremea ciumei. Apoi adună cele mai bântuite materiale de construcție pe care le putea găsi: lemn rămas de la un naufragiu fără supraviețuitori, cărămizi

de la un crematoriu, coloane de piatră de la un adăpost pentru nevoiași care se făcuse scrum cu sute de oameni prinși înăuntru și ferestre de la palatul unui prinț nebun care își otrăvise întreaga familie. Hildy își amenajă casa cu mobilă, covoare și obiecte decorative cumpărate tot de prin locuințe bântuite, inclusiv din casa portughezului – care îi vânduse un scrin din care, în fiecare dimineață, la ora trei fix, se auzeau scâncete de bebeluș. Și, ca să fie sută la sută sigură c-o să atragă fantome, lăsă timp de o lună familii îndoliate să țină priveghiuri în salonul ei și apoi, chiar în clipa în care ceasornicul bătu miezul nopții, în toiul unei furtuni cumplite, se mută în casă.

Hildy nu fu deloc dezamăgită – cel puțin, nu imediat. Casa era plină de fantome! De fapt, abia dacă era loc pentru toți în casa ei. Fantomele se îngrămădeau în pivniță și în pod, se certau pentru spațiul de sub pat și cel din șifoniere și făceau coadă în fața băii. (Nu foloseau toaleta, desigur, dar le plăcea să-și privească părul în oglindă, să se asigure că era ciufulit și înfricoșător.) Dansau pe peluza din fața casei ore în șir – nu pentru că fantomelor le place în mod deosebit să danseze, ci fiindcă morții îngropați sub casă pieriseră din cauza Ciumei dansante[1].

Fantomele băteau în țevi, scuturau ferestrele și răsturnau cărțile din rafturi. Hildy traversă cameră după cameră și se prezentă.

— Ne vezi? o întrebă fantoma unui bărbat tânăr. Și nu ți-e frică?

— Deloc, răspunse Hildy. Îmi plac fantomele. Te-ai jucat vreodată de-a baba oarba?

[1] Ciuma dansantă a ucis milioane de oameni, dar victimele ei au inventat foxtrotul, charlestonul și unduirile cha-cha. Deci era o adunătură eclectică.

— Nu, îmi pare rău, bâigui fantoma și îi întoarse spatele.

Părea dezamăgită, de parcă ar fi vrut să sperie pe cineva și Hildy ar fi lipsit-o de această șansă. Așa că Hildy se prefăcu că se sperie de următoarea fantomă care-i ieși în cale, o femeie bătrână din bucătărie, care făcea cuțitele să plutească în aer.

— Ooooh! țipă Hildy. Ce se întâmplă cu cuțitele mele? Cred că-mi pierd mințile!

Bătrâna părea mulțumită, așa că făcu un pas înapoi și ridică brațele ca să înalțe cuțitele și mai mult – moment în care se împiedică de o altă fantomă care se târa pe jos în spatele ei. Bătrâna căzu cât era de lungă și cuțitele aterizară pe blatul de lucru.

— Ce crezi că faci acolo? țipă bătrâna spre fantoma de pe podea. Nu vezi că încerc să lucrez?

— Ar trebui să te uiți pe unde mergi! strigă fantoma de pe jos.

— *Eu* să mă uit pe unde merg?

Hildy izbucni în râs. Nu putu să se abțină. Cele două fantome se opriră din ceartă și o priviră.

— Cred că ne vede, spuse fantoma care mergea de-a bușilea.

— Da, normal, spuse fantoma bătrânei. Și nu se teme deloc de noi.

— Ba nu, mă tem! spuse Hildy râzând înfundat. Serios!

Femeia se ridică de pe jos și își scutură hainele.

— E clar că vrei să-mi faci pe plac, spuse. În moartea mea n-am mai fost așa de umilită!

Hildy nu mai știa ce să facă. Încercase să se comporte firesc, dar asta n-o ajutase cu nimic, și când încercase să se adapteze așteptărilor lor, tot nu reuși să se apropie de ele. Descurajată, se duse în holul unde fantomele

stăteau la rând ca să se uite în oglinda de la baie şi le întrebă:

— E cineva aici care vrea să-mi fie prieten? Sunt foarte cumsecade şi cunosc o grămadă de poveşti de groază despre oameni vii. Sunt sigură că v-ar plăcea să le auziţi.

Dar fantomele îşi mutară greutatea de pe un picior pe celălalt şi plecară privirile în podea, fără să spună nimic. Îşi dădeau seama cât de disperată era şi asta le făcea să se simtă stinghere.

După o tăcere îndelungată, Hildy plecă pleoştită, cu faţa îmbujorată de ruşine. Se aşeză pe verandă şi urmări dansul fantomelor victimelor ciumei. Părea că eşuase de tot. N-aveai cum să obligi oamenii să se împrietenească cu tine – nici măcar pe cei morţi.

Faptul că se simţea ignorată o deranja şi mai tare decât că se simţea singură, aşa că se pregăti să vândă casa. Primii cinci potenţiali cumpărători se speriară înainte să-i treacă măcar pragul. Hildy încercă să cureţe cât de cât casa de fantome şi vându o parte din piesele de mobilier bântuite foştilor proprietari. Îi scrise o scrisoare bărbatului din Portugalia şi-l întrebă dacă n-ar vrea să-şi recupereze scrinul plângăcios. Acesta îi răspunse numaidecât. Nu voia scrinul înapoi, spuse, dar spera că Hildy era bine, sănătoasă. Şi semnase scrisoarea în felul următor: *„Prietenul tău, João."*

Hildy se holbă preţ de câteva minute la cuvintele lui. Oare chiar putea să-l considere prieten pe omul acesta? Sau o fi fost doar... prietenos?

Îi răspunse pe un ton senin şi voios. Îl minţi scriindu-i că era bine şi îl întrebă dacă şi el era la fel. Semnă scrisoarea cu: *„Prietena ta, Hildy."*

João şi Hildy mai corespondară un timp. Scrisorile lor erau scurte şi simple, rezumându-se la schimburi de

amabilități și observații legate de starea vremii. Hildy nu era încă sigură dacă João chiar o considera prietena lui, sau dacă era doar politicos. Asta până când João își încheie ultima scrisoare în felul următor: „Dacă se întâmplă să treci prin Coimbra, m-aș simți onorat dacă m-ai vizita."

Hildy rezervă un bilet de tren în aceeași zi, umplu un cufăr cu haine în acea noapte și, dis-de-dimineață, o caretă o aștepta în fața casei pentru a o duce la gară.

— Rămas bun, fantomelor! strigă ea veselă din fața ușii. Mă întorc peste câteva săptămâni!

Fantomele nu-i răspunseră. Apoi auzi ceva spărgându-se în bucătărie. Hildy ridică din umeri și porni spre caretă.

Călătoria dură o săptămână înăbușitoare și prăfuită. De-a lungul ei, Hildy încercă să se pregătească sufletește pentru inevitabila dezamăgire. În scris se înțelegeau de minune, dar Hildy știa că João n-o s-o placă în carne și oase pentru că nimeni altcineva n-o plăcuse. Trebuia să fie pregătită, altfel durerea provocată de un nou refuz putea s-o dărâme de tot.

Ajunse la casa lui, o vilă fantomatică aflată pe un deal, care părea s-o urmărească cu ochii ei în formă de ferestre crăpate. În timp ce se apropie de verandă, un val de corbi negri își luă zborul cârâind de pe un stejar uscat din grădină. Hildy zări o fantomă spânzurată de balustrada balconului de la etajul trei și-i făcu cu mâna. Fantoma o salută la rândul ei, nedumerită.

João îi deschise și o pofti înăuntru. Era gentil și grațios și îi luă paltonul prăfuit, după care o servi cu prăjiturele și ceai cu lapte și scorțișoară. Apoi începu să sporovăiască amabil, întrebând-o cum a călătorit, dacă avusese parte de vreme bună și despre cum se servea ceaiul în țara ei. Dar Hildy se încurca de fiecare

dată când încerca să-i răspundă la întrebări și cu cât se gândea mai mult la cât de ridicol sunau tentativele ei, cu atât îi venea mai greu să deschidă gura. Până la urmă, după o tăcere penibilă și mai îndelungată, João o întrebă dacă o jignise cumva cu ceva și Hildy își dădu seama că nu mai avea nicio șansă să-și facă un prieten adevărat. Ca să-și ascundă lacrimile, se ridică de la masă și fugi în camera de alături.

João nu o urmă imediat. Nu vru s-o deranjeze. Hildy stătea în colțul camerei de lucru și plângea încetișor în palme, furioasă pe propriul comportament și extrem, extrem de stânjenită. Apoi, după câteva minute, auzi o bufnitură în spatele ei și se întoarse. Lângă birou stătea fantoma unei fete și dărâma creioane și prespapieruri.

— Termină! spuse Hildy ștergându-și lacrimile. Faci dezordine în casa lui João.

— Mă vezi, spuse fata.

— Da, și văd că ești mult prea mare ca să le joci feste copilărești oamenilor.

— Am înțeles, să trăiți, spuse fata și dispăru prin perete.

— Ai vorbit cu ea, spuse João și Hildy tresări speriată, văzându-l că o urmărește din cadrul ușii.

— Da. Le văd și pot să vorbesc cu ele. N-o să te mai deranjeze – cel puțin, nu azi.

João era uimit. Îi povesti lui Hildy cât îl chinuiau fantomele – cum îl țineau treaz toată noaptea, cum îi speriau musafirii, cum îi spărgeau lucrurile din casă. Încercase și el să discute cu ele, dar nu îl ascultaseră niciodată. Odată chemase un preot ca să-l scape de ele, dar asta nu făcu decât să le înfurie, astfel că-i mai spărseseră câteva lucruri în noaptea următoare.

— Trebuie să fii ferm cu ele, dar și înțelegător, îi explică Hildy. Nu e ușor să fii fantomă și, ca oricine altcineva, și ele vor să fie respectate.

— Crezi c-ai putea să vorbești cu ele în numele meu? o întrebă sfios João.

— Aș putea încerca, asta sigur, spuse Hildy.

Apoi își dădu seama că stăteau de vorbă de câteva minute bune, fără să se bâlbâie și fără pauze penibile.

Hildy se puse pe treabă chiar în ziua aceea. Fantomele încercară să se ascundă de ea, dar Hildy știa unde le plăcea să stea și reuși să le convingă să iasă din ascunzătoare, una după alta. Unele discuții durară ore întregi, Hildy argumentând și încercând să le bage mințile în cap, iar João urmărind-o tăcut, plin de admirație. Îi luă trei zile și trei nopți, dar până la urmă Hildy le convinse pe majoritatea fantomelor să părăsească locuința, iar pe cele câteva care refuzau să plece le rugă s-o lase mai ușor cu năzdrăvăniile măcar cât dormea João, iar dacă simțeau nevoia să dărâme câteva lucruri, le rugă să menajeze măcar suvenirurile de familie.

Casa lui João se transformă și la fel și João. O urmărise pe Hildy timp de trei nopți și trei zile și sentimentele lui pentru ea deveniseră tot mai profunde. Și Hildy se atașase de el. Își dădu seama că putea să vorbească fără probleme cu el despre orice și că erau cu siguranță prieteni adevărați. Cu toate astea, se temea ca nu cumva să pară prea nerăbdătoare și să rămână la el mai mult decât se cuvenea, așa că, în cea de-a patra zi de vizită, își făcu bagajul și-și luă rămas-bun de la João. Avea de gând să se întoarcă acasă, să se mute într-o casă nebântuită și să mai încerce o dată să-și facă niște prieteni vii.

— Sper să ne mai vedem, spuse Hildy. O să-mi fie dor de tine, João. Poate ai putea să mă vizitezi și tu pe mine cândva.

— Mi-ar plăcea, spuse João.

Birjarul și careta sosiseră deja ca s-o ducă pe Hildy la gară. Hildy flutură din mână și porni spre caretă.

— Stai! strigă João. Nu pleca!

Hildy se opri și se întoarse spre el.

— De ce?

— Pentru că m-am îndrăgostit de tine, spuse João.

În clipa în care João rosti aceste cuvinte, Hildy își dădu seama că și ea simțea la fel. Așa că se năpusti spre treptele casei și cei doi se îmbrățișară cu pasiune.

Până și fantoma care atârna de balustrada balconului de la etajul trei zâmbi văzând asta.

Hildy și João se căsătoriră și Hildy se mută în casa lui João. Puținele fantome care se mai perindau pe-acolo erau prietenoase cu ea, deși nu mai avea nevoie de ele acum, că-l avea pe João. În curând, Hildy născu o fată și apoi și-un băiat și viața lui Hildy se împlini mai mult decât și-ar fi putu imagina vreodată. Și, ca și când asta n-ar fi fost destul, într-o noapte, la ora doisprezece fix, se auziră bătăi în ușă și Hildy se trezi cu fantomele surorii și părinților ei plutind pe verandă.

— Te-ai întors! strigă Hildy încântată.

— Ne-am întors de ceva timp, îi spuse sora ei, dar te-ai mutat! Abia te-am găsit!

— Nu-i nimic, spuse mama lui Hildy. Important e că acum suntem împreună!

În clipa următoare, João apăru de mână cu cei doi copii somnoroși.

— *Pai*, îi spuse fetița lui João, de ce vorbește *mamãe* cu aerul?

— Nu vorbește cu aerul, spuse João și-i zâmbi soției lui. Draga mea, e cine cred eu că e?

Hildy își cuprinse soțul cu un braț și sora cu celălalt braț și, cu inima pe cale să-i explodeze de fericire, își prezentă familia moartă familiei sale vii.

Și au trăit împreună până la adânci bătrânețe.

Cocobolo

În copilărie, Zheng își idolatriza tatăl. Asta se întâmpla în perioada domniei lui Kublai Khan în China străveche, cu mult înainte ca Europa să pună stăpânire pe toate mările, pe când tatăl lui Zhang, Liu Zhi, era un renumit explorator al oceanelor. Oamenii spuneau că avea apă de mare în sânge. Până să împlinească patruzeci de ani, realizase mai multe decât oricare alt explorator marin de dinaintea lui: trecuse pe hartă întreaga coastă de est a Africii, intrase în contact cu triburi necunoscute din inima Noii Guinee și din Borneo și revendicase teritorii noi și întinse pentru imperiu. Pe drum se luptase cu piraţi și tâlhari de tot soiul, reprimase o răscoală și supravieţuise celor două naufragii prin care trecuse. În portul oraşului Tianjin se afla o statuie imensă din fier care îl reprezenta uitându-se nostalgic la mare. Statuia era singurul lucru care-i rămăsese lui Zheng după tatăl lui pentru că omul dispăruse când Zheng avea doar zece ani.

Scopul ultimei expediţii a lui Liu Zhi fusese descoperirea insulei Cocobolo, considerată mult timp doar o legendă, loc în care, după cum umbla vorba, pe copaci creșteau rubine și lacurile erau pline de aur lichid. Înainte să plece, tatăl îi spusese lui Zheng: „Dacă nu mă

mai întorc, promite-mi c-o să vii după mine într-o zi. Nu lăsa iarba să-ți crească sub tălpi!"

Zheng îi promisese că așa va face, spunându-și că nici măcar oceanul sălbatic nu putea să-i vină de hac unui bărbat ca tatăl lui, dar Liu Zhi nu se mai întorsese acasă. După un an în care nu primiră nicio veste, împăratul organiză o înmormântare fastuoasă în cinstea lui. Zheng fu de neconsolat. Plânse zile întregi la picioarele statuii tatălui său. Dar crescând, Zheng află anumite lucruri despre tatăl său pe care, fiind prea mic, nu le înțelesese când acesta era încă în viață, astfel încât părerea lui despre Liu Zhi se schimbă treptat. Acesta fusese un bărbat straniu toată viața lui, și mai ales spre sfârșitul ei. Umblau zvonuri cum c-o luase razna.

— Se ducea să înoate în mare ore întregi în fiecare zi, chiar și iarna, îi spuse lui Zheng fratele lui mai mare. Abia suporta să stea pe uscat.

— Credea că poate să vorbească cu balenele, îi spuse râzând Ai, unchiul său. Odată chiar l-am auzit bolborosind pe ceea ce credea că e limba lor!

— Voia să ne mutăm pe o insulă, undeva la Cuca Măcăii, îi spuse mama lui Zheng. I-am zis: „Dar organizăm banchete la palat! Tratăm duci și viconți! De ce am renunța la viața asta ca să trăim ca niște sălbatici într-o groapă cu nisip?" Nici n-a mai vrut să vorbească cu mine după aceea.

Oamenii spuneau că Liu Zhi realizase multe în tinerețea lui, dar după aceea începuse să alerge după cai verzi pe pereți. Condusese o expediție cu gândul să descopere țara câinilor vorbitori. Le povestise despre un loc aflat în capătul cel mai nordic al Imperiului Roman, unde trăiau femei care-și schimbau forma și care puteau să

oprească scurgerea timpului.[1] Oamenii de vază începuseră să-l evite și până la urmă nici nobilimea nu mai vru să-i finanțeze expedițiile – astfel că începu să le finanțeze din banii lui. După ce-și cheltui și ultimii bani, aproape ruinându-și nevasta și copiii, începu să viseze la o expediție spre Cocobolo, pretinzând că de-acolo putea să adune o avere.

Zheng își dădu seama că apucăturile excentrice ale tatălui său îi aduseseră pieirea și, odată ce atinse vârsta maturității, își promise să nu repete niciodată greșelile lui Liu Zhi. Și Zheng avea apă sărată în sânge și, la fel ca tatăl lui, se făcu explorator marin – dar unul diferit. Nu conduse nicio expediție, nici călătorii deschizătoare de drumuri ca să cucerească terenuri noi pentru împărăție. Era un om cu simț practic, un negustor care supraveghea o flotă de nave comerciale. Nu voia să riște nimic. Evita rutele preferate de pirați și nu se abătea niciodată de la apele cunoscute. Și călătoriile lui erau întotdeauna încununate cu succes.

Viața lui pe pământ era la fel de convențională. Participa la banchetele de la palat și legase prietenii cu oameni sus-puși. Nu rostea niciodată vreo vorbă șocantă și nici polemica nu-i plăcea. Fu răsplătit cu o poziție socială și cu o căsnicie avantajoasă cu strănepoata răsfățată a împăratului, lucru care-l apropiase de nobilime.

Și, ca să protejeze tot ce dobândise, făcu tot ce-i stătea în putință ca să se distanțeze de tatăl lui. Nu aducea niciodată vorba de Liu Zhi. Își schimbă numele de familie și se prefăcu că nu sunt rude. Dar cu cât îmbătrânea mai mult, cu atât îi venea mai greu să șteargă amintirea

[1] Se pare că zvonul existenței ymbrynelor britanice se răspândise departe, până în celălalt colț al lumii, devenind material de legendă până și printre obișnuiți.

tatălui său. Rudele mai în vârstă îi spuneau mereu cât de mult semănau gesturile și obiceiurile lui cu cele ale lui Liu Zhi.

— Mersul tău, postura, spunea mătușa lui, Xi Pen. Până și felul în care te exprimi – uneori am impresia că vorbesc cu el!

Așa că Zheng încercă să se schimbe. Copie mersul galopat al fratelui său mai mare, Deng, pe care nimeni nu-l asemăna cu cel al tatălui lor. Înainte să rostească o replică, își rearanja cuvintele în cap și alegea sinonime. Fața nu putea să și-o schimbe însă, așa că, de fiecare dată când trecea prin port pe lângă statuia imensă a tatălui său, își aducea aminte cât de mult semăna cu el. Într-o noapte se furișă afară cu o sfoară și un troliu și, după îndelungi eforturi, reuși s-o doboare.

În ziua în care împlini treizeci de ani începu să aibă visele. Îl chinuia o himeră, visa tot timpul un bătrân – leșinat de foame și cu pielea tăbăcită, cu o barbă albă până la genunchi, care nu mai semăna deloc cu Zheng – făcându-i cu mâna disperat de pe malul pustiu al unei insule arse de soare. Se trezea speriat înainte să se lumineze, cu fruntea plină de broboane de sudoare, chinuit de sentimentul vinovăției. Îi făcuse o promisiune tatălui său, o promisiune pe care nici măcar nu se străduise s-o îndeplinească.

Promite-mi c-o să vii să mă cauți.

Vraciul îi pregăti o fiertură puternică pe care și-o administra în fiecare seară înainte de culcare, astfel încât reușea să se scufunde într-un somn adânc și fără vise până în dimineața următoare.

Exclus din visele lui, tatăl lui Zheng găsi alte căi să-l bântuie.

Într-o zi, Zheng se trezi că se plimbă la întâmplare prin port. Simți un impuls misterios care-l îndemna să

sară în ocean şi să se scalde – şi asta în miezul iernii. Îşi înăbuşi aceste porniri şi, preţ de câteva săptămâni, evită să se uite la ocean.

La scurt timp după, în timp ce conducea o expediţie la Shanghai, auzi cântecul unei balene care înota pe sub ei. Îşi lipi urechea de corpul navei şi ascultă cu atenţie. Preţ de o secundă avu impresia că înţelege cântecul balenei care părea să rostească nişte vocale lungi.

Co... co... bo... lo!

Îşi astupă urechile cu cocoloaşe de bumbac, fugi sus şi refuză să mai coboare sub punte. Se temea c-o să înceapă să-şi piardă minţile, la fel ca tatăl lui.

Ajuns acasă, avu un nou vis, unul pe care nici măcar somniferul lui nu mai reuşi să-l suprime. În vis, Zheng îşi croia drum printre tufişurile unei insule tropicale, în timp ce în jurul lui ploua încet cu rubine care se scuturau din copaci. Aerul înăbuşitor părea să-i respire numele – *Zheng, Zheng* – şi, deşi simţea prezenţa tatălui său în jurul lui, nu vedea pe nimeni. Epuizat, se întinse pe un petic de pământ înverzit şi, dintr-odată, brazdele începură să crească în jurul lui, iarba să se dezlipească de pământ, cuprinzându-l într-o îmbrăţişare sufocantă.

Zheng se trezi buimac şi simţi că îl mănâncă picioarele îngrozitor. Aruncă pătura de pe el şi descoperi uimit că tălpile îi erau acoperite de iarbă. Încercă să scuture iarba, dar fiecare fir părea lipit de picioarele lui. Părea că-i răsăreau din tălpi.

De teamă ca nu cumva să-l vadă nevasta lui, Zheng sări din pat, se repezi la baie şi se rase pe tălpi.

„Ce naiba se întâmplă cu mine?“ se întrebă în gând. Răspunsul părea evident: îşi pierdea minţile, la fel ca tatăl lui.

În dimineața următoare, Zheng se trezi nu doar cu tălpile năpădite de iarbă, ci cu niște funii groase din alge care-i crescuseră la subraț. Se repezi la baie, smulse algele – o operațiune extrem de dureroasă – și-și rase tălpile din nou.

În ziua următoare, se trezi cu aceleași excrescențe la tălpi și la subraț, dar și cu o chichiță nouă: așternuturile erau pline de nisip. Nisip prelins din porii lui peste noapte.

Se duse la baie, smulse algele și-și rase picioarele, convins că era doar un simptom al nebuniei. Dar când se întoarse, nisipul era tot în pat, pe soția lui, pe părul ei. Femeia se trezise între timp și părea foarte supărată. Nu reușea să scuture nisipul din pat.

Dacă îl vedea și *ea*, însemna că era nisip adevărat, își dădu seama Zheng. Nisipul, iarba – tot restul. Ceea ce însemna că nu era deloc nebun. *Chiar* se întâmpla ceva cu el.

Zheng se duse din nou la vraci, care îi dădu o cataplasmă urât mirositoare și îi spuse să-și frece tot corpul cu ea. Văzând că nici leacul ăsta nu-l ajută, Zheng se duse la un chirurg. Acesta îi spuse că n-are ce să-i facă, decât să-i amputeze labele picioarelor și să-i astupe porii cu clei. Era o soluție inacceptabilă, bineînțeles, așa că Zheng se duse la un călugăr și se rugă cu el, dar adormi în timpul rugăciunii și se trezi numai după ce umplu toată chilia cu nisip. Călugărul îl izgoni furios.

Aparent, nu exista niciun leac pentru boala care se abătuse asupra lui și simptomele se agravau tot mai mult. Iarba îi creștea pe tălpi neîncetat, nu doar noaptea, iar din cauza algelor de la subraț, începuse să miroasă ca o plajă descoperită de reflux. Nevasta lui se mută într-un pat dintr-un alt dormitor. Zheng se temea că partenerii lui de negoț aveau să afle despre problema

lui şi aveau să-l evite. Iar asta l-ar fi ruinat. Disperat, începu să cântărească ideea amputării picioarelor şi astupării porilor – dar, dintr-odată, vorbele tatălui său îi răsunară în urechi.

Nu lăsa iarba să-ţi crească sub tălpi.

Dintr-odată, senzaţia aceea misterioasă pe care încercase s-o înţeleagă timp de atâţia ani începuse să aibă o noimă. Fusese un mesaj – un mesaj codat. Tatăl lui ştia ce urma să i se întâmple lui Zheng. Ştia pentru că acelaşi lucru i se întâmplase şi lui! Împărtăşeau mai mult decât aceleaşi trăsături, acelaşi mers şi fel de-a vorbi – împărtăşeau şi această năpastă stranie.

Promite-mi c-o să vii după mine, îi spusese. *Nu lăsa iarba să-ţi crească sub tălpi.*

Liu Zhi nu plecase ca să adune o avere fabuloasă. Plecase ca să găsească un *leac*. Şi dacă Zheng voia să aibă şansa să scape de această ciudăţenie şi să se întoarcă la viaţa lui de dinainte, trebuia să-şi ţină promisiunea făcută tatălui său.

În seara aceea, la cină, îşi anunţă familia despre planurile lui.

— Plec să-l caut pe tatăl nostru, spuse el.

Dar familia lui nu credea că o să reuşească. Îi reamintiră că mulţi porniseră în căutarea tatălui lor, dar fără succes. Căutătorii fuseseră finanţaţi chiar de către împărat, dar nimeni nu dăduse nici măcar peste urmele lui sau ale expediţiei lui. Chiar se aştepta să aibă mai mult noroc decât ei? El, un negustor care nu străbătuse decât rute neprimejdioase?

— O să reuşesc, o să vedeţi, spuse Zheng. Trebuie doar să găsesc insula pe care s-a dus s-o caute.

— N-o s-o găseşti nici dacă ai fi cel mai bun navigator din lume, spuse mătuşa Xi. Cum să găseşti un loc care nu există?

Zheng plecă, decis să le dovedească că se înşală. Insula exista *cu adevărat*, nu trebuia decât s-o găsească: n-avea să mai ia somnifere şi avea să se ghideze după visele lui. Iar dacă nici asta nu-l ajuta, avea să asculte cântecul balenelor!

Chiar şi ofiţerul lui secund încercă să-l descurajeze. Chiar dacă insula exista cu adevărat, toţi marinarii care o văzuseră spuneau că e imposibil de atins. Spuneau că noaptea îşi schimba locul.

— Cum vrei să acostezi pe o insulă care fuge de tine? îl întrebă secundul lui.

— Cu ajutorul celei mai rapide corăbii din lume, răspunse Zheng.

Zheng îşi cheltui aproape toată averea pe construirea acestei corăbii pe care o boteză Neverosimilul. Ajunse aproape în pragul ruinei şi fu nevoit să emită cambii[1] ca să angajeze echipajul.

Nevasta lui era lividă.

— O să ne aduci la sapă de lemn! ţipă. O să trebuiască să spăl rufele altora ca să nu murim de foame!

— O să-mi umplu buzunarele de rubine când ajung la Cocobolo, îi răspunse Zheng. Când mă întorc, o să fiu mai bogat decât am fost vreodată. O să vezi!

Neverosimilul îşi ridică pânzele. Conform legendei, insula Cocobolo se afla undeva la sud-vest de Ceylon, în Oceanul Indian, dar nu fusese zărită niciodată în acelaşi loc de două ori. Zheng renunţă la somnifere şi aşteptă din nou visele profetice. Între timp, Neverosimilul se îndrepta spre Ceylon.

Pe drum, echipajul opri câteva nave care treceau pe lângă ei, încercând să afle ceva despre Cocobolo.

[1] Act prin care semnatarul se obligă să-şi plătească beneficiarii necondiţionat (n. tr.).

— Am văzut-o pe linia orizontului, spre est, acum trei săptămâni, le spuse un pescar și arătă un punct undeva în văzduh. Aproape de Marea Arabă.

Spre dezamăgirea lui, Zheng nu mai visă aproape deloc, așa că urmară sfatul pescarului și se îndreptară spre est. Pe Marea Arabă se întâlniră cu căpitanul unei nave care le spuse că văzuse insula cu două săptămâni în urmă.

— La vest, aproape de Sumatra, le zise.

Între timp, Zheng începu să viseze din nou, dar de data asta visele lui nu păreau să aibă vreo noimă – așa că se îndreptară spre vest. Ajunși în Sumatra, dădură peste un om care le strigă de pe o stâncă:

— Insula a fost văzută în sud-est, lângă Thinadhoo. Tocmai ați ratat-o! le spuse.

Și așa călătoriră luni întregi. Echipajul era din ce în ce mai agitat și ici-colo se auzeau șoapte despre o răzvrătire. Secundul îl sfătui pe Zheng să renunțe la planurile lui.

— Dacă insula ar fi existat, am fi găsit-o până acum, îi spuse.

Zheng îi rugă să-i mai dea un răgaz. Stătu treaz toată noaptea și se rugă să aibă vise profetice, iar a doua zi coborî sub punte și se strădui să audă cântecul balenei, cu urechea lipită de corpul corabiei. Dar nu avu parte nici de cântece, nici de vise, lucru care-l aduse în pragul disperării. Dacă se întorcea acasă cu mâinile goale, avea să rămână sărac lipit pământului, și nici de boală n-avea să scape. Nevasta lui avea să-l părăsească mai mult ca sigur. Familia avea să-l evite. Investitorii aveau să-i întoarcă spatele și tot negoțul lui avea să se ducă pe apa sâmbetei.

Stătea la prova navei, deznădăjduit, și se uita cu privirea pierdută la apa verde, învolburată. Brusc, simți

nevoia să sară în apă și să se scalde. De data aceasta nu-și suprimă impulsul.

Plonjă în apă cu o forță incredibilă. Curentul era puternic și neașteptat de rece și apa îl trase la fund.

Nu se împotrivi. Simți că se înecă.

Din negură se ivi un ochi imens suspendat pe un perete de carne cenușie. Era o balenă și se apropia de el cu viteză. Dar înainte să se ciocnească de el, balena se scufundă și Zheng o pierdu din ochi. Apoi, dintr-odată, Zheng își simți corpul lipit de ceva solid. Balena îl împingea de jos în sus, propulsându-l spre suprafață.

Despicară suprafața apei împreună. Tușind, Zheng scoase apa din plămâni. Cineva din corabie îi aruncă o funie. Zheng și-o legă de mijloc și, în timp ce oamenii lui îl trăgeau înapoi la bord, auzi cântecul balenei de sub el.

În cântec, balena îi spunea „Urmează-mă".

În timp ce oamenii îl trăgeau spre punte, Zheng o văzu îndepărtându-se. Deși tremura de frig și abia își recăpătase suflul, reuși să strige:

— Urmați balena aia!

Neverosimilul își îndreptă pânzele în direcția din care bătea vântul și cursa începu. Urmăriră balena toată ziua și toată noaptea. Aceasta le dezvăluia unde se afla emițând jeturi de apă prin orificiul respirator. Când soarele răsări, echipajul zări o insulă la orizont – o insulă care nu apărea pe hartă.

Nu putea fi decât Cocobolo.

Porniră spre ea cu toate pânzele sus și peticul de la orizont crescu tot mai mult. Dar noaptea se lăsă înainte să reușească să ajungă la ea și, când soarele răsări iar, redevenise din nou o pată la orizont.

— Sunt adevărate zvonurile, se minună Zheng. Chiar se mișcă.

Preţ de trei zile o fugăriră. În fiecare zi, se apropiară de ea ispititor de mult, ca apoi să le scape din nou în fiecare noapte. Dar într-o zi, un vânt puternic îi împinse spre ea mai repede decât şi-ar fi închipuit, şi astfel Neverosimilul reuşi să ajungă la ea şi să ancoreze într-un golfuleţ nisipos, chiar când soarele cobora după linia orizontului.

Zheng visase la Cocobolo luni întregi şi visele lui o luaseră puţin razna uneori. Insula adevărată nu semăna deloc cu cea din visele lui: nu se vedeau nicăieri cascade de aur topit, nici coline strălucinde, pline de pomi cu rubine în loc de fructe. Era o adunătură diformă de dealuri anonime, acoperite de verdeaţă, la fel ca majoritatea insulelor pe lângă care trecuse de atâtea ori în călătoriile lui. Şi mai dezamăgitor era că nu se vedea nicio urmă care să ateste expediţia tatălui său. Zheng se aştepta să-i găsească nava scufundată pe jumătate într-un golf şi-şi închipuia că bătrânul, naufragiat cu douăzeci de ani în urmă, avea să-l aştepte pe malul mării, cu remediul în mână. Dar nu zări decât o semilună de nisip alb şi un perete de palmieri care se legănau în vânt.

Corabia îşi aruncă ancora şi Zheng sări în apă împreună cu secundul lui şi un detaşament înarmat. Îşi spuse că era prea devreme ca să se simtă dezamăgit, dar după câteva ore de căutări, echipajul nu-l găsi nici pe Liu Zhi, nici urmele vreunei aşezări omeneşti. Zheng îşi pierdu orice speranţă.

Lumina începu să pălească. Tocmai se pregăteau să ridice tabăra când auziră un foşnet dinspre copaci. Doi jaguari săriră din tufişuri şi scoaseră un urlet înspăimântător.

Bărbaţii se împrăştiară. Traseră cu arcul spre jaguari, dar asta nu făcu decât să înfurie şi mai mult felinele.

Una dintre ele sări spre Zheng care, speriat de moarte, o rupse la fugă. Alergă prin junglă până când nu mai avu aer în plămâni și hainele sfâșiate de tufișuri îi atârnau ca niște zdrențe. După ce-și mai trase sufletul, încercă să-i detecteze pe ai lui, dar nu auzi niciun sunet. Era singur, se rătăcise și afară aproape se-ntunecase.

Începu să-și caute un adăpost. După un timp, ajunse la o serie de peșteri. Dinspre ele bătea un vânt umed și fierbinte, care părea că intră și iese din peșteri la intervale regulate. Lui Zheng i se păru un adăpost bun, așa că se afundă în beznă.

Săpă o gaură mică și făcu focul. Dar nici nu apucă să-l aţâţe bine, că din adâncuri se auzi un urlet asurzitor care făcu pământul de sub el să se cutremure.

— Stinge-l! Stinge focul! tună vocea.

Îngrozit, Zheng aruncă niște bulgări de pământ peste flăcări. Când focul se stinse, pământul încetă să se cutremure sub el.

— De ce mă rănești? se auzi vocea puternică. Cu ce ți-am greșit?

Zheng nu știa cu cine vorbește, dar știa că e mai bine dacă-i răspunde.

— N-am vrut să rănesc pe nimeni! spuse el. Voiam doar să-mi fac ceva de mâncare.

— Dar ție ți-ar conveni dacă ți-aș săpa o groapă în piele și ți-aș da foc?

Privirea lui Zheng se abătu asupra gropii în care făcuse focul, acum stins, și văzu că se umplea cu aur lichid.

— Cine ești? îl întrebă vocea poruncitoare.

— Numele meu e Zheng. Sunt din orașul-port Tianjin.

Urmă o tăcere îndelungată, apoi din peșteră răsună o rafală de râsete zgomotoase.

— Ai venit, în sfârșit! spuse vocea. Nici nu-ți imaginezi cât sunt de fericit să te văd, dragul meu!

— Nu înțeleg, spuse Zheng. Cine ești?

— Cum, nu recunoști vocea tatălui tău?

— Tatăl meu! țipă Zheng și se întoarse să se uite în spate. Unde?

Din interiorul peșterii se auzi din nou o rafală de râs.

— În jurul tău, peste tot! spuse vocea și, în clipa următoare, o movilă de țărână se ridică în spatele lui și-l învălui într-o îmbrățișare plină de nisip. Ce dor mi-a fost de tine, Zheng!

Îngrozit, Zheng își dădu seama că nu vorbea cu un uriaș ascuns în peșteră, ci cu peștera însăși.

— Tu nu ești tatăl meu! țipă încercând să se elibereze din strânsoarea lui. Tatăl meu e un bărbat – un om!

— Și eu am fost om, spuse vocea. M-am schimbat destul de mult, după cum vezi. Dar asta nu înseamnă că n-o să fiu mereu tatăl tău.

— Încerci să mă păcălești. Numele tău e Cocobolo – te muți în fiecare noapte și în găurile tale bălțește aur lichid. Așa spun legendele.

— Același lucru e valabil pentru orice om care se transformă într-o insulă.

— Mai sunt și alții ca tine?

— Pe ici, pe colo.[1] Cocobolo nu e doar o singură insulă, înțelegi? Cu toții suntem Cocobolo. Dar eu sunt tatăl tău.

— Te voi crede dacă mi-o dovedești, spuse Zheng. Care au fost ultimele cuvinte pe care mi le-ai spus?

— Promite-mi c-o să vii după mine, spuse vocea. Nu lăsa iarba să-ți crească sub tălpi.

[1] Astăzi, insulele vii sunt complet necunoscute în lumea deosebiților. Dacă există totuși, înseamnă că se ascund foarte bine. Și nimeni nu le poate învinui pentru timiditatea lor – de-a lungul istoriei, astfel de insule au fost exploatate pentru sângele lor, un procedeu extrem de grotesc și de dureros.

Zheng căzu în genunchi și izbucni în plâns: tatăl lui era insula și insula era tatăl lui. Peșterile erau nasul și gura lui, pământul – pielea lui și iarba – părul lui. Aurul care umpluse groapa săpată de Zheng era sângele lui. Dacă tatăl lui venise aici ca să găsească un leac, înseamnă că eșuase – la fel cum eșuase și Zheng. Bărbatul se simți disperat și fără speranță. *Asta* era sortit să devină?

— Oh, tată, dar asta e îngrozitor, îngrozitor!

— Nu e îngrozitor, răspunse tatăl lui pe un ton puțin cam ofensat. Îmi *place* să fiu o insulă.

— Îți place?

— Mi-a luat ceva timp să mă obișnuiesc, desigur, dar e clar mai bine decât cealaltă alternativă.

— Dar de ce-i așa de rău să fii om?

Era rândul lui Zheng să se simtă jignit.

— Nu-i rău deloc, spuse tatăl lui, dacă asta ți-e menit să fii. Eu unul n-am fost menit să fiu om pentru totdeauna, chiar dacă n-am putut să accept asta mulți ani. M-am luptat din răsputeri împotriva schimbărilor care mă luaseră cu asalt – aceleași schimbări cu care te lupți și tu. Am apelat la ajutorul medicilor, iar când mi-am dat seama că n-o să-mi fie de folos, am pornit să caut comunități necunoscute și m-am consultat cu vracii și cu vrăjitoarele lor, dar nimeni n-a putut să oprească transformarea. Eram extrem de nefericit. Până la urmă n-am mai suportat și am plecat de acasă, am găsit un petec de ocean îndepărtat unde să pot trăi și mi-am lăsat nisipul să se reverse și iarba să crească – și, Doamne, cât de ușurat m-am mai simțit!

— Și chiar ești fericit așa? îl întrebă Zheng. Un petic de junglă plin de jaguari în mijlocul mării?

— Chiar sunt, răspunse tatăl lui. Deși, recunosc că uneori te simți cam singur. Singurul alt Cocobolo din

partea asta a lumii e un moș morocănos și plictisitor, iar singurii oameni care vin să mă viziteze vor să mă stoarcă de sânge. Dar dacă l-aș avea pe fiul meu alături de mine – ah, nu mi-ar mai trebui nimic!

— Îmi pare rău, spuse Zheng, dar nu de asta am venit. Nu vreau să mă prefac într-o insulă. Vreau să fiu un om obișnuit!

— Dar noi doi nu suntem *obișnuiți*, spuse tatăl lui.

— Ai renunțat tu prea repede, asta e tot. Trebuie să existe un leac!

— Nu, fiule, spuse insula și scoase un oftat care-i ciufuli părul lui Zheng. Nu există niciun leac. Asta e forma noastră naturală.

Vestea aceasta îi căzu lui Zheng mai greu decât o condamnare la moarte. Copleșit de disperare și de furie, urlă și plânse. Tatăl lui încercă să-l calmeze. Ridică un pat din iarbă moale pentru Zheng. Când începu să plouă, își aplecă palmierii deasupra lui ca să-l ocrotească. Când Zheng adormi epuizat, tatăl lui își ținu departe felinele provocând cutremure înfricoșătoare.

Dimineață când se trezi, Zheng nu se mai simți disperat. Înăuntrul lui se călise o voință de fier. Refuză să accepte pierderea formei sale umane. Avea să lupte pentru ea, cu sau fără leac, până la moarte, dacă era nevoie. Cât despre tatăl lui, ajungea să se gândească la el ca să se întristeze – așa că hotărî să nu se mai gândească niciodată la el.

Se ridică și se pregăti să plece.

— Stai! spuse tatăl lui. Te rog, rămâi cu mine. O să fim insule amândoi, tu și cu mine – un mic arhipelag! N-o să ne plictisim niciodată unul în compania celuilalt! Așa ne e scris, fiule!

— Nu și mie, spuse Zheng pe un ton amar. Tu asta ai ales.

Și cu asta, plecă în trombă spre junglă.

Tatăl lui nu încercă să-l oprească, deși ar fi putut ușor s-o facă. Din gura peșterii se înălță un geamăt îndurerat și niște valuri de abur fierbinte care măturară insula. Când începu să plângă, crengile copacilor tremurară și se scuturară, provocând o ploaie blândă de rubine. Zheng se opri la tot pasul ca să-și umple buzunarele și, până să ajungă la corabie, reuși să adune destul din lacrimile tatălui său ca să-și plătească oamenii și să-și reumple cuferele goale de-acasă.

Echipajul lui izbucni în urale când îl văzu. Nu fusese omorât de jaguari, așa cum crezuseră. Ridicară ancora la ordinul lui și plecară spre Tianjin.

— Și tatăl tău? îl întrebă secundul lui luându-l deoparte ca să vorbească între patru ochi.

— Sunt convins că e mort, răspunse scurt Zheng.

Secundul lui dădu din cap și nu-i mai puse alte întrebări.

Zheng își putu auzi tatăl plângând chiar și când insula se pierdu în depărtare, în spatele lor. Încercând să învingă sentimentul puternic de regret, se postă lângă proră și refuză să se mai uite în urmă.

Preț de o zi și o noapte, un grup de balene Minke urmăriră Neverosimilul cântându-i.

Nu pleca.

Nu pleca.

Ești fiul lui Cocobolo.

Zheng își astupă urechile și se strădui să le ignore.

În timpul lungului drum spre casă, Zheng încercă cu disperare să suprime transformările. Își rase tălpile și tăie algele care-i creșteau la subraț. Pielea îi era aproape tot timpul acoperită de nisipul fin pe care porii lui îl transpirau, așa că începu să poarte gulere înalte

și cămăși cu mânecă lungă și să se îmbăieze în mare în fiecare dimineață.

În ziua în care ajunse acasă, înainte chiar să treacă pe-acasă, Zheng se duse la chirurgul lui. Îi spuse să facă tot ce-i stă în putință ca să întrerupă transformarea. Chirurgul îi dădu o poțiune, un somnifer puternic. Când se trezi, Zheng descoperi că o smoală lipicioasă îi acoperea axilele și pielea îi fusese unsă cu clei menit să-i astupe porii și că labele picioarelor îi fuseseră amputate și înlocuite cu proteze de lemn. Zheng se privi în oglindă și se cutremură de scârbă. Arăta bizar. Cu toate acestea, îl cuprinse un optimism dârz, gândindu-se că sacrificiul pe care-l făcuse îi salvase caracterul omenesc. Îl plăti pe medic și șontâcăi până acasă pe noile lui picioare de lemn.

Când îl văzu, nevasta lui fu pe cale să leșine.

— Ce ți-ai făcut? țipă ea.

Zheng inventă o minciună spunând că fusese rănit în timp ce încerca să salveze viața cuiva în larg și că pielea îi era lipicioasă din cauza unei reacții alergice la soarele tropical. Repetă aceleași minciuni și în fața celorlalți membri ai familiei și a asociaților lui și mai născoci una. Spuse că dăduse în Cocobolo peste corpul tatălui său.[1] Liu Zhi era mort, le spuse. Dar familia lui era mai interesată de rubinele cu care se întorsese.

Un timp, viața îi decurse fără probleme. Excrescențele bizare nu mai apărură. Țopăind pe tălpile lui de lemn, părea că schimbase o înfățișare monstruoasă pe una cât de cât pământească, și asta nu-l deranja prea mult. Rubinele îi câștigaseră nu doar faima de om bogat, ci și de mare explorator: descoperise insula

[1] Ceea ce, în sensul strict al cuvântului, nu era o minciună, având în vedere că insula chiar era corpul tatălui său.

Cocobolo și supraviețuise. În onoarea sa se organizară banchete și petreceri.

Zheng încerca să se convingă că e fericit. Și pentru că spera că poate să înăbușe vocea slabă a regretului care scâncea din când în când în adâncul lui, încerca să se convingă și de moartea tatălui său. „Ți-ai imaginat totul", își spunea. „Insula aia n-avea cum să fie tatăl tău."

Dar uneori, când mai ajungea prin port, avea impresia că încă mai aude cântecul balenelor chemându-l înapoi spre Cocobolo. Uneori, când cerceta oceanul cu binoclul, ar fi putut jura că vede un petic cunoscut la orizont, ceva ce nu părea a fi o corabie, într-un punct unde pe hartă nu era trecută nicio insulă. Treptat, pe măsură ce săptămânile treceau, începu să simtă o încordare ciudată crescând înăuntrul lui. Și o percepea și mai acut când se afla în apropierea apei: părea că ceva voia să-i reamintească trupului său de ceea ce trebuia să devină. Dacă stătea undeva în capătul docului și-și plimba privirea peste suprafața apei, simțea cum iarba, nisipul și algele prinse înăuntrul lui încercau să-i străbată prin piele.

Nu se mai apropie de ocean. Jură să nu mai pună niciodată piciorul pe o corabie. Cumpără o casă undeva departe de coastă, unde să nu vadă nici urmă de apă. Dar nici asta nu fu de ajuns: simțea presiunea de fiecare dată când făcea baie, se spăla pe față sau îl prindea ploaia. Așa că încetă să mai facă baie și să se spele pe față, și nici nu mai ieși vreodată când se vedea vreun nor pe cer. Nici apă nu mai bea, de teamă să nu-i stârnească dorințe pe care nu le putea controla. Când simțea că nu mai poate de sete, sugea o bucată de cârpă umedă.

— Nici măcar o picătură, îi spuse nevestei lui. Nu vreau să văd nicio picătură de apă în casa asta.

Şi tot aşa. Trecură mulţi ani fără ca Zheng să se atingă de apă. Bătrân şi uscat ca praful, Zheng ajunse să semene cu o stafidă foarte mare; dar nu-i mai apărură nici excrescenţele, nici dorinţele. El şi nevasta lui nu avură copii, parţial şi din cauză că Zheng era acoperit cu lipici din cap până-n picioare, dar şi pentru că-i era frică să nu-şi transmită boala generaţiei următoare.

Într-o zi, cu gândul să-şi facă testamentul, Zheng îşi făcea ordine printre lucruri. Găsi pe fundul unui sertar un săculeţ de mătase, iar când îl deschise, dădu peste un rubin. Restul rubinelor le vânduse cu mulţi ani în urmă şi îl crezuse pierdut şi pe acesta. Dar iată-l în palma lui, rece şi greu. Înainte de acest moment, nu se mai gândise la tatăl lui de-o jumătate de viaţă.

Mâinile începură să-i tremure. Ascunse rubinul, să nu-l mai vadă, şi se apucă de altele, dar nu reuşea să-şi suprime sentimentele care începeau să se răzvrătească înăuntrul lui.

Nu îşi dădea seama de unde apăruse umezeala. Nu mai supsese cârpa umedă de trei zile şi, cu toate astea, vederea începu să i se înceţoşeze şi ochii i se umplură de lacrimi, de parcă cineva ar fi deschis un robinet secret în el.

— Nu! ţipă el bătând cu pumnii în masă. Nu, nu, nu!

Se uită disperat prin cameră, căutând ceva care să-i distragă atenţia. Numără invers de la douăzeci. Cântă un cântecel tâmpit. Dar nimic nu reuşea să oprească procesul.

Când evenimentul avu loc, în sfârşit, lui Zheng i se păru atât de nespectaculos, încât se întrebă dacă nu cumva exagerase. O lacrimă se prelinse pe obrajii lui, i se rostogoli pe bărbie şi căzu pe podea. Zheng rămase înmărmurit şi fixă mult timp urma întunecată pe care o lăsase pe scândura de lemn.

Preţ de câteva secunde, totul fu liniştit şi tăcut. Apoi, lucrul de care se temuse cel mai tare se întâmplă. Începu cu aceeaşi presiune veche, îngrozitoare din interiorul lui, care deveni insuportabilă după doar câteva clipe. Avu impresia că în corpul lui avea loc un cutremur.

Cleiul care-i acoperea pielea crăpă şi căzu. Din pori începu să i se reverse din nou nisip. Smoala cu care-şi astupase subsuorii se dezintegră şi algele împletite ca nişte frânghii ţâşniră din el cu o viteză incredibilă. Fugi afară – drept în potopul de ploaie.

Se prăbuşi în mijlocul străzii, inundat de nisipul şi algele care continuau să izvorască din el. Oamenii care-l văzură fugiră de el ţipând ca din gură de şarpe. Protezele de lemn îi zburară din loc şi din cioturile lui dezvelite începu să crească o iarbă deasă cu firul lung. Corpul începu să-i crească, ploaia şi iarba amestecată cu nisip începură să formeze straturi de pământ care îl cuprinseră ca nişte straturi de piele. În curând, se făcu lat ca strada şi înalt cât casa lui.

O gloată de oameni îl atacă. Zheng se strădui să se ridice pe cioturile lui acoperite de iarbă şi să o rupă la fugă. Căzu şi strivi o casă sub greutatea lui. Se ridică din nou şi se urni din loc cu chiu, cu vai şi urcă un deal cu paşi tunători ce făceau găuri în caldarâm.

Gloata îl urmări, însoţită de soldaţi care începură să tragă cu săgeţi în spatele lui. Din rănile lui se revărsă un lichid auriu care îi întărâtă şi mai tare pe oameni. În tot acest timp, Zheng continuă să crească, şi în curând era de două ori mai lat decât strada lui şi de trei ori mai înalt decât casa sa. Începu să capete o formă inumană, braţele şi picioarele dispărându-i în mingea uriaşă de pământ care-i era trunchiul.

Ajunse în capătul dealului pe niște cioturi micuțe, instabile. O clipă mai târziu, acestea fură înghițite și ele, și lui Zheng nu-i mai rămase nimic pe care să se sprijine, astfel încât corpul lui rotund începu să se rostogolească pe partea cealaltă a dealului – la început încet, dar apoi tot mai repede. Nimeni nu-l putea opri și Zheng strivi case, căruțe și oameni în calea lui, devenind tot mai imens.

Se opri tocmai în port, făcând praf un doc și aterizând în apă, stârnind un val care era atât de mare, încât toate ambarcațiunile din jurul lui se scufundară. După ce atinse fundul mării și fu luat de apă, Zheng începu să crească și mai repede. Iarba, algele, pământul și nisipul de pe el începură să se împrăștie pe apă și să formeze o mică insulă. Transformarea fu atât de intensă, încât nici nu observă sosirea navelor de război ale împăratului. Dar le simți când începură să tragă în el cu tunurile lor.

Durerea era înfiorătoare. În bătaia soarelui, sângele lui coloră apa în auriu. Avu impresia că e pe moarte – până când auzi o voce cunoscută.

Era tatăl lui care-l striga pe nume.

Cocobolo plonjă în mijlocul navelor cu un tunet asurzitor. În urma lui, vasele împăratului se răsturnară ca niște jucărele. Zheng simți o legătură care se întindea până la el pe sub apă și în clipa următoare tatăl lui începu să-l tragă în larg. Îndată ce scăpară de primejdie și totul se liniști, tatăl lui își folosi cocotierii ca să catapulteze bulgări de pământ în rănile provocate de tunuri pe corpul lui Zheng.

— Mulțumesc! spuse el și vocea lui semănă cu un bubuit puternic a cărui sursă nu putea s-o ghicească. Nu sunt demn de bunătatea ta.

— Ba da, cum să nu, îi răspunse tatăl lui.

— Ai stat de veghe, spuse Zheng.

— Da, răspunse tatăl lui.

— În toți acești ani?

— Da, îi răspunse el. Am presimțit c-o să ai nevoie cândva de ajutorul meu.

— Dar am fost atât de nemilos cu tine.

Preț de câteva secunde, tatăl lui nu spuse nimic. Apoi îi vorbi:

— Ești fiul meu.

Lui Zheng nu-i mai curgea sânge, dar de data asta simți o durere și mai mare: îl cuprinse o rușine îngrozitoare. Îi mai fusese rușine și înainte, dar sentimentul acesta era cu totul necunoscut. I se făcu rușine de bunătatea cu care-l tratase tatăl lui. Și de felul în care-l tratase el pe bietul său tată. Dar cel mai mult îi era rușine de rușinea pe care o simțise față de propria persoană și că rușinea asta ajunsese să-l transforme în alt om.

— Îmi pare rău, tată, hohoti Zheng. Îmi pare atât de rău.

Chiar în timp ce plângea, Zheng simți cum crește; nisipul, iarba și pământul se răspândiră în afară, iar algele se îngroșară tot mai mult, formând în scurt timp o pădure de iarbă de mare. Reciful de corali care îl înconjura pe tatăl lui se lipi de cel care începu să se formeze în jurul lui Zheng și, cu o smucitură blândă, bătrânul Cocobolo îl conduse pe Cocobolo cel tânăr și mai adânc în largul mării.

— E un loc minunat undeva pe lângă Madagascar unde ne-am putea relaxa fără să ne deranjeze nimeni, spuse cel bătrân. Cred că ai nevoie de un pui de somn dulce.

Zheng se lăsă tras în larg de tatăl lui și, odată cu trecerea zilelor, începu să simtă ceva minunat și cu totul nou.

Se simțea bine în pielea lui.

Porumbeii Catedralei Sfântul Paul

Nota editorului:

Povestea porumbeilor şi a catedralei lor este unul dintre cele mai vechi texte din folclorul deosebiţilor. Povestea a suferit schimbări drastice de-a lungul secolelor. Deşi în majoritatea versiunilor porumbeii sunt prezentaţi drept constructori, mie mi se par mult mai interesanţi în rolul de distrugători din versiunea de faţă.

M. N.

A fost odată ca niciodată, într-un secol deosebit, cu mult înainte ca în Londra să apară turnuri, clopotniţe sau alte clădiri înalte de orice fel, o vreme când toţi porumbeii trăiau în copaci înalţi, unde se puteau adăposti de freamătul şi agitaţia societăţii umane. Nu le era pe plac mirosul lor sau sunetele ciudate pe care le scoteau pe gură şi nici harababura pe care o făceau în general din orice, dar apreciau cât se poate de mult lucrurile comestibile pe care aceştia le aruncau pe stradă sau în nişte mormane de gunoi. Aşa că porumbeilor le plăcea să stea în preajma oamenilor, dar nu *foarte* aproape de ei. Undeva la o înălţime între

șase și doisprezece metri deasupra capetelor lor – era distanța perfectă pentru ei.

Dar Londra începea să crească – nu doar în lățime, ci și în înălțime – și oamenii începuseră să construiască observatoare și biserici cu clopotnițe și alte lucruri care invadaseră spațiul pe care porumbeii îl considerau domeniul lor privat. Așa că, porumbeii convocară o întâlnire. Mii de porumbei se adunară pe o insulă pustie din mijlocul Tamisei[1] ca să decidă ce să facă cu oamenii și cu din ce în ce mai numeroasele lor clădiri înalte. Și fiindcă porumbeii erau democratici, se ținură discursuri și totul se decise prin vot. Un contingent mai redus votă pentru acceptarea oamenilor și pentru un spațiu aerian comun. O facțiune și mai mică fu de părere că era mai bine să părăsească Londra definitiv și să găsească un habitat mai puțin aglomerat. Dar marea majoritate decise să le declare război oamenilor.

Porumbeii știau, bineînțeles, că n-aveau cum să câștige un război împotriva oamenilor – și nici nu voiau asta. (Cine le-ar mai fi aruncat resturi de mâncare dacă oamenii ar fi fost morți?) Dar porumbeii sunt maeștri în arta sabotajului și, apelând la o combinație ingenioasă de zarvă și vandalizare, își începură lupta care dură secole, încercând să-i țină pe oameni la nivelul solului, unde le era locul. La început, fu foarte ușor pentru că oamenii foloseau doar lemn și paie drept materiale de construcție. Câteva bucățele de tăciune scăpate peste un acoperiș de stuf putea să reducă o clădire supărător de înaltă la cenușă și scrum. Dar oamenii nu se dădeau

[1] Cunoscută azi sub numele de Eel Pie Island, insula a servit mult timp drept loc de întâlnire pentru deosebiți. A fost locul de bântuit preferat al lui Henric al VIII-lea, iar în secolul XX a fost invadat de hipioți, anarhiști și muzicieni rock.

bătuți și reconstruiau mereu – erau uimitor de greu de descurajat –, așa că porumbeii continuau să dea foc oricărei construcții care avea peste două etaje imediat după ce oamenii le ridicaseră la loc.

Până la urmă, oamenii deveniră mai înțelepți și începură să-și construiască turnurile și clopotnițele din piatră, ceea ce îngreună treaba porumbeilor – așa că păsările începură să saboteze lucrările de construcție. Ciuguleau capetele zidarilor, dărâmau eșafodaje și umpleau planurile arhitecților cu excremente. Actele lor de sabotaj încetiniră puțin progresul oamenilor, dar nu îl opriră, și, în câțiva ani, oamenii ridicară o catedrală imensă de piatră, mult mai înaltă decât cel mai înalt copac din Londra. Porumbeii o găseau abjectă și o vedeau ca pe un afront adus domniei lor în cer. Deveniră îngrozitor de morocănoși.

Din fericire, nu peste multă vreme vikingii invadară orașul și dărâmară catedrala, împreună cu aproape toate celelalte clădiri din Londra. Porumbeii îi iubeau pe vikingi, cărora nu le păsa de clădirile înalte și lăsau gunoaie gustoase peste tot. Dar după câțiva ani, vikingii plecară și oamenii se apucară din nou să construiască turnuri și clopotnițe. Aleseră un deal înalt de lângă râu și construiră acolo o catedrală imensă. În comparație cu ea, toate clădirile arătau ca niște construcții pitice. O numiră Catedrala Sfântul Paul. Porumbeii încercară să-i dea foc în repetate rânduri, dar oamenii convocaseră o mică armată de pompieri care protejau catedrala în permanență, așa că toate eforturile porumbeilor fură zădărnicite.

Frustrați și furioși, porumbeii începură să dea foc clădirilor adiacente, aflate în calea vântului, în speranța că flăcările aveau să se răspândească. Pe 2 septembrie 1666,

dis-de-dimineaţă, eforturile lor fură încununate de-un succes nimicitor. Un porumbel pe nume Nesmith dădu foc unei brutării aflate la vreo opt sute de metri de catedrală. În timp ce brutăria ardea, un vânt feroce împinse flăcările la deal, spre catedrală. Aceasta arse din temelii – naosurile, clopotniţele, tot – şi, după patru zile în care focul nu putuse fi domolit, arseră încă optzeci şi şapte de biserici şi peste zece mii de locuinţe. Oraşul era un morman de ruine fumegânde.[1]

Porumbeii nu se aşteptaseră la un asemenea dezastru şi se simţiră cu adevărat îngrozitor. Din punct de vedere emoţional, era o cu totul altă mâncare de peşte faţă de invazia vikingilor. Deşi daunele erau cam aceleaşi, de data asta totul era din vina lor. Convocară o întâlnire şi dezbătură îndelung dacă să părăsească Londra definitiv, sau nu. Poate că nu mai meritau să trăiască acolo, spuneau unii. Părerile era împărţite, aşa că porumbeii deciseră să se reunească din nou a doua zi ca să dezbată problema. În noaptea aceea începură atacurile de răzbunare. Un grup de oameni, care păreau să-şi fi dat seama că vinovaţi pentru incendiu erau porumbeii, hotărâră să-i alunge din oraş. Înmuiară bucăţi de pâine în arsenic şi încercară să-i otrăvească. Tăiară copacii preferaţi ai porumbeilor şi le distruseră cuiburile. Începură să-i fugărească cu mături şi bâte şi să-i împuşte cu flinte. După acea noapte, niciun porumbel nu mai vru să părăsească oraşul; erau prea orgolioşi. Dimpotrivă, votară să riposteze.

Porumbeii ciuguliră capete, îşi făcură nevoile peste tot şi răspândiră boli – făcură tot ce le stătea în puteri ca

[1] În unele relatări despre incendiu, porumbeii sunt descriși în timp ce ațâță focul cu aripile. Un episod cu adevărat rușinos din istoria deosebiților.

să-i supere pe oameni. Drept răspuns, oamenii începură să persecute şi mai mult păsările. E adevărat că porumbeii nu puteau face altceva decât să-i irite pe oameni, dar când aceştia începură să ridice la loc catedrala – însuşi simbolul aroganţei lor –, porumbeii le declarară război. Mii de porumbei aterizară pe şantier, riscându-şi vieţile şi aripile ca să-i alunge pe muncitori. Zi după zi, între oameni şi porumbei se dădură lupte aprige şi, indiferent câte păsări mureau ucise, părea că în locul lor apăreau altele. Se ajunse într-un punct mort. Lucrările stagnau; nimeni nu mai credea c-o să apară vreodată o catedrală nouă în locul celei vechi şi porumbeii Londrei păreau sortiţi unei vieţi hăituite pe veci.

Trecu un an. Porumbeii continuară să lupte şi numărul lor începu să scadă. Oamenii, deşi reconstruiră treptat tot restul Londrei, păreau să-şi fi abandonat planurile legate de catedrală. Dar actele de violenţă continuară pentru că ura dintre oameni şi porumbei era deja adânc înrădăcinată în ambele tabere.

Într-o zi, când porumbeii se întâlniră din nou pe insula lor, sosi o barcă cu vâsle cu un singur pasager. Porumbeii se speriară şi tocmai se pregăteau să-l atace, când omul ridică braţele şi strigă:

— Vin cu intenţii bune!

Porumbeii aflară curând că bărbatul nu era deloc ca majoritatea semenilor lui – vorbea, chiar dacă stâlcit, limba ciripitoare şi uguitoare a porumbeilor. Le spuse că ştia o grămadă de lucruri despre păsări, şi mai ales despre cele deosebite, pentru că mama lui fusese una dintre ele. În plus, le înţelegea cauza şi voia să fie un fel de sol al păcii.

Porumbeii fură uluiţi. Votară şi hotărâră să nu-i scoată ochii – cel puţin, nu chiar în clipa aceea. Îl luară la

întrebări. Pe bărbat îl chema Wren și era arhitect. Semenii lui îi dăduseră sarcina de a reconstrui catedrala de pe deal.

— Îți pierzi vremea degeaba, spuse Nesmith, piromanul și capul porumbeilor. Prea mulți dintre noi au murit încercând să împiedice ridicarea ei.

— Sigur, nimic nu poate fi construit fără pace, răspunse Wren, iar pacea nu poate fi dobândită fără un acord. Am venit aici cu gândul c-am putea întocmi un nou acord între semenii mei și specia voastră. Înainte de toate: vom recunoaște că aerul e domeniul vostru și nu vom construi nimic fără acordul vostru.

— Și de ce ne-am da acordul?

— Pentru că noua clădire nu va semăna deloc cu cele precedente. N-ar fi folosită doar de noi. V-ar aparține și vouă.

Nesmith izbucni în râs.

— Și la ce crezi că ne-ar folosi nouă o clădire?

— Stai așa, Nesmith, spuse un alt porumbel. Dacă am avea acces la o clădire, ne-am putea adăposti de frig și de ploaie când e vreme urâtă. Ne-am putea face cuiburile acolo, ne-am cloci ouăle și am sta la căldură.

— Nu și dacă o să fie plin de oameni care să ne sâcâie tot timpul! răspunse Nesmith. Avem nevoie de-un spațiu doar al nostru.

— Și dacă v-aș promite c-o să aveți un loc doar al vostru? îl întrebă Wren. O să proiectez o catedrală atât de înaltă, încât oamenii n-ar avea nimic de câștigat dacă ar folosi și jumătatea de sus.

Și Wren fu bun nu numai la făcut promisiuni. Se întoarse în fiecare zi ca să discute planurile cu porumbeii, ba le și modifică, adaptându-se la capriciile lor. Porumbeii îi cerură tot felul de unghere și firide, turle și bolți care pentru oameni erau complet inutile. În schimb,

porumbeii s-ar fi simțit acolo mai comod decât într-un salon, așa că Wren fu de acord cu cerințele lor. Le promise chiar și propria lor intrare, undeva într-un turn înalt, inaccesibil ființelor fără aripi. La schimb, porumbeii îi promiseră să nu încetinească deloc construcția și-i spuseră că, după ce clădirea avea să fie terminată, nu aveau să facă prea multă gălăgie și nici caca pe enoriași.

Astfel luă naștere un acord istoric. Oamenii și porumbeii îngropară securea războiului și se rezumară la vechile șicane. Wren își proiectă catedrala – sau, mai bine zis, *le* proiectă catedrala – o clădire mândră care se înălța peste întreg orașul, și porumbeii nu mai încercară s-o distrugă. De fapt, erau atât de mândri de catedrala Sfântul Paul, încât jurară s-o apere de orice primejdie – și încă se țin de promisiune. Când izbucnește vreun incendiu, se adună toți și încearcă să stingă focul cu aripile lor. Alungă hoții și derbedeii. În timpul Războiului cel Mare, stoluri întregi de porumbei redirecționară bombele în aer, astfel încât niciuna nu atinse catedrala. Am putea chiar spune că Sfântul Paul n-ar exista azi fără ajutorul paznicilor săi înaripați.

Wren și porumbeii rămaseră prieteni pe viață. Arhitectul cel mai respectat al Angliei nu se deplasa niciodată undeva fără un porumbel cu care să se consulte. Chiar și după moartea lui, păsările se duceau să-l viziteze din când în când pe tărâmul de dincolo. Iar catedrala pe care a construit-o domnește și azi peste întreaga Londră, veghează de porumbeii ei deosebiți.

Fata care îmblânzea coșmaruri

A fost odată ca niciodată o fată pe nume Lavinia, care nu-și dorea nimic mai mult decât să se facă medic, la fel ca tatăl ei. Avea un suflet bun și o minte ageră și îi plăcea să ajute oamenii. Ar fi putut să fie un medic nemaipomenit, dar tatăl ei stăruia că n-avea cum. Și el era un om bun și nu voia decât s-o scutească pe fiica lui de dezamăgiri. Pe vremea aceea nu exista nicio femeie medic în America. Părea de neimaginat să fie admisă la Facultatea de Medicină, așa că tatăl ei o încurajă să se îndrepte către ceva mai practic.

— Pe oameni îi poți ajuta în mai multe feluri, îi spuse. Ai putea să te faci profesoară.

Dar Lavinia își ura profesorii. La școală, în timp ce băieții aveau lecții de științe ale naturii, Lavinia și celelalte fete din clasă trebuiau să învețe cum să împletească sau să gătească. Dar Lavinia nu voia să se dea bătută. Fura manualele băieților și învăța lecțiile pe de rost. Îl spiona pe tatăl ei prin gaura cheii în timp ce acesta își examina pacienții în cabinetul lui și-l bătea la cap întruna cu tot felul de întrebări legate de munca lui. Diseca broaște pe care le prindea în curte ca să le cerceteze măruntaiele. Își jură că într-o zi avea să descopere un remediu pentru o boală. Că într-o zi avea să devină celebră.

Dar nici prin cap nu i-ar fi trecut cât de repede avea să sosească ziua aceea, sau în ce fel. Fratele ei mai mic, Douglas, suferea tot timpul de coșmaruri și în ultima vreme situația se înrăutățise. Douglas se trezea deseori țipând, convins că e urmărit de niște monștri care voiau să-l mănânce.

— Nu există monștri, încercă Lavinia să-l liniștească într-o noapte. Încearcă să te gândești la niște pui de animale înainte să adormi, sau la Cheeky, cum se zbenguie pe câmp, spuse mângâind copoiul lor bătrân care dormea făcut covrig la picioarele patului.

Așa că, în noaptea următoare, Douglas încercă să se gândească la Cheeky și la pui de găină înainte să adoarmă, dar în visul lui, câinele se transformă într-un monstru care smulse capetele puilor și Douglas se trezi din nou țipând.

Îngrijorat că ar putea fi bolnav, tatăl copiilor îl examină pe băiat: îi cercetă ochii, gâtul și îl căută peste tot de erupții și iritații, dar nu găsi nimic anormal din punct de vedere fizic. Coșmarurile terorizante deveniseră atât de oribile, încât Lavinia hotărî să-l examineze și ea, în caz că i-ar fi scăpat ceva tatălui lor.

— Dar tu nu ești medic, protestă Douglas. Ești doar soră-mea.

— Taci din gură și nu te mai mișca, îi spuse ea. Și fă „aaaa"!

I se uită în cerul gurii, în nas, în urechi – până când, cu ajutorul unei lanterne, îi detectă o substanță ciudată, neagră în urechi. Își vârî degetul în masa neagră și-l răsuci și când îl scoase, văzu ceva negricios ca funinginea atârnând de vârful lui. Semăna cu un fir de ață. Când își retrase mâna, din urechea lui Douglas se prelinse și restul, o bucată de vreun metru.

— Hei, mă gâdili! spuse el râzând.

Sora lui o făcu ghem. Bucata de aţă începu să şerpuiască uşor, ca şi când ar fi fost vie.

Lavinia îi arătă ghemul tatălui ei.

— Ce ciudat, remarcă el şi-l ridică în lumină.

— Ce-i asta? întrebă Lavinia.

— Nu sunt sigur, spuse el şi se încruntă.

Capătul aţei începu să şerpuiască în palma lui, de parcă ar fi vrut s-o atingă pe Lavinia.

— În orice caz, se pare că te place.

— Poate e o descoperire nouă! spuse ea exaltată.

— Mă îndoiesc, zise tatăl ei. Oricum, tu nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu asta.

O bătu uşor pe cap, vârî ghemul într-un scrin şi-l încuie.

— Dar mi-ar plăcea să-l cercetez mai îndeaproape, spuse ea.

— Acum e ora mesei, spuse el şi o pofti afară.

Lavinia tropăi spre camera ei, iritată. Toţi ar fi uitat episodul cu pricina dacă Douglas n-ar fi încetat să mai aibă coşmaruri în nopţile care urmară. Fratele Laviniei fu convins că recuperarea lui i se datora în întregime descoperirii ei.

Dar tatăl lor nu era chiar atât de sigur. La scurt timp însă, un pacient de-al lui i se plânse spunând că suferă de insomnii provocate de coşmaruri; după ce nimic din ce-i prescrise nu păru să-l ajute, tatăl Laviniei, fără nicio tragere de inimă, îşi rugă fiica să arunce o privire în urechile pacientului. Având doar unsprezece ani şi fiind şi scundă pentru vârsta ei, Lavinia fu nevoită să se urce pe un scaun ca să se uite în urechile pacientului. Şi, după cum se aştepta, descoperi aceeaşi masă aţoasă şi neagră pe care tatăl ei nu reuşise s-o descopere. Îşi vârî degetul mic în urechea pacientului, îl răsuci puţin, după care trase aţa din urechea bărbatului. Era atât de lungă şi de ferm lipită de interiorul capului acestuia,

încât Lavinia fu nevoită să coboare de pe scaun, să-și înfigă bine picioarele în podea și să tragă de ață cu ambele mâini. Când reuși în sfârșit s-o desprindă, se dezechilibră și aterizâ în fund, iar pacientul se prăbuși de pe masa de consultații.

Tatăl ei înhăță bucata de ață neagră și o îndesă în sertarul scrinului său, alături de celălalt ghem.

— Dar e a *mea*, protestă Lavinia.

— Nu chiar, spuse tatăl ei. E a lui, zise și-l ajută pe bărbat să se ridice de pe podea. Hai, du-te și joacă-te cu fratele tău.

După trei zile, bărbatul se întoarse. Nu mai avusese niciun coșmar de când Lavinia îi scosese ața aceea din ureche.

— Fiica dumneavoastră e o făcătoare de minuni! îi declară el tatălui Laviniei, dar uitându-se și zâmbindu-i fetiței.

Și zvonul talentului ei misterios se răspândi, astfel încât un val constant de vizitatori începu să se înfiripeze la ușa lor, toți vrând să scape de coșmaruri cu ajutorul Laviniei. Fetița era încântată; poate asta era menirea ei, poate în felul acesta[1] putea să-i ajute pe oameni.

Dar tatăl ei îi refuză pe toți, și când Lavinia îi ceru să-i explice de ce, tot ce putu să-i spună fu:

— Nu se cuvine ca o domnișoară să-și strecoare degetele în urechile unor necunoscuți.

[1] Există mulți mânuitori de vise în istoria deosebiților, dar numai unul a mai avut talentul Laviniei de a transforma imaterialitatea conținutului oniric într-un obiect concret. Se numea Cyrus și era un hoț de vise plăcute: avea nevoie de ele ca să supraviețuiască și și-a dobândit renumele prost furând fericirea unor orașe întregi, noapte după noapte, casă după casă.

Lavinia îl bănuia că are alt motiv: faptul că la ea veneau mai mulţi pacienţi decât la el. Era gelos, pur şi simplu.

Amărâtă şi frustrată, Lavinia aşteptă răbdătoare ziua în care putea să facă ce voia. Din fericire, după câteva săptămâni, tatăl ei fu nevoit să plece de acasă din cauza unor treburi urgente. Era o călătorie neaşteptată şi nu avu timp să găsească o dădacă pentru copii.

— Promite-mi că n-o să... spuse şi arătă spre urechea lui.

(Nu ştia cum să numească metodele ei de vindecare şi oricum nu-i plăcea să vorbească despre asta.)

— Promit, spuse Lavinia încrucişându-şi degetele la spate.

Medicul îşi sărută copiii, îşi ridică geamantanele şi plecă. Nu plecase decât de vreo două ore, când cineva le bătu la uşă. Lavinia deschise şi văzu stând pe verandă o femeie tânără cu o expresie chinuită, palidă moartă, cu cearcăne negre sub ochi.

— Tu eşti cea care poate să ne elibereze de coşmaruri? întrebă ea cu o voce sfioasă.

Lavinia o invită înăuntru. Cabinetul tatălui ei era încuiat, aşa că Lavinia o conduse pe femeie în camera de zi, o rugă să se întindă pe canapea şi se apucă să scoată din urechea ei o aţă neagră extrem de lungă. Când termină, tânăra vărsă lacrimi şi îi fu recunoscătoare. Lavinia îi dădu o batistă, refuză să accepte bani drept recompensă şi o conduse la uşă.

După ce femeia plecă, Lavinia se întoarse şi-l zări pe Douglas urmărind-o din hol.

— Tata ţi-a zis să nu faci aşa ceva, spuse el pe un ton aspru.

— Asta e treaba mea, nu a ta, răspunse Lavinia. N-o să mă pârăşti, nu-i aşa?

— S-ar putea să te pârăsc, spuse el răutăcios. Încă nu m-am hotărât.

— Dacă o faci, o să-ți îndes astea la loc!

Ridică ghemotocul de ață de coșmar și se prefăcu că vrea să îl vâre înapoi în urechea lui Douglas. Fratele ei fugi din cameră.

În timp ce stătea acolo, simțindu-se ușor vinovată pentru că-l speriase, ața din mâna ei se ridică asemenea unui șarpe îmblânzit și arătă spre hol.

— Ce e? întrebă Lavinia. Vrei să mergem undeva?

Apoi o urmă. Când ajunse în capătul holului, ața schimbă direcția și arătă spre stânga – spre biroul tatălui ei. Ajunsă la ușa încuiată, capătul de ață se întinse spre yală. Lavinia ridică firul și-l lăsă să se strecoare prin gaura cheii. După câteva secunde, ușa se deschise cu un clic.

— Vai de mine, spuse ea. Ești un coșmar deștept foc, nu-i așa?

Se strecură în cabinet și închise ușa. Ața se prelinse din gaura cheii, sări în palma ei și arătă spre scrinul în care tatăl ei îndesase celelalte ghemuri. Voia să li se alăture prietenilor ei!

Preț de o secundă, Lavinia se simți ușor vinovată, dar își alungă gândurile negre – doar erau proprietatea ei aceste ațe. Ajunsă în apropierea scrinului, ața repetă trucul de dinainte și se strecură prin gaura cheii. Scrinul se deschise. Când se văzură, ața cea nouă și cele vechi se încordară și se dădură înapoi. Apoi se adulmecară ca niște câini și, când fiecare hotărî că celelalte păreau prietenoase, se adunară toate și formară un singur ghem de mărimea unui pumn.

Lavinia râse și bătu din palme. Ce fascinant! Ce încântare!

În ziua aceea, Lavinia primi o sumedenie de oameni care aveau nevoie de ajutorul ei: o mamă chinuită de vise legate de copilul ei mort, copii mici aduşi de părinţi îngrijoraţi, un bătrân care retrăia în fiecare noapte scene dintr-un război sângeros în care luptase cu o jumătate de secol în urmă. Extrase zeci de coşmaruri şi le adăugă ghemului din scrin. După trei zile, ghemul era cât un pepene. După şase zile, ajunse de mărimea câinelui lor, Cheeky, care îşi dezvelea gingiile şi mârâia la el de câte ori îl vedea. (Când ghemul îi răspunse cu un mârâit, Cheeky o zbughi printr-un geam deschis şi nu se mai întoarse.)

Noaptea, Lavinia stătea trează până târziu şi cerceta ghemul. Îl împunse şi-l întoarse şi studie bucăţele din el la microscop. Răsfoi cărţile medicale ale tatălui ei în căutarea unui pasaj care să menţioneze ceva despre aţa din canalul auditiv, dar nu găsi nimic. Asta însemna că făcuse o descoperire ştiinţifică – sau poate că *Lavinia însăşi* era o descoperire ştiinţifică!

Copleşită de emoţii, visă la o clinică unde ar fi putut să-şi folosească talentul ca să-i ajute pe cei suferinzi. De la săraci până la preşedinţi, toţi ar veni s-o viziteze, şi poate că, într-o bună zi, nimeni n-ar mai avea coşmaruri! Acest gând o făcu să simtă că pluteşte de fericire, iar senzaţia dură zile întregi.

Între timp, fratele ei o evita tot mai mult. Ghemotocul îl neliniştea profund – felul în care se zvârcolea tot timpul, chiar dacă nu se urnea din loc, mirosul vag, dar atotpătrunzător de ouă stricate pe care-l emana, bâzâitul constant şi abia perceptibil pe care nu puteai să-l ignori noaptea, când în casă se aşternea liniştea. Devotamentul cu care o urmărea pe sora lui peste tot, ciupind-o de călcâie ca un animal de companie loial, sus pe scări, jos pe scări, când se culca, când lua cina – moment

în care aștepta răbdător să i se arunce niște resturi; o urmărea până și la baie, lovindu-se de ușă până când Lavinia ieșea.[1]

— Ar trebui să scapi de chestia aia, îi spuse Douglas. Sunt numai mizerii din capetele oamenilor.

— Îmi place să-l am pe Baxter prin preajmă, spuse Lavinia.

— L-ai și *botezat*?

Lavinia ridică din umeri.

— Mie mi se pare drăgălaș.

Dar adevărul era că Lavinia habar n-avea cum să scape de el. Încercase să-l ademenească într-un cufăr ca să se poată duce liniștită până în oraș fără ca ghemotocul să se țină scai după ea, dar Baxter spărsese capacul. Lavinia țipase și își descărcase nervii pe el, dar Baxter nu făcu decât să țopăie pe loc, bucuros că i se dădea atenție. Lavinia încercase chiar să-l vâre într-un sac, să-l ducă până la capătul orașului și să-l arunce într-un râu, dar Baxter se eliberase cumva și se întorsese în aceeași noapte – se strecurase prin gaura cheii de la ușa principală și se rostogolise în sus pe scări, după care se aruncase la pieptul ei, murdărindu-i hainele. Până la urmă, faptul că-i dădu un nume ghemului de coșmaruri îl făcu mai puțin înfricoșător.

Chiulise de la mai multe ore, dar după o săptămână își dădu seama că nu mai poate să lipsească. Știa că ghemul avea s-o însoțească și acolo și, nevrând să le dea explicații profesorilor și colegilor ei de clasă, îl îndesă

[1] Acest episod a fost interpretat în diverse feluri, unii afirmând că ghemul de coșmaruri al Laviniei era, de fapt, diabolic și că ea însăși a fost un soi de exorcist de vise. Personal, eu cred că astfel de afirmații sunt ridicole și nu dovedesc altceva decât că unii oameni așa-ziși erudiți se uită la prea multe filme de groază în timpul lor liber. Ghemul abia dacă avea un obicei neplăcut.

pe Baxter într-o geantă, şi-l aruncă peste umăr şi îl luă cu ea. Atâta timp cât ţinea geanta în apropiere, Baxter nu-i făcea probleme.

Dar Baxter nu era singura ei problemă. Zvonurile legate de talentul Laviniei ajunseseră şi la urechile colegilor ei şi, la un moment dat, profitând de neatenţia profesoarei, un bătăuş cu obrajii dolofani pe nume Glen Farcus improviză o pălărie de vrăjitoare din hârtie şi i-o trânti pe cap.

— Cred că asta-i a ta! spuse el, acompaniat de râsetele băieţilor din clasă.

Lavinia rupse pălăria şi o azvârli pe jos.

— Eu nu sunt vrăjitoare! Sunt *medic*! şuieră ea.

— Ah, da? comentă băiatul. De asta eşti trimisă să înveţi să împleteşti în timp ce băieţii sunt la ora de ştiinţe ale naturii?

Băieţii râseră atât de zgomotos, încât profesoara îşi pierdu răbdarea şi-i puse pe toţi să copieze cuvinte din dicţionar. În timp ce clasa lucra în linişte, Lavinia smulse o bucăţică de aţă din Baxter şi-i şopti ceva. Capătul de aţă se prelinse pe piciorul băncii, şerpui pe podea, după care urcă pe scaunul lui Glen Farcus şi se strecură în urechea lui.

Băiatul nu observă nimic. Dar în ziua următoare veni la şcoală palid şi tremurând.

— Ce ai păţit, Glen? îl întrebă Lavinia. N-ai dormit bine azi-noapte?

Băiatul făcu ochii mari. Se scuză, după care ieşi din clasă şi nu se mai întoarse.

În seara aceea, Lavinia şi Douglas primiră de veste de la tatăl lor, care îi anunţa că urma să se întoarcă a doua zi. Lavinia îşi dădu seama că trebuia să găsească un ascunziş pentru Baxter, cel puţin pentru o perioadă. Folosindu-şi cunoştinţele de la lucru manual, materia pe

care o ura cel mai tare, Lavinia îl descurcă pe Baxter, după care îl împleti într-o pereche de ciorapi și și-l trase pe picioare. Chiar dacă materialul ciorapilor îi provoca niște mâncărimi îngrozitoare, tatăl ei n-avea cum să-și dea seama de nimic.

Tatăl se întoarse în după-amiaza următoare, plin de praf și obosit de pe drum, și după ce-și îmbrățișă ambii copii, îl rugă pe Douglas să iasă puțin din cameră ca să poată discuta între patru ochi cu Lavinia.

— Ai fost cuminte? o întrebă el.

Dintr-odată, picioarele începură s-o mănânce îngrozitor.

— Da, tată, spuse ea, scărpinându-și piciorul drept cu cel stâng.

— Atunci sunt mândru de tine, spuse bărbatul. Mai ales că, înainte să plec, nu ți-am dat niciun motiv întemeiat ca să nu-ți folosești darul. Dar acum pot să-ți explic.

— Așa? spuse Lavinia.

Era foarte distrată; fu nevoită să apeleze la toată voința și concentrarea ei ca să nu se aplece și să se scarpine pe picioare.

— Coșmarurile nu sunt ca tumorile sau membrele cangrenoase. Sunt neplăcute, asta-i clar, dar uneori lucrurile neplăcute pot avea un scop important. Poate nu e cazul să le îndepărtăm pe toate.

— Vrei să zici că până și coșmarurile pot fi *folositoare*? întrebă Lavinia.

Reușise să-și mai aline mâncărimea frecându-și un picior de cel al scaunului.

— Nu neapărat folositoare, spuse tatăl ei. Dar sunt de părere că unii oameni își merită coșmarurile, pe când alții, nu. Și cum îți poți da tu seama pe cine trebuie să scapi de coșmaruri și pe cine nu?

— Îmi dau seama pur şi simplu, spuse Lavinia.

— Şi dacă te înşeli? întrebă tatăl ei. Ştiu că eşti deşteaptă, Vinni, dar nimeni nu e deştept tot timpul.

— Dacă mă înşel, pot să le pun la loc.

Tatăl ei fu uimit.

— Poţi să pui înapoi coşmarurile?

— Păi, da, să...

Fu cât pe ce să-i povestească episodul cu Glen Farcus, dar se răzgândi.

— *Cred* că pot.

Tatăl ei trase aer în piept.

— E o responsabilitate prea mare pentru un copil de vârsta ta. Promite-mi că n-o să mai faci nimic de genul ăsta decât după ce te faci mare. *Mult* mai mare.

Numai că pe Lavinia o mâncau atât de tare picioarele, că nu-l mai asculta decât cu o ureche.

— Promit! spuse şi ţâşni sus în camera ei ca să-şi scoată ciorapii.

Încuie uşa, îşi scoase rochia şi smuci ciorapii – dar nu reuşi să-i scoată. Lui Baxter îi plăcea să fie lipit de pielea ei şi, oricât ar fi încercat, nu reuşea să-l urnească din loc. Încercă să-l împungă chiar şi cu un cuţit de deschis scrisori, dar lama metalică se îndoi înainte să-l poată dezlipi de pe piele măcar puţin.

Până la urmă aprinse un chibrit şi-l apropie de piciorul ei. Baxter scânci şi se schimonosi.

— Nu mă face s-o fac! spuse ea şi apropie chibritul şi mai tare.

Baxter se dezlipi fără nicio tragere de inimă de ea şi-şi reluă forma sferică.

— Răule ce eşti! îl admonestă ea. Asta n-a fost frumos!

Baxter se aplatiză un pic apăsat de ruşine.

Lavinia se aruncă epuizată pe pat şi se trezi că se gândeşte la vorbele tatălui ei: faptul că îi scăpa pe

oameni de coșmarurile lor era într-adevăr o responsabilitate mare. Tatăl ei sigur avea dreptate. Baxter era deja o pacoste și cu cât extirpa mai multe coșmaruri, cu atât avea să crească mai mare. Ce avea să facă cu el?

Se ridică repede în capul oaselor, animată de o idee nouă. Unii oameni își meritau coșmarurile, îi spusese tatăl ei, și Lavinia își dădu seama că nu trebuia să le păstreze *neapărat*, doar fiindcă le extirpase. Putea fi un Robin Hood al coșmarurilor, să-i scape pe cei buni de visele urâte și să le paseze oamenilor răi; bonus, să nu mai aibă un ghemotoc de coșmaruri care să se țină după fundul ei peste tot!

Ar fi fost floare la ureche să-i identifice pe cei buni, dar în ceea ce-i privea pe cei răi, trebuia să fie extrem de precaută. N-ar fi vrut să-i trimită vreun coșmar cuiva care nu merita așa ceva. Așa că se așeză și scrise o listă cu cei mai răi oameni din oraș. Cap de listă era domnișoara Hennepin, directoarea orfelinatului din localitate, care se zvonea că bate cu o cravașă copiii de care se ocupă. Următorul era domnul Beatty, măcelarul, despre care toată lumea spunea că își omorâse nevasta și scăpase nepedepsit. Următorul era Jimmy, birjarul care, beat fiind, îl călcase pe câinele ce-l conducea pe domnul Ferguson cel orb. Și apoi mai era lista cu oamenii pur și simplu nepoliticoși sau neplăcuți, cei care alcătuiau majoritatea listei, și oamenii pe care Lavinia nu-i suferea, o listă și mai lungă.

— Baxter! Treci aici!

Baxter se rostogoli spre scaunul ei.

— N-ai vrea să mă ajuți cu un proiect important?

Baxter se zvârcoli plin de entuziasm.

Cei doi se puseră pe treabă chiar din acea noapte. Îmbrăcată toată în negru, Lavinia îl vârî pe Baxter în geantă și și-l aruncă peste umăr. Când se făcu miezul

nopţii, cei doi se strecurară afară şi se perindară prin tot oraşul, transmiţându-le coşmaruri oamenilor de pe listă – celor mai răi din capul listei şi celor nesemnificativi de mai jos. Lavinia smulse fire din Baxter şi le trimise prin găuri de scurgere şi ferestre deschise către ţintele ei. Reuşiră să viziteze zeci de case înainte să se lumineze şi Baxter se făcuse mic cât un măr – destul de mic încât să încapă în buzunarul Laviniei. Ajunse acasă epuizată şi, de cum puse capul pe pernă, se cufundă într-un somn adânc şi fericit.

După câteva zile, deveni clar că faptele Laviniei n-aveau să rămână fără urmări. Coborând la parter, fata îşi găsi tatăl la masa din bucătărie, ţâţâind la ziarul din faţa lui. Jimmy, vizitiul poştalionului, avusese un accident teribil din cauză că era nedormit. În dimineaţa următoare, Lavinia află că domnişoara Hennepin, tulburată de o boală necunoscută, bătuse atât de tare câţiva copii din orfelinat, încât îi băgase în comă. În dimineaţa următoare, veni rândul domnului Beatty, măcelarul despre care se zvonea că-şi omorâse nevasta. Acesta se aruncase de pe-un pod.

Chinuită de remuşcări, Lavinia jură să nu-şi mai folosească talentul decât după ce avea să se maturizeze suficient şi putea să aibă mai multă încredere în propria-i judecată. Pacienţii continuau să i se înfiinţeze la uşă, dar Lavinia îi întorcea din drum – chiar şi pe cei care apelau la compasiunea ei cu tot felul de poveşti lacrimogene.

— Momentan nu mai accept pacienţi noi, le spuse. Îmi pare rău.

Dar tot apăreau alţi oameni la uşă, aşa că Lavinia începu să-şi piardă răbdarea.

— Nu-mi pasă! Plecaţi de-aici! striga şi le trântea uşa în nas.

Nu era adevărat – *chiar* îi păsa de oamenii ăia –, dar micile ei acte de cruzime erau un soi de scut împotriva suferinței lor molipsitoare. Trebuia să-și zăvorască sufletul ca să nu mai riște să-i rănească și pe alții.

După câteva săptămâni, părea că reușise să-și țină în frâu emoțiile. Apoi, târziu într-o noapte, se trezi că cineva îi bate în geam. Dând deoparte jaluzelele, zări un băiat pe pajiștea luminată de razele lunii. Îl refuzase mai devreme în acea zi.

— Nu ți-am spus să pleci? îl întrebă ea prin fereastra întredeschisă.

— Îmi pare rău, spuse tânărul, dar sunt disperat. Dacă nu mă poți ajuta, poate îmi poți recomanda pe altcineva care să-mi alunge coșmarurile. Mă tem c-o să înnebunesc din cauza lor.

Abia dacă se uitase la băiatul acesta pe care-l izgonise mai devreme, dar ceva din expresia de pe chipul lui o făcu să zăbovească mai mult asupra lui. Avea o față blândă și niște ochi calzi, dar hainele îi erau murdare și părul îi stătea în toate direcțiile, de parcă ar fi trecut printr-o experiență traumatizantă și ar fi scăpat ca prin urechile acului. Și, deși era o noapte caldă, fără niciun strop de ploaie, tremura din toate încheieturile.

Știa că ar fi fost mai bine să tragă jaluzelele și să-i spună să plece. Dar își ignoră conștiința și îl ascultă pe tânărul care-i explică în detaliu ororile care-i tulburau somnul: diavoli și monștri, femei-demon și duhuri rele, scene care păreau să provină din iad. Lavinia se înfioră la auzul lor – ea, care nu se înfiora cu una, cu două. Cu toate astea, nu fu tentată să-l ajute. Nu mai voia să aibă nimic de-a face cu ghemotoace neastâmpărate, așa că îi spuse cu părere de rău că nu-l poate ajuta.

— Du-te acasă, spuse ea. E târziu, părinții tăi o să-și facă griji.

Tânărul izbucni în plâns.

— Nu, n-o să-şi facă, hohoti el.

— De ce? îl întrebă Lavinia, deşi ştia că n-ar trebui s-o facă. Se poartă urât cu tine? Te bat?

— Nu, spuse băiatul. Au murit.

— Au murit! spuse Lavinia.

Şi mama ei murise de scarlatină pe când Lavinia era încă mică şi-i fusese foarte greu – dar oare cum o fi fost să-ţi pierzi *ambii* părinţi?

Începu să lase garda jos.

— Poate că mi-ar fi mai uşor dacă aş şti că au murit liniştiţi, dar n-a fost aşa, spuse tânărul. Au fost omorâţi – măcelăriţi – chiar sub ochii mei. De asta visez aşa de urât.

În clipa aceea, Lavinia îşi dădu seama că avea să-l ajute. Dacă se născuse cu acest talent şi era menită să salveze un singur om, atunci omul acela trebuia să fie băiatul din faţa ei. Chiar dacă asta însemna că Baxter avea să se facă un monstru prea mare ca să mai poată fi ascuns. Nu va avea încotro, va fi nevoită să i-l arate tatălui ei şi să-i dezvăluie tot ce făcuse. Se gândi că tatăl ei ar înţelege cu siguranţă dacă ar auzi povestea băiatului.

Îl invită înăuntru, îi spuse să se întindă pe patul ei şi scoase nişte şomoioage incredibil de lungi de aţă neagră din urechea lui. Avea mai multe coşmaruri care-i umbreau creierul decât oricine altcineva din foştii ei pacienţi, iar când termină, firele acopereau toată podeaua, ca un covor mare, şerpuitor. Băiatul îi mulţumi, îi aruncă un zâmbet ciudat şi se strecură afară pe fereastră cu atâta grabă, încât îşi prinse cămaşa în glaf.

O oră mai târziu, Lavinia încă se mai gândea la zâmbetul lui misterios. Se lumină de ziuă. Firele de aţă nu se adunaseră încă la un loc şi Baxter, vizibil speriat, se făcuse mic în buzunarul ei.

Tatăl își chemă copiii la micul dejun. Lavinia își dădu seama că nu era tocmai pregătită să-i spună ce făcuse. Fusese o noapte lungă și voia să mănânce ceva mai întâi. Împinse șomoioagele de aţă sub patul ei. Închise ușa de la dormitor, o încuie și coborî.

Tatăl ei stătea la masă, adâncit în ziarul lui.

— Oribil, mormăi el scuturându-și capul.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Lavinia.

Tatăl ei lăsă ziarul din mână.

— E atât de urât, că nici nu știu dacă pot să-ți spun. Dar s-a întâmplat în apropiere, așa că bănuiesc c-o să afli oricum. Acum câteva săptămâni, un bărbat și nevasta lui au fost omorâți cu sânge rece.

Se pare că băiatul îi spusese adevărul.

— Da, am auzit, zise Lavinia.

— Dar asta nu-i tot, spuse tatăl ei. Se pare că poliția are un suspect principal – fiul adoptat de cuplu. Îl caută chiar acum.

Lavinia fu cât pe ce să leșine.

— Ce-ai spus?

— Uite-aici.

Bărbatul împinse ziarul spre ea. Deasupra îndoiturii de la mijloc se vedea poza granulată a băiatului care fusese în camera ei în urmă cu câteva ore. Lavinia se prăbuși pe scaun și se agăță de marginea mesei simțind că bucătăria începe să se învârtă.

— Te simți bine? o întrebă tatăl ei.

Înainte să apuce să-i răspundă, dinspre camera ei se auzi o bufnitură puternică. Ghemul cel nou se adunase în sfârșit la un loc și voia să-i fie în preajmă.

Zbang. Zbang.

— Douglas, iar te ții de năzbâtii? strigă tatăl ei.

— Sunt aici, spuse Douglas și apăru senin din bucătărie în pijamalele lui. Ce-i zgomotul ăla?

Lavinia se năpusti sus pe scări, descuie uşa şi o deschise. Într-adevăr, aţa se adunase la un loc şi formase o sferă. Noul Baxter era imens – aproape jumătate cât ea şi lat cât uşa – şi era *rău*. Se rostogoli în jurul Laviniei într-un cerc strâns, mârâind şi adulmecând, de parcă ar fi cântărit dacă s-o mănânce sau nu. Când tatăl ei apăru urcând scările într-un suflet, noul Baxter se repezi spre el. Lavinia întinse o mână şi reuşi să prindă în ultima clipă un capăt de aţă liber. Îşi folosi toată puterea ca să-l ţină în loc.

Îl trase pe noul Baxter în camera ei şi trânti uşa. Inima îi bătea nebuneşte văzând cum îi înfulecă scaunul de birou, eliminând un morman de aşchii în spatele lui.

Vai de mine. Asta nu era deloc bine. Era îngrozitor.

Nu numai că noul Baxter semăna cu un câine turbat în comparaţie cu Baxter cel vechi – şi nu era format din coşmarurile unui copil nevinovat, ci din visele unui criminal cu un suflet putred –, dar, graţie ei, criminalul se plimba acum pe străzile oraşului, eliberat de temeri şi inhibiţii. Dacă avea să ucidă din nou, o parte din vină ar fi fost a ei. Nu putea să-l arunce în foc pe noul Baxter şi să scape pur şi simplu de el. Trebuia să-l bage la loc, în capul băiatului.

Era o idee înfricoşătoare. Cum să-l găsească acum? Şi dacă-l găsea, putea să-l împiedice s-o omoare şi pe ea? Nu ştia – tot ce ştia era că trebuia să încerce.

Scoase o mână plină de fire din noul Baxter şi le petrecu în jurul braţului, ca pe o lesă. Apoi îl trase după ea prin cameră şi-l aruncă prin geamul deschis. Pe jos, în faţa casei, se afla un petic din cămaşa sfâşiată a tânărului. Lavinia îl ridică şi i-l dădu lui Baxter cel nou să-l miroasă.

— Cina, spuse ea.

Rezultatul fu instantaneu: noul Baxter fu cât pe ce să rupă braţul Laviniei, trăgând-o după el prin curte şi apoi

pe drum. Urmări mirosul băiatului aproape întreaga zi, conducând-o pe Lavinia prin tot orașul, învârtindu-se în cercuri. La un moment dat, cei doi ajunseră la un drum de țară, undeva pe un teren pustiu. În cele din urmă, înainte ca soarele să apună, dădură peste o clădire mare și izolată: orfelinatul domnișoarei Hennepin.

Din geamurile de la parter năvăleau nori de fum. Orfelinatul ardea în flăcări.

Lavinia auzi țipete din capătul celălalt al clădirii. Dădu colțul, trăgându-l pe noul Baxter după ea. Cinci copii orfani stăteau aplecați peste geamul de la etaj, încercând să respire aer curat, în timp ce vălătucii de fum se învârtoșau în spatele lor. Sub geam îl văzu pe băiat, care râdea.

— Ce-ai făcut? țipă Lavinia.

— În casa asta a terorii mi-am petrecut primii ani, aceia care mi-au format caracterul, spuse el. Acum sunt stăpân pe lumea asta a coșmarurilor, așa cum ești și tu.

Baxter cel nou dădu să se apropie de băiat.

— Prinde-l! spuse Lavinia și lăsă lesa din mână.

Noul Baxter se năpusti spre băiat – dar în loc să-l devoreze, sări în brațele lui și începu să-l lingă pe față.

— Salutare, prietene! spuse tânărul râzând. Acum n-am timp să mă joc, dar uite – aport!

Ridică un băț de pe jos și i-l aruncă. Baxter cel nou alergă după el în clădirea incendiată. Câteva secunde mai târziu, se auzi un țipăt inuman și Baxter cel nou fu înghițit de flăcări.

Lipsită de apărare, Lavinia încercă s-o rupă la fugă, dar tânărul o prinse, o trânti la pământ și începu s-o strângă de gât.

— Acum o să mori, spuse el pe un ton liniștit. Îți sunt foarte recunoscător că mi-ai scos coșmarurile alea oribile din cap, dar nu pot să te las să încerci să mă omori.

Lavinia nu mai avea aer. Simţea că era în pragul leşinului.

Apoi simţi cum ceva trage de buzunarul pantalonilor ei. *Vechiul Baxter.*

Îl scoase din buzunar şi-l îndesă în urechea tânărului. Acesta îşi luă mâinile de pe gâtul Laviniei şi îşi pipăi urechea, dar era prea târziu; vechiul Baxter se strecurase deja în capul lui.

Tânărul se uită într-un punct îndepărtat, de parcă ar fi citit ceva ce numai el putea să vadă. Lavinia se zvârcoli, dar nu fu în stare să se elibereze nici de data asta din strânsoarea lui.

Tânărul îşi plecă din nou privirea asupra ei şi-i zâmbi.

— Un clovn, câţiva păianjeni uriaşi şi un bau-bau ascuns sub pat, spuse el râzând. Coşmaruri de copil. Ce drăgălaş – chiar o să-mi facă plăcere!

Şi începu iar s-o strângă de gât.

Lavinia îi trase un genunchi în burtă şi, preţ de o secundă, băiatul îşi luă mâinile de pe gâtul ei. Apoi tânărul îşi încleştă pumnul, dar, înainte să apuce s-o lovească, Lavinia spuse:

— Baxter, *la picior*!

Şi Baxter – vechiul şi loialul Baxter – ţâşni din capul tânărului brusc şi violent, zburându-i prin urechi, ochi şi gură, împreună cu un jet gros de sânge. Băiatul se prăbuşi pe spate gâlgâind, iar Lavinia se ridică în capul oaselor.

Copiii ţipau după ajutor.

Adunându-şi tot curajul, Lavinia se ridică şi alergă în casă. Se înecă cu fumul gros. Domnişoara Hennepin zăcea moartă pe podeaua salonului şi dintr-un ochi îi ieşea o pereche de foarfece.

Un şifonier – împins acolo de băiat, pesemne – bloca uşa care dădea spre palier.

— Baxter, ajută-mă! Împinge!

Cu ajutorul lui Baxter, Lavinia reuși să dea șifonierul la o parte și să deschidă ușa, după care urcă scările în fugă, lăsând în urmă fumul cel mai gros. Unul câte unul, îi scoase pe copii din casă luându-i în brațe și acoperindu-le ochii atunci când treceau pe lângă domnișoara Hennepin. Când fură cu toții în siguranță, se prăbuși pe pajiște, pe jumătate moartă de la fumul inhalat și arsurile suferite.

Se trezi peste câteva zile într-un spital. Tatăl și fratele ei se uitau la ea.

— Suntem foarte mândri de tine, spuse tatăl ei. Ești o eroină, Vinni!

Voiau să-i pună mii de întrebări – își dădea seama după expresiile de pe fețele lor –, dar deocamdată se abținură.

— Te zvârcoleai și scânceai în somn, spuse Douglas. Cred că ai visat urât.

Fratele ei avea dreptate – visase urât și avea să viseze urât mulți ani de-atunci încolo; i-ar fi fost foarte ușor să-și strecoare un deget în ureche și să scoată coșmarurile de-acolo, dar nu o făcu. În schimb, se dedică studiului minții umane și, în ciuda numeroaselor obstacole care i se iviră în cale, deveni prima femeie doctor în psihologie din America. Își făcu un cabinet medical și ajută mulți oameni. Și chiar dacă de multe ori bănui că oamenii aveau urechea astupată de ață de coșmar, nu își folosi niciodată talentul ca să-i scape de ea. Ajunsese să creadă că existau metode mai eficiente pentru asta.

Nota editorului:

Această poveste este neobișnuită din mai multe motive, unul dintre ele fiind felul în care se termină. Ritmul și imaginile din final par de-a dreptul moderne, iar

asta se poate explica, după părerea mea, prin faptul că povestea pare să fi fost modificată nu demult. Am mai găsit o variantă, una mai veche, cu un final diferit, în care ghemul de coşmaruri pe care Lavinia îl scoate din capul tânărului creşte şi aproape c-o devorează, arătând ca o versiune mai mare a ciorapilor împletiţi de ea mai devreme în poveste. Neputând să îndepărteze această a doua piele şerpuitoare, Lavinia se ascunde de oameni, conştientă că ea însăşi s-a transformat într-un coşmar. E un sfârşit tragic şi nedrept, şi îmi dau seama de ce un povestitor din zilele noastre a ales să inventeze alt final care, prin efectul lui, ar putea să-i responsabilizeze mai mult pe cititori.

Indiferent ce final preferaţi, morala poveştii este aceeaşi; şi e o morală la fel de neobişnuită ca şi restul poveştii. Aceasta încearcă să-i avertizeze pe copiii deosebiţi că există câteva talente sau puteri speciale care sunt mult prea complicate şi periculoase ca să poată fi folosite în mod cumpătat, aşa că e mai bine să nu se folosească deloc. Cu alte cuvinte, faptul că te-ai născut cu o anume abilitate nu te obligă s-o şi foloseşti şi, în unele cazuri, eşti chiar sfătuit să n-o faci. Una peste alta, ni se oferă o lecţie destul de descurajatoare – căci care copil deosebit, trecut prin toate încercările specifice, ar vrea să audă că talentul lui e mai degrabă un blestem decât o binecuvântare? Sunt sigur că acesta este motivul pentru care directoarea mea a ales să le citească această poveste doar copiilor mai mari. Şi tocmai de aceea, mi se pare una dintre cele mai misterioase şi mai fascinante poveşti.

M. N.

Lăcusta

fost odată ca niciodată un imigrant harnic din Norvegia pe nume Edvard, care plecă în America în căutarea unui trai mai bun. Asta se întâmpla pe vremea când doar o treime din estul Americii era colonizat de europeni. Majoritatea teritoriilor din vest aparţineau încă triburilor care cutreierau pe-acolo încă din ultima perioadă a erei glaciare. Câmpiile fertile din centrul ţării erau cunoscute drept „Frontiera" – un loc sălbatic, plin de oportunităţi, dar şi de pericole mari – şi acesta fu locul în care alesese să se stabilească Edvard.

Vânduse tot ce avea în Norvegia şi, cu banii obţinuţi, cumpără un teren şi nişte unelte agricole într-un loc numit Teritoriul Dakota, unde se stabiliseră mai mulţi nou-veniţi din Norvegia. Îşi construi o casă simplă şi o fermă mică, iar după câţiva ani de muncă grea, reuşi chiar să prospere.

Oamenii din oraş îi spuseră c-ar fi bine să-şi găsească o nevastă şi să întemeieze o familie.

— Eşti flăcău voinic, îi spuseră. E în firea lucrurilor!

Dar Edvard nu voia să se însoare. Îşi iubea ferma atât de tare, încât se îndoia că în inima lui mai exista loc şi pentru o nevastă. Întotdeauna avusese impresia că dragostea era mai degrabă o pacoste şi că îi împiedica

pe oameni să facă treburi mai importante. Când încă mai trăia în Norvegia, Edvard văzuse cum prietenul lui cel mai bun își irosește viața – care ar fi putut fi plină de aventuri și noroc – din cauză că se îndrăgostise de o fată care n-ar fi suportat să-și părăsească familia și să se mute în altă țară. În țara lor de baștină nu aveai posibilitatea să faci bani, așa că acum, prietenul lui avea o nevastă și niște copii pe care abia reușea să-i întrețină – fiind condamnat la o viață plină de compromisuri și neajunsuri – și asta numai din cauza unui capriciu al inimii sale tinere.

Și totuși, soarta, așa cum îi stă în obicei, făcu ca și Edvard să cunoască o fată pe care s-o placă. Găsi loc în inima lui pentru amândouă, și pentru fermă, și pentru ea, și o luă de nevastă. Nu-și putu închipui o fericire mai mare – își imagina că inima lui mică era plină până la refuz –, așa că, atunci când nevasta lui îl rugă să-i dăruiască un copil, o refuză. Cum să iubească el o fermă, o nevastă și-un copil pe deasupra? Și totuși, când nevasta lui rămase însărcinată, Edvard fu surprins de bucuria pe care o simțea și aștepta cu nerăbdare nașterea copilului.

Nouă luni mai târziu, soția lui născu un băiat. Fu o naștere grea care o lăsă foarte slăbită. Nici bebelușul nu era tocmai sănătos; inima lui era atât de mare, încât îi făcea ca jumătate din piept să-i fie mult mai mare decât cealaltă jumătate.

— O să moară? îl întrebă Edvard pe medic.

— Timpul va decide, spuse medicul.

Nemulțumit, Edvard își duse copilul la moș Erick, un vraci care-și făcuse un nume în vechea lui țară. Toată lumea îl considera un om extrem de înțelept. Acesta își puse mâinile pe băiat și, în clipa următoare, ridică din sprâncene, mirat.

— Băiatul ăsta e deosebit! izbucni Erick.

— Asta mi-a zis și medicul, spuse Edvard. Zice că are inima prea mare.

— Nu e numai asta, spuse Erick, cu toate că abilitățile lui s-ar putea să se manifeste abia după câțiva ani.[1]

— Dar n-o să moară, nu-i așa? îl întrebă Edvard.

— Timpul va decide, îi răspunse Erick.

Fiul lui Edvard supraviețui, dar nevasta lui deveni tot mai slăbită și, până la urmă, muri. La început, Edvard fu de neconsolat, dar după aceea, se înfurie. Era furios pe el însuși pentru că le permisese sentimentelor sale să-i perturbe planurile pentru o viață eficace. Acum trebuia să aibă grijă și de fermă, și de un nou-născut – și trebuia să se descurce fără ajutorul nevestei sale! Era supărat și pe copil pentru că era ciudat și special și plăpând, dar mai ales pentru că, născându-se, o băgase în mormânt pe nevasta lui. Știa, bineînțeles, că nu era vina copilului și că n-avea rost să fie supărat pe el, dar nu putea să se abțină. Toată iubirea pe care în mod nechibzuit o lăsase să înflorească în sufletul lui se transformă în amărăciune, iar odată instalată, se cristaliză în el ca o piatră de rinichi, și nu mai știu cum să scape de ea.

Își boteză fiul Ollie și îl crescu singur. Îl trimise la școală, unde Ollie învăță engleză și alte materii despre care Edvard nu știa mare lucru. Într-un fel, nu era greu de ghicit că era băiatul lui: semăna leit cu Edvard și era la fel de muncitor. Își ajuta tatăl la cultivat și arat pământul de fiecare dată când nu era la școală sau nu

[1] Nu se știe cum și-a dat seama Erick de abilitățile băiatului printr-o simplă atingere; poate că el însuși era deosebit și talentul lui consta tocmai în detectarea abilităților celorlalți deosebiți sau chiar a talentelor nedezvoltate și latente.

dormea și nu se plângea niciodată. Dar în alte privințe, copilul era ca un străin. Vorbea norvegiana cu un accent plat, american. Părea să creadă că lumea îl aștepta cu brațele deschise, o idee tipic americană. Și ce era și mai rău, băiatul părea sclavul capriciilor inimii sale prea mari. Se îndrăgostea la tot pasul. Până la vârsta de șapte ani, băiatul le ceruse de nevastă pe una dintre colegele lui de clasă, pe fata unor vecini și pe tânăra cu cincisprezece ani mai în mare decât el care cânta la orga bisericii. Dacă pica vreo pasăre din copac, Ollie era în stare să se smiorcăie și să plângă zile întregi din cauza asta. Când își dădu seama că friptura de pe farfuria lui provenea de la un animal, refuză să mai mănânce carne. Băiatul era cât se poate de siropos.

Dar adevărata problemă cu Ollie începu când împlini paisprezece ani – anul în care sosiră lăcustele. Niciun locuitor din Dakota nu mai văzuse așa ceva: roiuri mari cât să acopere soarele, întinzându-se pe zeci de kilometri, ca o năpastă de la Dumnezeu. De câte ori ieșeau din casă, oamenii zdrobeau sute de insecte sub tălpi. Lăcustele devorară tot ce era verde și, când nu mai găsiră niciun fir de iarbă, începură să mănânce porumb și grâne, iar după ce raseră tot, trecură la lemn, fibre, piele și acoperișuri verzi. Roaseră chiar și lâna de pe oile scoase la păscut. Un amărât fu prins în mijlocul roiului și rămase fără haine.[1]

Era o năpastă care amenința să distrugă mijloacele de trai ale fiecărui colonist de pe frontieră, inclusiv pe cele ale lui Edvard, iar coloniștii încercară s-o combată

[1] În secolele XVIII și XIX, America de Vest a suferit enorm de pe urma invaziilor lăcustelor. Cea mai mare invazie înregistrată a avut loc în 1875, când un roi de peste doisprezece bilioane de lăcuste, acoperind o suprafață mai mare decât cea a Californiei, a devastat complet câmpurile.

prin toate metodele care le trecură prin cap. Folosiră foc, fum și otravă ca să le alunge. Încercară să le zdrobească sub niște cilindri imenși de piatră. Orașul de lângă ferma lui Edvard dădu un ordin: fiecare persoană trecută de vârsta de zece ani era obligată să livreze zilnic la groapa de gunoi treisprezece kilograme de lăcuste moarte. Dacă nu, era amendată. Edvard se apucă de lucru plin de entuziasm, dar fiul lui refuză să omoare vreo lăcustă. Când se plimba pe afară, încerca să calce în așa fel încât să nu care cumva să strivească vreuna din greșeală. Tatăl lui era pe culmile disperării.

— Ne-au mâncat toată recolta! țipă la el Edvard. Ne distrug ferma!

— Asta pentru că le e foame, răspunse fiul lui. Nu ne fac rău dinadins, așa că nu e corect să le rănim nici noi dinadins.

— N-are a face cu corectitudinea, spuse Edvard încercând să se calmeze. Uneori în viață mai trebuie să și omori ca să supraviețuiești.

— Nu și în cazul ăsta, spuse Ollie. Faptul că le-am omorât nu ne-a ajutat cu nimic până acum.

Dar Edvard nu mai suporta. Devenise stacojiu la față.

— Strivește lăcusta aia! îi porunci arătând spre o lăcustă de pe jos.

— Nu! spuse Ollie.

Edvard era furibund. Își pălmui fiul neascultător, dar cum nici asta nu-l convinse să omoare vreo lăcustă, îl bătu cu cureaua și-l trimise în camera lui nemâncat. Și în timp ce-l asculta cum plânge în dormitorul său, Edvard privi prin geam la norul de lăcuste care tocmai se ridicase de pe ogoarele lui distruse și simți că iubirea față de fiul lui se împuținа tot mai tare.

Zvonul se răspândi printre colonişti. În curând, toţi aflară că Ollie refuza să omoare lăcustele şi asta îi înfurie pe oameni. Oraşul îl amendă pe tatăl lui. Colegii de clasă ai lui Ollie îl ţintuiră la pământ şi încercară să-i îndese o lăcustă în gură. Oameni pe care Ollie abia dacă-i cunoştea îi aruncară insulte pe stradă. Tatăl lui era atât de supărat şi de stânjenit, încât nu mai vorbi cu el. Dintr-odată, Ollie se trezi că nu mai are niciun prieten şi pe nimeni cu care să vorbească. Şi fiindcă se simţea foarte singur, îşi luă un animal de companie. Era singura făptură care îi tolera prezenţa: o lăcustă. Îl botează Thor după străvechiul zeu norvegian şi-l ascunse sub patul lui, într-o cutie de trabucuri. Îi dădu resturi de mâncare şi apă îndulcită cu zahăr şi stătu de vorbă cu el ore în şir înainte de culcare.

— Nu e vina ta că toată lumea te urăşte, îi şopti lui Thor. Tu nu faci decât ce ai fost menit să faci.

— Ţârrr, ţârrr! răspunse lăcusta frecându-şi aripile.

— Şşşşşt! spuse Ollie şi strecură câteva boabe de orez în cutie, după care închise capacul.

Oriunde se ducea, Ollie îl lua şi pe Thor cu el. Se ataşase foarte mult de mica insectă care stătea cocoţată pe umărul lui şi ţârâia când era vreme însorită sau ţopăia bucuroasă când Ollie fluiera. Dar într-o zi, tatăl lui Ollie găsi cutia lui Thor. Cuprins de furie, pescui lăcusta de-acolo, o duse la vatră şi o azvârli în flăcări. Se auzi un vaiet ascuţit şi apoi un pocnet discret, şi Thor nu mai era.

Când Ollie începu să-l plângă pe prietenul lui mort, Edvard îl dădu afară.

— În casa asta nimeni nu dă apă la şoareci pentru o lăcustă nenorocită! strigă şi-l îmbrânci afară.

Ollie petrecu noaptea pe câmp, tremurând de frig. În dimineaţa următoare, tatăl lui avu remuşcări pentru

că se purtase atât de dur cu fiul lui și se duse să-l caute; nu-l găsi pe Ollie, dar dădu peste o lăcustă imensă, dormind printre niște rânduri de grâu decimat. Edvard se retrase în silă. Gângania era mare cât un buldog, cu pulpe cât șuncile de Crăciun și niște antene lungi cât două cravașe. Edvard alergă în casă ca să-și ia pușca, dar când se întoarse ca să împuște monstrul, lăcustele începură să roiască în jurul lui și îi astupară țeava puștii. Apoi formară vârtejuri în fața lui și câteva litere care alcătuiau un nume:

O-L-L-I-E

Șocat, Edvard scăpă pușca din mână și se holbă la lăcusta imensă, care între timp se ridicase pe picioarele din spate, ca un om. N-avea ochii negri, ca lăcustele, ci albaștri, ca Ollie.

— Nu, spuse Edvard. Nu se poate!

Dar zări imediat gulerul sfâșiat al cămășii fiului lui în jurul gâtului făpturii și o bucată din pantalonii lui Ollie prinsă de un picior.

— Ollie? spuse el ezitant. Tu ești?

Insecta își mișcă ușor capul în sus și-n jos; părea că îl aprobă.

Edvard simți cum îl furnică pielea în mod ciudat. Era de parcă ar fi urmărit întreaga scenă din pielea altcuiva.

Fiul lui se transformase într-o lăcustă.

— Poți să vorbești? îl întrebă Edvard.

Ollie își frecă picioarele din spate și scoase un țârâit ascuțit, dar mai mult de-atât nu putu să facă.

Edvard nu știa cum să reacționeze. Simpla prezență a lui Ollie îl dezgusta, dar totuși, ceva tot trebuia să facă pentru băiat. Și fiindcă nu voia ca lumea să afle, nu-l chemă pe medicul din oraș, care avea o gură cam mare, ci pe înțeleptul moș Erick.

Erick sosi șontâcăind pe câmpii. După șocul inițial, spuse doar:

— E exact cum mă așteptam. I-a luat câțiva ani, dar până la urmă talentul lui special s-a manifestat.

— Da, așa se pare, spuse Edvard. Dar de ce? Și cum poate fi transformat la loc?

Erick răsfoi o carte veche și ponosită[1] pe care o adusese cu el – un manual popular despre trăsăturile deosebiților moștenit de la străbunica lui, ea însăși o femeie cu însușiri deosebite.

— Ei, iată, spuse el și-și linse degetul mare ca să dea foaia. Zice așa: „Când o persoană cu un temperament deosebit și o inimă mare și generoasă nu se mai simte iubit de semenii lui, persoana în cauză se va transforma în creatura de care se simte cel mai apropiat."

Erick îi aruncă o privire ciudată lui Edvard, făcându-l să se rușineze.

— Ia spune-mi, a avut cumva băiatul o prietenă lăcustă?

— Un animal de companie, da, spuse Edvard. Am aruncat-o în foc.

Erick țâțâi dezaprobator și scutură din cap.

— Poate ai fost cam sever.

— E prea papă-lapte pentru lumea asta, bodogăni Edvard, dar în fine. Zi-mi cum îl *vindecăm*?

— Nu am nevoie de o carte ca să-mi dau seama, spuse Erick și închise volumul ponosit. Trebuie să-l iubești, Edvard.

[1] Mai mult ca sigur, *Vitaligis Peculiaris*, o carte medicală scrisă cu mult timp în urmă într-o latină fantezistă de un medic șarlatan. Câteva dintre sfaturile lui par rezonabile, dar majoritatea sunt de-a dreptul nebunești; ideea e să-ți dai seama de diferență.

Erick îi ură mult noroc și-l lăsă pe Edvard singur cu făptura care fusese cândva fiul lui. Edvard se holbă la aripile lui lungi și uscate și la mandibulele lui îngrozitoare și se înfioră. Cum să iubească o asemenea creatură? Totuși, se străduí; dar, fiind plin de resentimente, eforturile lui nu erau sincere. În loc să-l trateze cu bunătate pe băiat, îi făcu morală toată ziua.

— Ce, nu te iubesc, băiete? Nu-ți dau de mâncare, nu ai un acoperiș deasupra capului? Eu am fost nevoit să mă las de școală și să mă duc la muncă de la opt ani! Nu ți-am permis eu să stai cu nasul în cărți și să-ți faci temele după pofta inimii? Ție asta nu ți se pare dragoste? Ce mai vrei de la mine, puști american răzgâiat?!

Și tot așa. Când se lăsă noaptea, Edvard nu suportă să-l știe pe Ollie în casă, așa că-i făcu un culcuș în hambar și îi lăsă câteva resturi de mâncare într-o găleată. Greutățile te fac bărbat, era de părere Edvard, și un comportament prea blând față de Ollie n-ar fi făcut decât să-i încurajeze latura aceasta slabă de înger – însuși motivul pentru care se transformase în lăcustă.

Dimineața însă, nu-și mai găsi fiul. Edvard cercetă fiecare colțișor din hambar și fiecare brazdă de pe terenurile sale, dar băiatul părea să fi intrat în pământ. După trei zile, văzând că tot nu apare, Edvard începu să se întrebe dacă nu cumva îl abordase greșit pe băiat. Se menținuse ferm pe poziții – dar la ce bun? Nu făcuse decât să-și alunge fiul. Acum că Ollie nu mai era, Edvard își dădu seama cât de puțin îi păsa de ferma lui, în comparație. Dar era o lecție pe care o învățase prea târziu.

Edvard se întristă atât de tare, încât se duse în oraș și le povesti tuturor cele întâmplate.

— Mi-am transformat băiatul într-o lăcustă, spuse, și, uitați, am pierdut totul.

Nimeni nu-l crezu din prima, așa că-l rugă pe moș Erick să-i confirme povestea.

— E adevărat, le spuse Erick celor ce-l întrebau. Fiul lui e o lăcustă uriașă. E cât un câine de mare.

Edvard le făcu o propunere orășenilor.

— Inima mea e bătrână ca un măr stafidit, spuse el. Eu nu mai pot să-mi ajut fiul, dar dacă cineva poate să-l iubească suficient cât să-l preschimbe în băiat, promit că-i dau ferma mea.

Acest lucru îi animă nespus pe orășeni. Pentru o astfel de recompensă generoasă, se puteau convinge să iubească pe oricine. Dar mai întâi trebuiau să-l *găsească* pe băiatul-lăcustă, așa că formară echipe de căutare și se puseră să cerceteze minuțios toate drumurile și câmpurile.

Ollie auzise totul cu urechile lui supersensibile. Îl auzise pe tatăl lui povestind despre el, auzise pașii oamenilor care-l căutau și nu voia să aibă de-a face cu ei. Împreună cu prietenele lui, lăcustele, se ascunse pe o câmpie aflată lângă o fermă din apropiere; de fiecare dată când se apropia cineva, lăcustele se ridicau și îl înconjurau pe om, formând un zid protector, astfel că Ollie avea timp să fugă. Dar după câteva zile, lăcustele rămaseră fără mâncare și migrară spre locuri mai îmbelșugate. Ollie încercă să li se alăture, dar era prea mare ca să se înalțe și să zboare. Nefiind făpturi prea sentimentale, nicio lăcustă nu rămase în urmă ca să-i țină de urât lui Ollie, așa că băiatul rămase iar singur.

Fără vreun prieten care să-l apere, nu dură mult până când o gașcă de băieți îl luă prin surprindere în timp ce dormea și-l prinse într-o plasă. Erau aceiași băieți care-l agasaseră și la școală. Cel mai mare dintre ei îl aruncă pe Ollie peste umăr și ceata plecă înapoi spre oraș, țopăind și cântând.

— O să-l transformăm la loc și o să primim ferma lui Edvard! chiuiră ei. O să ne îmbogățim!

Îl ținură pe Ollie într-o cușcă acasă la doi dintre ei și așteptară. Apoi, după o săptămână, văzând că se încăpățânează să rămână lăcustă, trecură la altă tactică.

— Spune-i că-l iubești, sugeră mama băieților.

— Te iubesc! țipă băiatul mai mic printre gratiile cuștii lui Ollie, dar abia reuși să nu pufnească în râs.

— Măcar nu te strâmba când o zici, spuse băiatul mai mare și își încercă și el norocul. Te iubesc, lăcustă.

Dar Ollie nu-i băga în seamă. Se cuibărise într-un colț și adormise.

— Hei, cu tine vorbesc! țipă băiatul și trase un șut în cușcă. TE IUBESC!

Dar nu-l iubea și nici nu putea să se forțeze s-o facă, iar când Ollie începu să țârâie ascuțit toată noaptea, familia se dădu bătută și-l vându pe Ollie vecinului. Acesta era un vânător bătrân, burlac, cu foarte puțină experiență în ale inimii, așa că, după câteva tentative slabe de a-și manifesta afecțiunea față de băiat, o lăsă baltă și-l dădu pe Ollie afară din casă, ca să trăiască alături de câinii lui de vânătoare. Ollie prefera compania câinilor față de cea a oamenilor. Mânca și dormea alături de ei în cușcă și, deși la început se temuseră de el, Ollie era atât de blând și de bun, încât, în curând, câinii se obișnuiră cu el și începură să-l trateze ca pe un membru de-al haitei. Până la urmă se atașă atât de tare de ei, încât vânătorul găsi într-o zi un câine uriaș în locul lăcustei disproporționate.

Lunile pe care le petrecu în forma aceasta fură cele mai fericite din viața lui Ollie. Dar urmă sezonul de vânătoare, când patrupezii trebuiau să pună osul la treabă. În prima zi, vânătorul își duse haita pe un câmp

cu iarbă înaltă. Ollie îi urmă și el, lătrând și agitându-se nevoie mare. Era foarte distractiv! Apoi, dintr-odată, se împiedică de o gâscă ascunsă în iarbă. Aceasta își luă zborul încercând să scape, dar nu reuși să o facă. În clipa următoare se auzi un pocnet asurzitor și gâsca căzu la pământ, moartă. Ollie se holbă la cadavru cu groază. În scurt timp, un câine se apropie de el și spuse:

— Ce aștepți? Nu i-o duci Stăpânului?

— Bineînțeles că nu, spuse Ollie.

— N-ai decât, zise câinele, dar dacă află Stăpânul, te împușcă pe loc.

După care luă gâsca moartă între fălci și plecă grăbit cu ea.

În dimineața următoare, Ollie dispăru. Fugise cu gâștele, urmărind pe jos V-ul format în văzduh.

Când Edvard află că fiul lui fusese găsit și apoi pierdut din nou, deveni atât de disperat, încât toți cei care-l cunoșteau îl crezură pierdut pe veci. Nu mai ieși din casă. Își lăsă toate ogoarele în paragină. Dacă moș Erick nu i-ar fi adus mâncare o dată pe săptămână, ar fi murit de foame. Dar, la fel ca invazia lăcustelor, până la urmă trecu și pentru Edvard perioada întunecată. Începu să se ocupe din nou de ferma lui și să se ducă la târg sau la biserică în fiecare duminică. Și după un timp, se îndrăgosti și se însură iar, și nevasta lui născu o fată pe care o botezară Asgard.

Edvard se hotărâse s-o iubească pe Asgard pentru că eșuase în privința asta cu Ollie, iar în timp ce fetița creștea, se strădui din răsputeri să-și mențină inima deschisă și primitoare. O lăsă să drăgălească tot felul de animale pierdute sau să plângă din cauza unor fleacuri și n-o certă niciodată pentru ceva făcut din bunătate. Când fetița avea opt ani, Edvard trecu printr-o mare încercare. Recoltele fuseseră proaste anul acela și n-aveau nimic

de mâncare în afară de napi. Într-o zi, un stol de gâşte trecu pe deasupra lor şi una dintre ele părăsi formaţia şi ateriză lângă casa lui Edvard. Era foarte mare, de două ori cât o gâscă sălbatică de mărime medie, şi fiindcă nu părea speriată de el, Edvard putu să se apropie de ea şi s-o înhaţe.

— Cina perfectă pentru diseară! spuse Edvard şi cără gâsca în casă, după care o încuie într-o cuşcă.

Nu mai mâncaseră carne de săptămâni bune, aşa că nevasta lui Edvard fu încântată. Făcu focul şi pregăti o oală mare, în timp ce Edvard îşi ascuţi cuţitul de tranşat. Dar când Asgard intră în bucătărie şi văzu ce era pe cale să se întâmple, se supără foarte tare.

— N-aveţi voie s-o omorâţi! ţipă ea. E o gâscă drăguţă, nu ne-a făcut nimic! Nu-i corect!

— N-are a face cu corectitudinea, îi spuse Edvard. În viaţă trebuie uneori să ucizi ca să supravieţuieşti.

— Dar nu trebuie *neapărat* s-o omorâm, spuse ea. Putem să mâncăm supă de napi şi în seara asta. Pe mine nu mă deranjează!

După care se prăbuşi în faţa cuştii în care ţineau gâsca şi începu să plângă în hohote.

Probabil că într-o altă etapă a vieţii sale, Edvard ar fi fost în stare să-şi certe fiica şi să-i ţină o predică lungă despre pericolele bunătăţii excesive, dar în clipa aceea îşi aduse aminte de fiul lui.

— Oh, bine, n-o s-o omorâm, spuse el şi îngenunche ca s-o aline.

Asgard se opri din plâns.

— Mulţumesc, tati! Putem s-o păstrăm?

— Numai dacă vrea şi ea, spuse Edvard. E o gâscă sălbatică. Am chinui-o dacă am ţine-o încuiată în cuşca aia.

Edvard deschise cuşca. Gâsca ieşi legănându-se şi Asgard îşi aruncă braţele în jurul gâtului ei.

— Te iubesc, doamnă Gâscă!

— Gaaa! răspunse gâsca.

În seara aceea mâncară supă de napi şi se culcară cu maţele ghiorăinde, fericiţi nevoie mare.

Gâsca deveni animalul de companie mult iubit al lui Asgard. Dormea în hambar, o însoţea pe Asgard până la şcoală în fiecare dimineaţă şi făcea ga-ga toată ziua pe acoperişul şcolii cât Asgard era la ore. Asgard le spunea tuturor că era prietena ei cea mai bună şi că nimeni n-avea voie să o împuşte sau să facă supă din ea, aşa că lumea o lăsa în pace. Inventa poveşti fanteziste despre aventurile ei cu Gâsca, ca de pildă atunci când o călărise până la lună ca să guste caşcavalul din care era făcută aceasta, şi îi întreţinea pe părinţii ei cu asemenea poveşti la masa de seară. Tocmai de aceea nu se mirară foarte tare când Asgard îi trezi într-o dimineaţă anunţându-i că Gâsca se transformase într-un băiat.

— Du-te şi culcă-te la loc, îi spuse Edvard căscând. Nici cocoşul nu s-a trezit încă!

— Vorbesc serios! strigă Asgard. Hai să vezi!

Obosit cum era, tatăl fu tras de braţe şi scos din pat.

Edvard era să leşine când intră în hambar. Acolo, într-un cuib de paie, stătea fiul lui pierdut de atâţia ani. Ollie crescuse de-acum, avea vreun metru optzeci, nişte trăsături bine definite şi barba ţepoasă. Purta în jurul taliei o bucată de sac de cânepă pe care-o găsise pe jos, în hambar.

— Vezi, n-am minţit! spuse Asgard repezindu-se la Ollie şi strângându-l tare în braţe. Ce-ai făcut, Gâscă prostuţă?

Ollie nu-şi putu reţine zâmbetul.

— Bună, tată, spuse el. Ţi-a fost dor de mine?

— Da, foarte tare, spuse Edvard.

Îl durea atât de tare sufletul, încât izbucni în plâns și se duse să-și îmbrățișeze băiatul.

— *Sper că mă poți ierta*, îi șopti.

— Te-am iertat cu mulți ani în urmă, îi răspunse Ollie. Doar c-a durat ceva până am găsit drumul spre casă.

— Tată? întrebă Asgard. Ce se întâmplă?

Edvard îi dădu drumul lui Ollie, își șterse lacrimile și se întoarse spre fiica lui.

— Ți-l prezint pe fratele tău mai mare, îi spuse. Ți-am vorbit despre el.

— Cel care s-a transformat într-un gândac? întrebă ea căscând ochii. Cel care-a fugit apoi?

— În persoană, spuse Ollie și dădu să strângă mâna lui Asgard. Mă bucur să te cunosc. Mă cheamă Ollie.

— Nu-i adevărat! spuse ea. Te cheamă Gâsca!

Și, ignorând mâna întinsă a lui Ollie, îl strânse din nou în brațe.

— Dar cum de te-ai transformat în gâscă?

Ollie își îmbrățișă și el sora.

— E o poveste lungă, spuse el.

— Grozav! spuse Asgard. Îmi plac poveștile.

— O să ne povestească la micul dejun, spuse Edvard. Nu-i așa, fiule?

Ollie rânji.

— Mi-ar face plăcere.

Edvard îi luă și pe el, și pe Asgard de mână și cei doi îl conduseră înăuntru. După ce nevasta lui Edvard își reveni din șoc, cei patru se așezară la masă și mâncară pâine prăjită cu felii de nap, în timp ce Ollie le povesti despre anii lui de gâscan. Din ziua aceea rămase membru al familiei. Edvard își iubi necondiționat fiul și Ollie nu-și mai pierdu niciodată forma umană. Și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe.

Băiatul care putea să stăvilească marea

A fost odată ca niciodată un tânăr deosebit pe nume Fergus care putea să exploateze puterea curenților și a mareelor. Asta se întâmpla în Irlanda, pe vremea unei foamete teribile. Ar fi putut să-și folosească talentul ca să prindă pești, dar locuia undeva departe de mare și puterile lui nu puteau fi folosite pe râuri sau lacuri. Ar fi putut să plece spre coastă – doar mai fusese acolo în copilărie –, dar mama lui era prea slăbită ca să poată călători și Fergus nu putea s-o abandoneze; numai pe ea o avea pe lume. Fergus îi dădea toate resturile de mâncare pe care le găsea, iar el trăia cu rumeguș și cu piele de pantofi fiartă. Dar până la urmă mama lui se îmbolnăvi și Fergus nu avu cum s-o mai ajute.

Pe patul de moarte, mama lui îl rugă să-i promită că o să plece spre coastă după ce avea s-o îngroape.

— Cu talentul tău, o să fii cel mai bun pescar care a trăit pe fața pământului și n-o să mai flămânzești niciodată. Dar să ai grijă, fiule. Să nu destăinui nimănui ce poți face, dacă nu vrei ca oamenii să-ți facă viața un iad.

Fergus îi promise că o să-i urmeze sfatul și, a doua zi, mama lui își dădu sufletul. Fergus o înmormântă în cimitir, adună puținele lucruri pe care le deținea într-un sac și porni pe drumul său lung spre mare. Merse șase

zile încălțat cu un singur pantof și fără pic de mâncare. Era lihnit de foame, la fel ca oamenii din orașele pe lângă care trecea. Câteva dintre ele păreau complet părăsite. Fermierii plecaseră în America în căutarea norocului și a mâncării.

Până la urmă ajunse la malul mării, într-un orășel pe nume Skelligeen, unde niciuna dintre case nu părea abandonată și nici oamenii nu păreau înfometați. Ăsta i se păru un semn bun lui Fergus: dacă locuitorii din Skelligeen erau încă acolo și nu păreau să ducă lipsă de nimic, trebuie că pescuitul mergea strună. Ceea ce era grozav, pentru că nu credea c-ar mai fi supraviețuit încă o zi fără mâncare. Întrebă un bărbat unde putea găsi o undiță sau o plasă de pescuit, dar omul îi spuse că n-avea să găsească așa ceva în Skelligeen.

— Noi aici nu pescuim, spuse bărbatul, și părea oarecum mândru de asta, de parcă pescuitul ar fi fost ceva rușinos.

— Dacă nu pescuiți, spuse Fergus, atunci din ce trăiți?

Nu observase nici urmă de întreprindere când străbătuse orașul; niciun țarc cu animale, nici culturi, în afară de aceiași cartofi putreziți pe care-i văzuse peste tot de-a lungul Irlandei.

— Trăim din încărcături recuperate, răspunse bărbatul, dar nu dădu mai multe detalii.

Fergus îl întrebă dacă avea ceva de mâncare.

— Muncesc pentru ea, se oferi el.

— Ce muncă ai putea să prestezi *tu*? întrebă bărbatul măsurându-l din cap până-n picioare. Aș avea nevoie de cineva care să poată ridica lăzi grele, dar tu ești slab ca o aschimodie. Pun pariu că n-ai nici treizeci de kile!

— Chiar dacă nu pot să ridic lăzi grele, să știți că pot să fac ceva ce nimeni nu poate.

— Da? Ce anume? îl întrebă bărbatul.

Fergus fu cât pe ce să-i dezvăluie talentul său, când își aminti de promisiunea pe care i-o făcuse mamei sale, așa că bâigui ceva vag și își luă tălpășița.

Hotărî să facă o undiță din șiretul pantofului și să încerce să pescuiască ceva. Opri o doamnă durdulie și o întrebă unde ar putea găsi un loc de pescuit bun.

— Nu te obosi, spuse doamna. De pe mal nu poți să prinzi decât pește-balon veninos.

Fergus își încercă totuși norocul. Folosi o bucată de pâine veche drept momeală. Pescui toată ziua, dar nu prinse nimic – nici măcar un pește-balon veninos. Îl durea stomacul îngrozitor și era de-a dreptul disperat, așa că întrebă un bărbat care se plimba pe plajă dacă putea să-i împrumute o barcă.

— Aș putea să mă îndepărtez puțin de mal, spuse Fergus, poate găsesc mai mulți pești așa.

— N-o să supraviețuiești, spuse bărbatul. Curenții te vor izbi de stânci!

— Pe mine nu, spuse Fergus.

Bărbatul îl privi cu scepticism și dădu să-i întoarcă spatele. Fergus chiar nu voia să-și încalce promisiunea, dar părea că riscă să moară de foame dacă nu povestea cuiva despre talentul său. Așa că spuse:

— Pot să controlez curenții.

— Ha! spuse bărbatul. Am mai auzit eu minciuni gogonate la viața mea, dar asta chiar le întrece pe toate.

— Îmi dați ceva să mănânc dacă vă dovedesc că am dreptate?

— Sigur, spuse omul amuzat. O să organizez un banchet în cinstea ta!

Astfel că, bărbatul și Fergus se duseră pe malul mării, unde fluxul începuse să se retragă. Fergus își umflă fălcile, mârâi și scrâșni din dinți și, cu un efort foarte

mare, reuși să tragă fluxul înapoi, astfel încât, în doar câteva minute, apa le crescu de la glezne până la genunchi. Bărbatul rămase cu gura căscată, părând foarte încântat de cele văzute. Îl luă cu el pe Fergus și, odată ajuns acasă, dădu o petrecere somptuoasă în cinstea lui, așa cum îi promisese. Își invită toți vecinii și, în timp ce Fergus se îndopa, gazda le povesti oamenilor din oraș cum chemase tânărul fluxul prin simpla putere a minții.

Toți fură entuziasmați. Cumva ciudat de entuziasmați. Aproape *prea* entuziasmați.

Oamenii începură să se îngrămădească în jurul lor.

— Arată-ne trucul cu fluxul! strigă o femeie.

— Lăsați-l să-și recapete puterile, spuse gazda. Lăsați-l să mănânce mai întâi!

Când Fergus nu mai putu să înghită niciun dumicat, ridică privirea din farfurie și se uită de jur împrejur prin cameră. Fiecare colț era încărcat cu lăzi și cutii pline cu diverse obiecte: într-o cutie erau sticle de vin, într-alta condimente uscate, într-alta role de pânză. Pe un scaun de lângă Fergus se vedea o ladă plină ochi cu o grămadă de ciocane.

— Mă scuzați, spuse Fergus, dar de ce aveți nevoie de atâtea ciocane?

— Lucrez în domeniul recuperării de încărcături scufundate, îi explică bărbatul. Le-am găsit aruncate pe țărm într-o dimineață.

— Și vinul și rolele de pânză și condimentele uscate? întrebă Fergus.

— Le-am găsit tot acolo, îi răspunse bărbatul. Pesemne că sunt un norocos!

Dintr-un motiv sau altul, celorlalți musafiri li se păru a fi un dialog amuzant, așa că izbucniră în râs. Fergus începu să se simtă cam stânjenit și, mulțumindu-i gazdei sale pentru cina îmbelșugată, se scuză și dădu să plece.

— Dar nu poate să plece fără să ne arate trucul lui! spuse unul dintre musafiri.

— E târziu, sigur e obosit, spuse gazda. Lăsaţi băiatul să doarmă mai întâi!

Fergus chiar era frânt de oboseală, aşa că nu putu să reziste în faţa acestei oferte. Bărbatul îl conduse într-un dormitor agreabil şi Fergus adormi în clipa în care puse capul pe pernă.

În toiul nopţii, se trezi brusc şi descoperi că nu era singur în cameră. Patul lui era înconjurat de oameni care smulseră pătura de pe el spunând:

— Gata, ai dormit destul! E timpul să ne arăţi trucul ăla!

Fergus îşi dădu seama că făcuse o mare prostie. Ar fi fost mai bine să o şteargă pe furiş pe geam – sau, şi mai bine, să nu-şi fi dezvăluit niciodată talentul. Dar acum era prea târziu. Oamenii îl traseră din pat şi îl duseră cu forţa pe malul mării, unde îi cerură insistent să cheme din nou fluxul. Lui Fergus nu-i plăcea să facă lucrurile silit, dar cu cât se împotrivea mai mult, cu atât mulţimea se înfuria mai tare. N-aveau să-i dea drumul până nu făcea ce-i cereau, aşa că Fergus hotărî să fugă cu prima ocazie, dar până una alta, să le facă pe plac.

Apa năvăli spre mal imediat. Oamenii ţopăiră şi chiuiră. Un dangăt de clopot începu să răsune propagându-se înspre mare. Valul de ceaţă se risipi, dezvăluind luminile unei nave care fusese împinsă spre mal de maree. Fergus îşi dădu seama ce se întâmplă şi încercă s-o împingă înapoi, dar fu prea târziu. Urmări cu groază cum nava se face ţăndări lovindu-se de un promontoriu plin de stânci ascuţite.

Începu să se lumineze de ziuă. Încărcătura navei fu aruncată pe ţărm, împreună cu cadavrele echipajului înecat. Locuitorii oraşului îşi împărţiră cutiile şi lăzile

între ei și începură să le care spre casă. Așadar, asta însemna pentru ei „recuperarea de bunuri" – erau niște jefuitori de nave pe care le ademeneau spre stânci cu lumini și semnale false. Erau niște hoți și niște ucigași și-l păcăliseră pe Fergus să facă treaba murdară în locul lor.[1]

Fergus scăpă din cercul de oameni și încercă să fugă, dar mulțimea îi tăie calea.

— Nu pleci nicăieri! îi spuseră. Mai trece o navă comercială în noaptea asta. O să ne ajuți s-o scufundăm și pe asta!

— Mai bine mor! țipă Fergus și o luă la fugă într-o direcție complet neașteptată – spre apă.

Se aruncă în valuri, apucă o scândură ruptă din vasul naufragiat și începu să vâslească. Naufragiatorii încercară să-l prindă, dar Fergus își folosi talentul ca să inverseze direcția unui val, împingându-l înapoi în larg, în loc să-l lase să se rostogolească spre mal și, în curând, se îndepărtă suficient de ei.

— Idiotule! strigară oamenii. O să te îneci!

Dar Fergus nu se înecă. Se agăță de scândură cu disperare, iar valul îl purtă pe lângă stânci și-l scoase în larg, în apa rece și adâncă, pe unde treceau navele.

Așteptă, plutind încoace și încolo și tremurând de frig ore în șir, până când zări un vas la orizont. Creă un nou val, îl încălecă și se lăsă purtat până la vas; când ajunse suficient de aproape, începu să strige. Corpul navei era foarte înalt și Fergus se temea că n-o să-l observe

[1] Există suficiente dovezi în ceea ce privește existența unor persoane infame care foloseau lumini înșelătoare pentru a bulversa și a scufunda în mod voit nave, dar acesta este singurul loc – atât în ceea ce privește operele folclorice, cât și documentele istorice – în care un personaj deosebit își folosește capacitățile într-un astfel de scop.

nimeni, dar până la urmă îl văzu cineva. Fu coborâtă o funie și Fergus fu tras pe punte.

Vasul se numea Hannah și era plin de emigranți în drum spre America, sătui de foametea din Irlanda. Își vânduseră toate posesiunile, așa că nu le mai rămăsese nimic în afară de viețile lor și hainele de pe ei. Căpitanul, un bărbat nemilos și avid pe nume Shaw, vru să-l arunce pe Fergus înapoi în mare de îndată ce fu tras pe punte.[1]

— Nu tolerăm pasageri clandestini pe vasul ăsta, spuse el. Numai pasageri cu bilet!

— Dar nu sunt pasager clandestin, se milogi Fergus. Am fost salvat de la înec!

— Eu hotărăsc cine ce e pe vasul ăsta, se răsti la el căpitanul, și tot ce știu e că tu nu ți-ai cumpărat bilet.

— O să muncesc pentru costurile de transport! îl imploră Fergus. Vă rog, nu mă aruncați înapoi!

— O să muncești! spuse căpitanul râzând. Ai niște sticsuri în loc de brațe și niște bețe în loc de picioare. Ce ai putea să faci tu?

Dar, deși știa că abilitățile lui l-ar fi putut ajuta mult pe căpitan, Fergus își învățase lecția în Skelligeen, așa că de data asta își ținu gura. Spuse doar atât:

— Pot să lucrez mai mult decât oricine de pe acest vas. N-o să mă plâng, indiferent ce mă puneți să fac!

— I-auzi, spuse căpitanul. Mai vedem noi. Să-i aducă cineva o perie de frecat puntea!

[1] Hannah nu este un vas fictiv. A existat cu adevărat și, în prezent, are o faimă proastă. A părăsit portul irlandez Newry pe 3 aprilie 1849 sub comanda unui căpitan complet lipsit de experiență pe nume Curry Shaw. La doar douăzeci și trei de ani, acesta avea deja o reputație de om nemilos și era cât se poate de disprețuit încă dinainte ca asupra vasului lui să se abată teribila nenorocire.

Și căpitanul îl transformă pe Fergus în sclavul lui personal. În fiecare zi, îl obliga să-i facă curat în cabină, să îi calce hainele, să-i lustruiască pantofii, să-i aducă mâncarea și, când termina cu astea, trebuia să spele puntea și să golească găleţile de la latrină. Găleţile erau grele și-l stropeau pe picioare când le golea peste bord. Muncea mai mult decât oricine altcineva de pe vas, dar se ţinu de cuvânt și nu se plânse niciodată.

Munca nu-l deranja atât cât lipsa proviziilor. Căpitanul luase la bord prea mulţi pasageri și nu avea provizii suficiente și, în timp ce Shaw și echipajul lui mâncau regește, Fergus și ceilalţi pasageri erau nevoiţi să subziste cu coji de pâine veche și căni cu supă care conţinea mai mult fecale de șoareci decât carne. Până și porţiile acelea mici erau drămuite cu atenţie și, oricât de repede ar fi avansat vasul, era clar că n-aveau să ajungă pentru toată călătoria.

Vremea se răci îngrozitor. Într-o dimineaţă, începu să ningă, chiar dacă era primăvara târziu. Unul dintre pasageri le atrase atenţia că dacă vasul se îndrepta spre vest, spre America, soarele n-ar fi trebuit să fie acolo unde era; în mod ciudat, părea că navigau spre nord.

Un grup de pasageri îl luă la întrebări pe căpitan.

— Unde suntem? Chiar suntem în drum spre America?

— E o scurtătură, îi asigură căpitanul. O să ajungem numaidecât.

În după-amiaza aceea, Fergus zări gheţari plutind în depărtare. Intră la bănuieli, fiind aproape convins că fuseseră păcăliţi, așa că, în seara aceea trase cu urechea în faţa cabinei căpitanului, prefăcându-se că spală duşumeaua.

„Mai avem o zi, două și ajungem la Insula Blănurilor", îl auzi pe căpitan discutând cu ofiţerul lui secund. „O să preluăm încărcătura de blănuri și le livrăm la

New York. E de ajuns ca să dublăm profitul încasat pentru călătoria asta!"

Fergus se înfurie. Nu o luaseră deloc pe-o scurtătură, dimpotrivă. Se abătuseră dinadins de la curs prelungind călătoria, ceea ce însemna că pasagerii aveau să moară de foame înainte să ajungă în port!

Dar înainte să apuce să se îndepărteze, ușa căpitanului se dădu în lături. Fusese descoperit.

— Un spion! țipă căpitanul. Ce-ai auzit?

— Fiecare cuvințel! spuse Fergus. Și când o să le povestesc pasagerilor ce-ai făcut, o să te arunce peste bord!

Căpitanul și secundul lui își scoaseră cuțitele. Dar tocmai când să pună mâna pe el, se auzi un bubuit oribil și vasul se scutură ca după un cutremur. Cei trei fură aruncați pe podea.

Căpitanul și secundul lui se ridicară și năvăliră afară din cabină, uitând de Fergus și de amenințările lui. Hannah se ciocnise de un aisberg și se scufunda rapid. Nu exista decât o singură barcă de salvare și, înainte ca pasagerii să-și dea seama ce se întâmplă, căpitanul Shaw și oamenii lui lași o confiscară pentru ei înșiși. Mame disperate țipau la căpitan încercând să-l convingă să le ia copiii în barcă, dar echipajul îi amenința cu pistoalele pe toți cei care încercau să se apropie de barca lor. Și când căpitanul și echipajul lui plecară cu unica barcă de salvare, Fergus și pasagerii se treziră singuri pe un vas care se scufunda, în mijlocul unei mări înghețate.[1]

Luna strălucea puternic și Fergus reuși să distingă aisbergul de care se ciocniseră. Nu era departe și părea destul de lat și de plat ca să se poată sta pe el. Hannah

[1] Și acest naufragiu este real, după cum ne spune istoria: pe 27 aprilie, noaptea târziu, Hannah s-a ciocnit de un aisberg, iar Shaw și-a luat tălpășița împreună cu echipajul lui și singura barcă de salvare.

se înclinase urât într-o parte, dar nu se scufundase încă, așa că Fergus provocă un curent de apă și împinse vasul până când peretele acestuia atinse marginea gheţarului. Pasagerii se ajutară unii pe alţii ca să debarce pe el. Ultimul dintre ei părăsi vasul tocmai în clipa în care acesta se scufunda printre valuri. Oamenii chiuiră și se bucurară, dar vocile lor fură acoperite în curând de un vânt glacial care începu să șuiere puternic. Părea că dăduseră o moarte rapidă prin înec pe una mai înceată, prin îngheț și inaniție. Petrecură noaptea tremurând, îngrămădiți unii în alţii ca să se mai încălzească puţin.

Dimineaţa, se treziră cu un urs polar care le dădea târcoale. Era slab ca vai de el. Oamenii și ursul se măsurară încordaţi și, după câteva ore, ursul se ridică și se duse până la marginea aisbergului. Părea să fi auzit ceva. Când Fergus îl urmări precaut de la distanţă, zări un banc de pești fremătând în apă, la câteva sute de metri de ei. Erau cu miile – suficient ca să-i hrănească pe toţi. Numai de-ar fi putut ajunge la ei!

Ursul polar se aruncă în apă și înotă spre pești. Dar era prea slăbit ca să ajungă la ei, așa că, după câteva minute, se căţără înapoi pe aisberg, trist și epuizat.

Fergus știa ce avea de făcut, chiar dacă asta ar fi însemnat să-și încalce din nou promisiunea faţă de mama lui. Își ridică braţele, își încordă pumnii și stârni un curent care mână bancul de pești direct spre aisberg. În curând, sute de pești se ciocniră de el și aterizară pe gheaţă. Ursul polar scoase un urlet fericit și mătură mai mulţi pești în gură, după care mai strânse câţiva cu labele și o șterse.

Oamenii erau în culmea fericirii. Nu le plăcea gustul de pește crud, dar tot era mai bine decât să moară de

foame. Fergus îi salvase! Îl purtară pe braţe, aclamându-l, după care se îndopară cu peşte până când nu mai putură.

Dar se pare că Fergus nu-i salvase chiar de *toate* pericolele. Deşi aveau destui peşti cât să le ajungă săptămâni bune, în după-amiaza aceea temperatura scăzu brusc şi începu să sufle un viscol năprasnic. Oamenii se îngrămădiră unii în alţii ca să se încălzească; sătui, dar tremurând de frig, realizară că dacă nu făceau rost de pături, n-aveau să supravieţuiască peste noapte. Tocmai începuse să se întunece când auziră un mârâit din afara cercului pe care îl formau. Ursul se întorsese.

— Ce vrei? îl întrebă Fergus, sărind în faţă ca să-l înfrunte. Ai peşte cât vrei! Lasă-ne în pace!

Dar atitudinea ursului se schimbase. Nu mai părea teribil şi periculos, ca atunci când era leşinat de foame. De fapt, se arăta chiar recunoscător, şi părea să fi înţeles că Fergus şi ceilalţi erau la ananghie.

Ursul polar se duse mai aproape, se întinse lângă ei şi se culcă. Oamenii schimbară priviri. Fergus se apropie de el în vârful picioarelor, se aşeză şi se sprijini cu grijă de el. Blana ursului era incredibil de moale şi corpul lui emana căldură. Nu părea să-l deranjeze deloc prezenţa lui Fergus.

Oamenii se apropiară unul câte unul. Copiii şi bătrânii se sprijiniră de urs, femeile se cuibăriră lângă ei şi în afara cercului se instalară bărbaţii. În mod miraculos, supravieţuiră cu toţii, chiar dacă unora le fusese mai cald decât altora.

În ziua următoare, ursul şi oamenii tocmai se înfruptau din peştele adunat, când un alt gheţar trecu pe lângă ei. Trei urşi polari pluteau pe el, şi când ursul lor îi văzu, se ridică în două labe şi scoase un răcnet.

„Hei, prieteni!", părea să spună. „E un băiat aici care poate să facă rost de cât peşte vrem. Veniţi la noi!"

Cei trei urși plonjară în apă și înotară până la ei.

— Minunat, spuse un bărbat. Acum avem *patru* urși pe gheţar.

— Nu-ți face griji, îi spuse Fergus. E destul pește pentru toți. N-o să ne deranjeze.

Urșii petrecură ziua înfulecând și când se lăsă întunericul, se trântiră unii lângă alții și adormiră claie peste grămadă, cu oamenii cuibăriți în mijlocul lor. În noaptea aceea, tuturor – femei, bărbați, copii – le fu cât se poate de cald.

A doua zi, alți trei urși polari trecură pe aisbergul lor de pe un altul, și în ziua următoare mai sosiră alți patru. Oamenii începură să se îngrijoreze.

— Unsprezece urși polari e cam mult, îi spuse o femeie lui Fergus. Ce se va întâmpla când vom rămâne fără pește?

— Mai prind eu, răspunse Fergus.

Petrecu toată ziua și apoi și ziua următoare cercetând marea, încercând să mai depisteze un banc de pești prin apropiere, dar nu văzu nimic. Rezerva lor de pește era pe terminate. Acum și Fergus începea să-și facă griji.

— Ar fi trebuit să omorâm ursul ăla înainte să mai vină și alții, bodogăni un bătrân. În loc de asta, ne-am trezit cu alți zece din cauza băiatului ăluia ciudat. Uite în ce încurcătură ne-am băgat!

Fergus simțea că tovarășii săi încep să se revolte împotriva lui. Se întrebă ce se va întâmpla când se va termina peștele. Poate că oamenii l-ar fi dat *pe el* de mâncare la urși! În noaptea aceea se culcară lângă o ceată de urși mulțumiți și pufoși, dar dimineața se treziră cu toți cei unsprezece urși holbându-se la ei cu poftă, lihniți de foame după ce înfulecaseră și ultimul pește de pe aisberg.

Fergus alergă spre capătul celălalt al aisbergului și cercetă disperat marea. Ceea ce văzu îi umplu inima de

bucurie. Nu era un banc de peşte, ci pământ! În depărtare se zărea o insulă înzăpezită. Şi, ce era şi mai minunat: Fergus distinse rotocoale de fum deasupra ei, ceea ce însemna că era locuită. Aveau să găsească oameni şi mâncare acolo. Preţ de o clipă, Fergus uită de urşii periculoşi şi se întoarse la ceilalţi ca să le dea vestea cea bună.

Dar nimeni nu părea prea impresionat.

— La ce bun, dacă o să ne mănânce urşii polari înainte să ajungem acolo? spuse un bărbat, şi în clipa următoare, un urs se apropie de el, îl ridică de-un picior şi-l scutură, de parcă ar fi sperat c-o să-i cadă un peşte din buzunare.

Bărbatul începu să ţipe, dar înainte ca ursul frustrat să muşte din el, se auzi un ropot de armă.

Toată lumea se întoarse şi zări un bărbat înarmat, îmbrăcat în blănuri albe. Acesta trase şi un al doilea foc, care trecu razant pe deasupra capului ursului polar, iar acesta îi dădu drumul bărbatului care atârna cu capul în jos şi o luă la sănătoasa. Ceilalţi urşi îi urmară exemplul.

Bărbatul în blănuri le zise oamenilor că-i văzuse de pe insulă printr-un binoclu şi se grăbise să-i ajute. Le făcu semn să-l urmeze şi-i conduse spre un golfuleţ ascuns unde-i aştepta o flotilă alcătuită din bărci mici, dar robuste. Oamenii vărsară lacrimi de recunoştinţă în timp ce erau conduşi spre bărci şi transportaţi într-un loc sigur.

Fergus se simţea şi el recunoscător, dar, în timp ce se îndreptau spre insulă, deveni tot mai agitat. Dacă cineva îi povestea salvatorului despre abilităţile lui? Situaţia era şi-aşa destul de gravă, când atâţia oameni ştiau deja de puterile lui. Dar nimeni nu suflă o vorbă despre el – şi nici nu vorbi cu el. De fapt, majoritatea oamenilor îi

evitau privirea, iar cei ce n-o făceau îi aruncau căutături furioase, de parcă l-ar fi învinuit pentru soarta lor.

Mama lui avusese dreptate, se gândi cu amărăciune Fergus. Faptul că își împărtășise secretul nu îi adusese decât necazuri. Îi făcuse pe oameni să-l considere un obiect, un instrument pe care puteau să-l folosească atunci când aveau chef și pe care puteau să-l arunce la gunoi când nu mai aveau nevoie de el. Fergus hotărî să nu-și mai dezvăluie niciodată talentul nimănui, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Bărcile acostară într-un port micuț, înconjurat de niște case din bârne de lemn. Coșurile fumegau și se simțea în aer miros de mâncare gătită. Perspectiva unei farfurii de mâncare caldă și cea a unei vetre încălzite părea amețitoare. Bărbatul în blănuri își legă barca și păși pe punte.

— Bine ați venit pe Insula Blănurilor, spuse el.

Fergus se înfioră brusc când își dădu seama unde mai auzise numele acela: era insula pe care încercase s-o găsească Shaw înainte să se ciocnească de aisberg. Dar înainte să proceseze până la capăt acest gând, văzu lângă punte ceva ce-l uimi și mai mult: o barcă de salvare bătută de furtuni pe care scria „Hannah".

Căpitanul și oamenii lui ajunseseră totuși pe insulă. *Erau* aici.

În clipa următoare, mai observă și altcineva din mulțime barca de salvare. Zvonul începu să se răspândească repede și, în curând, o ceată furioasă vru să afle unde erau căpitanul Shaw și oamenii lui.

— Ne-au lăsat să murim acolo! țipă o femeie.

— Ne-au amenințat cu pistoale când am încercat să ne salvăm copiii, spuse un bărbat.

— Ne-au pus să mâncăm supă de căcăreze de șoareci, zise un băiat sfrijit.

Bărbatul îmbrăcat în blănuri încercă să-i liniştească, dar oamenii voiau cu orice preţ să se răzbune. Îi smulseră arma din mână, năvăliră în oraş şi îi găsiră pe căpitanul Shaw şi echipajul lui într-o tavernă, beţi criţă.

Izbucni o bătaie teribilă. Oamenii îi atacară pe căpitan şi pe oamenii lui cu ce le căzu în mâini: pietre, piese de mobilier sau chiar buşteni aprinşi, scoşi din vatră. Mulţimea nu avea arme de foc, dar căpitanul şi echipajul lui erau mult mai puţini, aşa că, până la urmă, se refugiară spre dealurile înzăpezite din afara oraşului, bătuţi şi anihilaţi.

Pasagerii ieşiră învingători. Mai mulţi dintre ei fură ucişi în luptă, dar măcar se răzbunaseră pe mişelul căpitan Shaw şi ajunseseră pe uscat, înapoi la civilizaţie. Aveau destule motive să sărbătorească, dar uralele lor fură întrerupte în curând de strigăte de ajutor.

Undeva izbucnise un incendiu.

Bărbatul în blănuri sosi alergând.

— Idioţilor! Aţi dat foc oraşului! strigă el spre mulţime.

— Păi, stingeţi focul! răspunse un luptător epuizat.

— N-avem cum, spuse bărbatul. Incendiul a izbucnit în clădirea pompierilor!

Oamenii încercară să-i ajute pe negustorii de blănuri să stingă focul cu găleţi pline cu apă de mare din port, dar nu erau găleţi suficiente şi flăcările se întindeau mult prea repede. Disperată, mulţimea îi ceru ajutorul lui Fergus.

— Nu poţi să ne ajuţi cumva? îl implorară.

Fergus încercă să-i refuze. Îşi promisese că n-o să-i mai ajute. Dar când rugăminţile lor se transformară în ameninţări, Fergus se trezi într-o situaţie imposibilă.

— Bine, fie, le spuse furios. Daţi-vă la o parte.

După ce lumea se puse la adăpost, Fergus îşi folosi din nou toată puterea ca să stârnească un val uriaş.

Acesta năvăli în oraș și stinse toate focurile, dar curentul puternic de apă mătură totul în calea lui, ridicând casele de pe fundațiile lor și purtându-le înapoi spre mare. Mulțimea urmări îngrozită cum întregul oraș fu măturat de apă.

Fergus fugi ca să-și salveze pielea. Mulțimea furioasă îl urmări pe străzi și până sus, pe dealuri, unde Fergus reuși în sfârșit să scape de ceată, ascunzându-se în niște nămeți de zăpadă. Când oamenii plecară, ieși de acolo dârdâind, înghețat bocnă și porni împleticindu-se spre sălbăticie.

După câteva ore de mers prin pădure, Fergus dădu peste doi bărbați. Erau căpitanul și ofițerul lui secund. Căpitanul se sprijinea de trunchiul unui copac, cu cămașa plină de sânge. Era pe moarte.

Shaw începu să râdă când îl văzu pe Fergus.

— Deci s-au întors și împotriva ta. Asta înseamnă că suntem frați de luptă, presupun.

— Nu, în niciun caz, spuse Fergus. Eu nu sunt ca tine. Tu ești un monstru.

— Sunt doar un om, spuse căpitanul. *Tu* ești cel pe care-l consideră monstruos. Și oricum, doar asta contează. Ce cred oamenii despre tine.

— Dar n-am încercat decât să-i ajut! spuse Fergus.

După ce rosti aceste cuvinte, căzu pe gânduri. Oare era adevărat? Mulțimea nerecunoscătoare îl amenințase în clipa în care stârnise valul acela ca să stingă focurile. Oare nu crease un val mai mare decât ar fi fost necesar, supărat cum era? Oare nu cumva avea în el o parte mică și întunecată care distrusese orașul în mod voit?

Poate *chiar* era un monstru.

Nu-i mai rămânea decât să încerce să trăiască în sihăstrie pentru tot restul vieții. Îl lăsă pe căpitan să moară și coborî dealul spre oraș. Tocmai se întuneca

când se furişă pe străzile distruse, aşa că nu-l văzu nimeni. Căută o barcă lângă docuri, dar toate bărcile fuseseră luate de valul uriaş şi duse în larg.

Se aruncă în apă şi înotă spre ceva ce părea o barcă mare, răsturnată, dar dădu doar peste o casă de lemn luată de apă, care plutea întoarsă pe-o parte. Se strecură prin uşa principală, provocă un val să îndrepte casa şi pluti în larg, spre sud.

Îşi împinse casa plutitoare tot mai spre sud, hrănindu-se numai cu peşte care nimerea înăuntru prin uşa de la intrare. După o săptămână, nu mai văzu niciun gheţar. După două săptămâni, vremea începu să se încălzească. După trei săptămâni, geamurile i se dezgheţară, marea devenise calmă şi în casă intra o boare de vânt tropical.

Nu pierduse aproape nimic din mobilierul casei. Ziua stătea într-un fotoliu şi citea. Când voia să stea la soare, ieşea pe geam şi se întindea pe acoperiş. Noaptea se culca în pat şi adormea legănat de valurile blânde. Pluti aşa mai multe săptămâni, cât se poate de mulţumit de noua sa viaţă solitară.

Apoi, într-o zi, zări un vas. Nu voia să mai dea ochii cu nimeni, aşa că încercă să manevreze casa în aşa fel încât să evite vasul, dar acesta îşi schimbă cursul şi, umflându-şi pânzele, îl depăşi în scurt timp.

Era o goeletă superbă, cu trei catarge, un adevărat monstru pe lângă căsuţa lui plutitoare. Cineva aruncă peste bord o scară de frânghie. Părea că n-aveau de gând să-l lase în pace, aşa că Fergus hotărî să urce la bord, să-i anunţe că n-are nevoie de ajutorul lor şi să-i trimită la plimbare. Dar când ajunse la capătul scării şi ateriză cu chiu, cu vai pe punte, rămase uimit. Pe punte se afla un singur pasager, o fată, cam de-o seamă cu el. Avea părul

închis la culoare și pielea cafenie și se uita la Fergus cu o mină severă.

— Ce cauți în casa aia, în mijlocul oceanului? îl întrebă ea.

— Am evadat de pe o insulă înghețată din nord, spuse Fergus.

— Și cum reușești s-o mențiii pe suprafața apei? îl întrebă ea bănuitoare. Și cum ai ajuns până aici fără pânze?

— Am avut noroc, atâta tot, spuse Fergus.

— Prostii, zise fata. Spune-mi adevărul.

— Îmi pare rău, zise Fergus, dar mama mi-a spus să nu vorbesc niciodată despre asta.

Fata își miji ochii la el, de parcă ar fi vrut să decidă dacă să-l arunce sau nu peste bord.

Fergus îi evită ochii și fixă nerăbdător cu privirea un punct aflat undeva deasupra umerilor ei.

— Unde e căpitanul? întrebă el.

— În fața ta, spuse fata.

— Aha, spuse Fergus neputând să-și ascundă uimirea. Și unde e echipajul tău?

— În fața ta, răspunse fata.

Lui Fergus nu-i venea să creadă.

— Vrei să spui că ai navigat cu nava asta imensă tocmai din...

— Cabo Verde, spuse fata.

— ...tocmai din Cabo Verde – singură?

— Da, spuse fata.

— Cum?!

— Îmi pare rău, zise ea, dar mama mi-a spus să nu vorbesc cu nimeni despre asta.

Apoi se întoarse cu spatele la el, își ridică brațele și în clipa următoare, pânzele fură umflate de o rafală puternică de vânt.

Fata zâmbi când se întoarse din nou spre el.

— Numele meu e Cesaria, spuse ea și îi întinse o mână.

Fergus era uluit. Nu mai întâlnise pe nimeni care să-i semene.

— Î-îmi pare bine de cunoștință, se bâlbâi el strângându-i mâna. Eu sunt Fergus.

— Hei, Fergus, vezi că ți-a plecat casa!

Fergus se întoarse și văzu casa îndepărtându-se de vas. Locuința îi fu lovită de un val destul de mare, se înclină într-o parte și începu să se scufunde.

Dar pe Fergus nu-l interesă. Hotărâse deja că nu mai avea nevoie de casă. De fapt, poate că valul care scufundase construcția fusese stârnit chiar de el.

— Ei, bine, se pare că am rămas blocat aici, spuse el și ridică din umeri.

— Pe mine nu mă deranjează, spuse Cesaria și rânji.

— Grozav, spuse Fergus și rânji și el.

Și cei doi copii deosebiți rămaseră așa, rânjind unul la altul, pentru multă vreme. Știau că, în sfârșit, găsiseră pe cineva căruia puteau să-i împărtășească secretele.

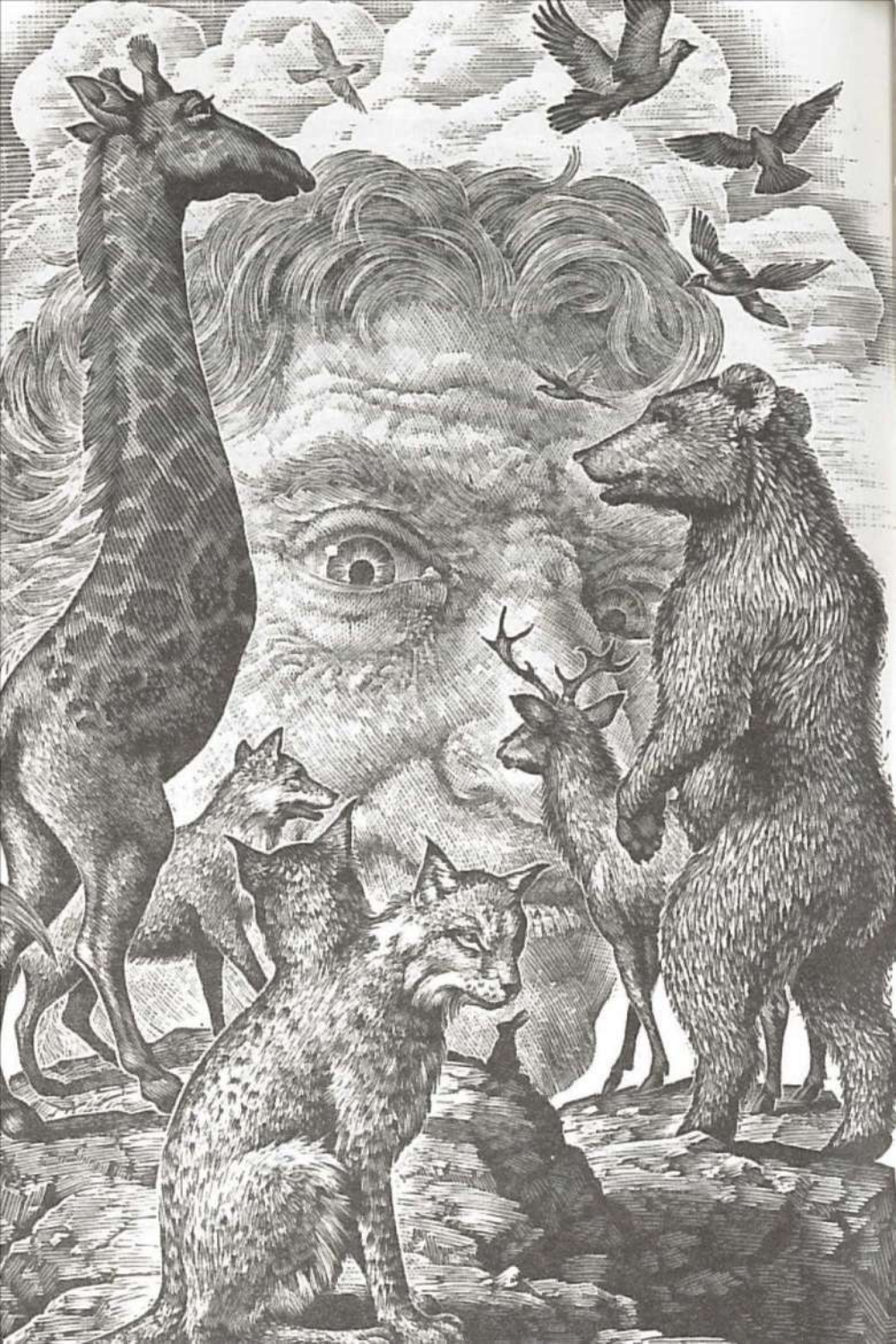

Povestea lui Cuthbert

A fost odată ca niciodată, cu mulţi ani deosebiţi în urmă, într-o pădure străveche şi adâncă, o puzderie de animale. Iepuri şi căprioare şi vulpi, la fel ca în oricare altă pădure, dar şi animale mai puţin comune precum urşi-vârcolac pe picioroange, lincşi cu două capete şi emu-rafe vorbitoare. Aceste animale deosebite constituiau ţinta preferată a vânătorilor, cărora le plăcea să le împuşte şi să le expună pe pereţi ca să se laude cu ele în faţa prietenilor lor vânători, dar cărora şi mai mult le plăcea să le vândă proprietarilor de grădini zoologice, care le încuiau în cuşti şi îi taxau pe vizitatori. Vă gândiţi, probabil, că era mult mai bine să fie închise în cuşti decât să fie împuşcate şi expuse pe pereţi, dar nicio făptură deosebită nu e fericită decât dacă poate hoinări liberă prin lume, aşa că, după un timp, sufletele celor închise în cuşti se ofiliră şi începură să-i invidieze pe prietenii lor expuşi pe pereţi.

Era o perioadă în care pe suprafaţa pământului încă mai cutreierau uriaşi, la fel ca în epoca de mult apusă *Aldinn*, cu toate că erau mai puţini acum şi numărul lor scădea constant.[1] Unul dintre aceşti giganţi trăia

[1] Asta nu înseamnă că uriaşii au dispărut cu totul; pur şi simplu au încetat să mai cutreiere pe pământ. Citiţi povestea Cocobolo ca să aflaţi ce s-a ales de ei.

în pădure și era foarte blând, vorbea foarte delicat și mânca doar plante. Numele lui era Cuthbert. Într-o zi, Cuthbert ieși în pădure să culeagă fructe și zări un vânător care urmărea o emu-rafă. Fiind un uriaș foarte amabil, Cuthbert o apucă pe micuța emu-rafă de ceafă și, ridicându-se pe vârfuri – lucru pe care-l făcea foarte rar fiindcă-l dureau oasele –, Cuthbert reuși să se întindă foarte sus și să o depună pe un vârf de munte, departe de orice pericol. Apoi, ca o măsură de siguranță, îl făcu terci pe vânător, călcându-l în picioare.

Zvonul bunătății lui Cuthbert se răspândi repede prin pădure și, în curând, nu trecu zi în care să nu fie vizitat de un animal deosebit care să-i ceară să fie pus la adăpost și el pe vârfuri de munte. Cuthbert le spunea:

— Contați pe mine, frățiorilor și surioarelor. Tot ce vreau în schimb de la voi e să stați de vorbă cu mine și să-mi țineți de urât. N-au mai rămas prea mulți uriași pe lumea asta și uneori mă simt tare singur.

Și animalele răspundeau:

— Sigur, Cuthbert, așa o să facem.

Așa că, în fiecare zi, Cuthbert salva tot mai multe animale vânate, ridicându-le și așezându-le pe vârfuri de munte, până când adună acolo sus o întreagă menajerie de animale deosebite. Și animalele erau foarte fericite pentru că puteau în sfârșit să trăiască în pace, și Cuthbert era și el fericit pentru că, dacă se ridica pe vârfuri și își rezema bărbia de creasta muntelui, putea să stea de vorbă cu prietenii lui cât voia.

Apoi, într-o dimineață, la Cuthbert sosi o vrăjitoare. Uriașul se îmbăia într-un lac mic aflat în umbra muntelui, când vrăjitoarea îi spuse:

— Îmi pare foarte rău, dar va trebui să te prefac în stană de piatră.

— De ce să faci una ca asta? o întrebă Cuthbert. Sunt un uriaș foarte cumsecade. Foarte săritor.

Și vrăjitoarea îi spuse:

— Familia vânătorului m-a angajat. Vânătorul pe care l-ai strivit în picioare.

— Ah, zise Cuthbert. Am și uitat de el.

— Îmi pare teribil de rău, zise din nou vrăjitoarea, după care flutură o crenguță de mesteacăn în direcția lui și bietul Cuthbert se prefăcu în stană de piatră.

Dintr-odată, Cuthbert se simți foarte greu – atât de greu, încât începu să se scufunde în lac. Se opri din scufundat abia când apa îi ajunse până la baza gâtului. Prietenele lui, animalele, văzură ce se întâmplase și, deși le părea nespus de rău pentru el, traseră concluzia că n-aveau cum să-l ajute.

— Știu că nu mă puteți salva, le strigă Cuthbert, dar măcar veniți și vorbiți cu mine! Sunt prins aici și mă simt îngrozitor de singur!

— Dar dacă venim acolo, o să ne împuște vânătorii! îi răspunseră animalele.

Cuthbert știa că aveau dreptate, dar tot se milogi de ei.

— Spuneți-mi ceva! Vă rog, veniți să stați de vorbă cu mine!

Animalele încercară să-i cânte sau să-i strige câte ceva din adăpostul lor de pe vârful muntelui, dar erau prea departe și vocile lor, prea slabe. Până și pentru urechile gigantice ale lui Cuthbert păreau doar niște frunze foșnitoare.

— Vorbiți cu mine! le imploră el. Veniți și vorbiți cu mine!

Dar animalele nu îl ascultară. Și Cuthbert încă mai plângea în clipa în care și gâtul i se transformă în piatră, la fel ca restul corpului său.

Nota editorului:

Originalul se termină aici. Dar povestea e atât de tristă, atât de lipsită de vreo morală, atât de sfâșietoare până la lacrimi, încât a devenit o tradiție în rândul povestitorilor să-i modifice finalul și să-l facă mai puțin sumbru. Mi-am permis să includ aici varianta mea.

M. N.

Animalele încercară să-i cânte sau să-i strige câte ceva din adăpostul lor de pe vârful muntelui, dar erau prea departe și vocile lor, prea slabe. Până și pentru urechile gigantice ale lui Cuthbert păreau doar niște frunze foșnitoare.

— Vorbiți cu mine! le imploră el. Veniți și vorbiți cu mine!

După un timp, animalele începură să se simtă foarte prost, mai ales emu-rafa.

— Of, pentru Dumnezeu, spuse ea. Nu vrea decât să-i ținem de urât. Oare chiar ne cere așa mult?

— Mă tem că da, spuse ursul-vârcolac. E periculos acolo jos, unde e el – și acum că s-a preschimbat în piatră, cum crezi c-o să ne putem întoarce la adăpostul nostru?

— N-avem cum să-l ajutăm, spuse linxul cu două capete. Numai dacă nu cumva știi cum să desfaci blestemul vrăjitoarei...

— Bineînțeles că nu știu, spuse emu-rafa, dar asta nu contează. Toți o să murim într-o zi și poate că azi e rândul lui Cuthbert. Dar nu putem să-l lăsăm să moară singur. N-aș putea să mi-o iert.

Ar fi fost o povară mult prea mare pe conștiința lor, așa că, în curând, toate animalele deciseră să i se

alături emu-rafei, în ciuda pericolelor care îi aşteptau acolo jos. Conduse de emu-rafă, animalele improvizară o scară din corpurile lor, prinzându-se unele de gleznele celorlalte, şi coborâră pe peretele stâncii. Aveau să-şi bată capul mai târziu cum aveau să urce înapoi. Alergară la Cuthbert şi încercară să-l consoleze, iar uriaşul vărsă lacrimi de recunoştinţă până în clipa în care se transformă cu totul în piatră.

În timp ce vorbeau cu el, vocea lui deveni tot mai slabă. Buzele şi gâtlejul i se pietrificară până când nu mai putu să le mişte. Până la urmă, văzând că nu se mai mişcă şi nici nu mai scoate vreun sunet, animalele crezură că murise. Emu-rafa îşi lipi capul de pieptul lui Cuthbert.

După câteva clipe, spuse:

— Încă îi mai aud bătăile inimii.

Pitulicea care putea să se transforme în femeie se cocoţă pe lobul urechii lui Cuthbert şi spuse:

— Ne mai auzi, prietene?

Şi, din străfundurile gâtlejului lui împietrit, animalele auziră un sunet nu mai puternic decât o adiere de vânt:

— Da, prieteni.

Animalele izbucniră în urale. Cuthbert era încă viu pe sub învelişul lui de piatră – şi aşa rămase. Blestemul vrăjitoarei fusese puternic, dar nu atât de puternic cât să-l preschimbe cu totul în stană de piatră. Şi animalele avură grijă de bietul Cuthbert, la fel cum şi el avusese cândva grijă de ele: îi ţineau de urât, îi aduceau tot timpul de-ale gurii şi îl hrăneau singure şi stăteau de vorbă cu el de dimineaţa până seara. (Cuthbert le răspundea tot mai rar, dar animalele ştiau că e viu pentru că-i auzeau bătăile inimii.) Şi, deşi cele fără aripi

n-aveau cum să se mai întoarcă la adăpostul lor de pe munte, Cuthbert le ocrotea și-acum, doar că altfel. Le lăsa să doarmă în gura lui și, dacă auzeau vreun vânător apropiindu-se, animalele îi coborau pe gâtlej și scoteau sunete înfricoșătoare ca să-i sperie pe oameni. Cuthbert deveni casa și refugiul lor și, chiar dacă nu putea să miște niciun deget, era cât se poate de fericit.

După mulți ani, inima lui Cuthbert se opri. Uriașul muri liniștit, înconjurat de prietenii lui, fericit. Pitulicea care crescuse și devenise ymbrynă decise că ajunseseră să fie prea mulți și nu mai puteau să trăiască înăuntrul uriașului împietrit, așa că-i duse pe toți în bucla pe care o creă pe vârful unei stânci.[1] Intrarea în buclă se afla înăuntrul lui Cuthbert. În felul acesta n-aveau să-l uite, și fiecare intrare sau ieșire din buclă le oferea un prilej să-și salute prietenul. De fiecare dată când ea sau animalele din buclă treceau prin Cuthbert, îl băteau pe umăr și-i spuneau „Salut, prietene". Dacă se opreau și ascultau cu atenție și dacă și vântul bătea din direcția potrivită, prietenul lor părea că le răspunde.

[1] Animalele urcară pe munte cu ajutorul unui sistem ingenios cu frânghii și scripeți proiectat chiar de domnișoara Wren.

Fotografie de Leah Gallo

MILLARD NULLINGS este un filolog și un savant renumit, fost elev și protejat al domnișoarei Peregrine. Cât timp a locuit în casa domnișoarei Peregrine pentru copii deosebiți, Millard Nulling a dobândit peste douăzeci de diplome prin corespondență, fiind autorul celei mai complete istorii ale unei singure zile petrecute pe o insulă mică. Nullings a ajutat la eliminarea unor monștri înfricoșători. E alergic la mătreața de urs-vârcolac și la untul de migdale. Nu poate fi văzut cu ochiul liber.

FOTOGRAFIE DE TAHEREH MAFI

RANSOM RIGGS a fost pe primul loc în topul *New York Times* dedicat celor mai bine vânduţi scriitori şi este autorul romanelor despre Miss Peregrine şi copiii ei deosebiţi. Riggs s-a născut într-o fermă din Maryland şi a copilărit în sudul Floridei. A studiat literatură la Kenyon College şi film la University of Southern California. Locuieşte în Los Angeles cu soţia lui, Tahereh Mafi, şi ea o autoare bine vândută.

FOTOGRAFIE DE JULIA DAVIDSON

ANDREW DAVIDSON a absolvit Royal College of Art cu un master în design grafic. Davidson a lucrat ca ilustrator în diverse domenii, dar talentul și designul au stat mereu la baza lucrărilor sale. Cariera lui variată include gravuri de lemn pentru *Omul de fier* al lui Ted Hughes, peste douăsprezece seturi de timbre pentru The Royal Mail, precum și decorarea ușilor de sticlă ale clubului Centre Court din Wimbledon. Este căsătorit cu Julia și are doi băieți, Lewis și Hugh.

Redactor: Roxana Coţovanu
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
DTP copertă: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RIGGS, RANSOM
Poveştile deosebiţilor / Ransom Riggs ; trad. din lb. engleză de Gabriella Eftimie. – Bucureşti: Youngart, 2017

ISBN 978-606-8811-27-7

I. Eftimie, Gabriella (trad.)

821.111

Tales of the Peculiar
Copyright © 2016 by Ransom Riggs.
Illustrations copyright © 2016 Andrew Davidson.
Letrine din *1000 Decorated Initials*, The Pepin Press
Alte imagini © Shutterstock
Fotografia lui Millard Nullings de la p. 185: Credit: Leah Gallo
Miss Peregrine's Home for Peculiar Children© Twentieth Century Fox.
All rights reserved.

Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările sunt fie produse ale imaginaţiei autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, în viaţă sau nu, companii sau evenimente este pur întâmplătoare.

© young art, 2017, pentru prezenta ediţie
young.art este un imprint al Grupului Editorial Art

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: (021) 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-art.ro

Canibali bine-crescuți care se înfruptă din membre regenerabile, porumbei piromani, maeștri în arta sabotajului, o lăcustă mare cât un buldog, o fată care încearcă să se împrietenească cu fantome și o alta care îmblânzește coșmaruri, acestea sunt doar câteva dintre personajele pe care le veți întâlni în minunata antologie de față.

Într-o ediție îngrijită și adnotată de protejatul domnișoarei Peregrine, invizibilul Millard Nullings, *Poveștile deosebiților* adună cele mai îndrăgite texte din literatura acestora. Transmise din generație în generație, povestirile de față sunt în parte lecții de istorie – veți afla, de pildă, peripețiile primei ymbryne –, în parte mostre ale bogatului folclor al acestei lumi fantastice. O lectură obligatorie nu doar pentru fanii universului lui Miss Peregrine, ci și pentru orice iubitor de povești nemaipomenite.

„Aceste povești conțin mesaje sensibile și mobilizatoare: acceptă-te pe tine și pe ceilalți; bucură-te de diferențe și de ciudățenii; nu-ți pierde niciodată capacitatea de a te minuna."

Financial Times

Descoperiți întreaga serie *Miss Peregrine*

young art

CARTEA DE CĂPĂTÂI A ORICĂRUI DEOSEBIT

14 +

AVENTURI & BASME

incredibile *fără seamăn*